

КОНИ МЕЙСЪН ПОСЛЕДНИЯТ ЖЕНКАР

Част 3 от „Женкари“

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лукас виконт Уестмор правеше онова, което умееше най-добре — любеше се с красива жена. Разбираше по изражението на лицето ѝ, че ѝ доставя удоволствие. Затворила очи, извила шия, тя плътно беше обвила крака около кръста на Люк, докато той се забиваше между пухкавите ѝ бели бедра. Членът му беше готов да експлодира, но тъй като винаги искаше да достави наслада на дамата, той стискаше зъби и се сдържаше, докато тя не изпищя и не затрепери в ръцете му.

Издавайки ниско ръмжене някъде дълбоко в гърлото си, Люк отприщи невиджаната си страст върху жената, която се гърчеше под него. Слабините му се разтърсваха в силни тласъци, докато той се забиваше дълбоко в горещата ножница на любовницата си, отново и отново, докато не почувства как соковете му се надигат, горещи и неукротими.

Колкото и да потъваше Люк в сексуалните си изпълнения, никога не забравяше кодекса, по който живееха той и женкарите като него. Жената, на чието благоволение се радваше, беше дама и беше немислимо да я остави с незаконно дете. Нямахше да легне с нея, ако беше невинна. Но нямаше нищо невинно у лейди Сибил Роксбъри. Тя се беше заела да го съблазни с опитността на куртизанка и той не се беше противопоставил.

Кулминацията му идваше бързо. Както беше свикнал с всичките си любовници, той понечи да се дръпне, за да излее семето си на завивките.

Но лейди Сибил Роксбъри имаше други идеи. Стискайки здраво с крака бясно движещия се в нея Люк, тя обви ръце около врата му, притискайки се към него с отчаяно упорство.

— Пусни ме! — извика той. Не можеше да спре кулминацията си. Тя вече се приближаваше към финала. — За бога, Сибил, остави ме да изляза!

Но лейди Сибил или не чуваше, или не я беше грижа, защото се притисна плътно към него като увиваща се лоза и тялото ѝ се изви

нагоре, за да приеме смето му. Люк изруга, губейки битката. Самообладанието му се пръсна и той се изля в притисналата го ножница на Сибил.

Когато всичко свърши, той се дръпна и се вгледа в невинните ѝ сини очи.

— Да не си полудяла?

Ръцете и краката ѝ се отделиха от него. Той се търкулна настрани и скочи на крака.

— Какво си мислеше?

Лейди Сибил се надигна с удовлетворено изражение на красивото си лице.

— Че ще обявиш предстоящия ни брак утре, разбира се. — За какво, по дяволите, ми спориш?

Прокарвайки дългите си пръсти през тъмнокестенявата си коса, Люк изглеждаше вбесен. Буря проблясваше в сините му очи, добре тренираните му мускули се напрягаха.

— Може да си ми дал дете — каза Сибил, отказвайки да срещне погледа му.

— И по чия вина ще бъде това? — нападна я Люк. — Не съм стигнал дотук в живота, без да знам точно какво правя.

Очите му се присвиха.

— Няма да ме хванеш в брачния капан, милейди.

Изражението на Сибил стана безумно и тя започна да кърши ръце.

— Ами ако съм прихванала? Родителите ми са възрастни. Това може да ги убие. Баща ми вероятно ще ме изгони. Ще бъда съсипана. Никога повече няма да мога да се покажа в обществото.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ме примамиш в леглото си. Трябва ли да ти напомням, милейди, че не беше девствена? Знаех го, преди да се съглася да се срещнем с тебе. Девиците не канят мъже на срещи в недотам почтени ханове. — Той я изгледа преценяващо. — Защо не ме остави да се дръпна?

Сибил се изчерви и отвърна очи.

— Увлякох се.

Люк вдигна вежди.

— Наистина.

— Защо ме гледаш така? Не ми ли вярваш?

Лукас Уестмор не беше глупак. Можеше да събере две и две, при това доста добре. Макар че познаваше лейди Сибил от няколко години, тя не му беше обръщала особено внимание в миналото и той на свой ред не беше твърде привлечен от нея, макар че красотата ѝ беше ефективна.

Тогава изведнъж тя го забеляза и започна да се държи като жена, която няма търпение да го вкара в леглото си. Понеже не беше от мъжете, които биха изпусkali шанса, Люк се беше съгласил да се срещнат в един хан в покрайнините на Лондон. В мига, в който я облада, той осъзна, че тя е дори още по-опитна, отколкото бе предполагал.

Онова, което беше започнало като интересна прелюдия, се беше превърнало в диво страстно съвкупление. Той беше взел Сибил два пъти, изливайки семето си на завивките първия път, но втория път тя го плени в себе си.

— Защо аз, Сибил? — запита той. — Има мъже, далеч по-богати от мене, които можете да примамите да се оженят за тебе. Защо така отчаяно си търсиш съпруг? Имаш прилична зестра и добро родословие. Всяко от тези неща или двете заедно могат да ти осигурят съпруг.

Сибил прехапа устни и отвърна поглед.

— По дяволите, Сибил! Никой от нас не знае дали съвкуплението ни не е създало дете, защо да бързаме към олтара?

Внезапно му просветна. Как можеше да е толкова глупав? Сибил имаше причина да бърза, добре, но нямаше да си измива ръцете с него.

— Чие дете носиш, милейди? — запита той грубо. — В кой месец си?

Сибил му отправи стреснат поглед и Люк разбра, че е налучкал истината.

— Аз не знам за какво говориш.

Той намери дрехите си и ги навлече ядосано.

— Защо ли не ти вярвам? Признай си, Сибил — търсиш баща за детето си. Защо аз? Не съм най-добрият баща на света, пък и не ставам за съпруг. Защо просто не се омъжиш за онзи, който... — Млъкна, отгатвайки отговора на своя въпрос. — Аха, та той е женен.

Нахаканата фасада на Сибил се пропука и тя избухна в сълзи.

— Съжалявам, Уестмор, но трябваше да си ти.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш?

— Знаех, че мъж с твоята репутация няма да остане верен. Нито пък имаше вероятност да те е грижа, ако съпругата ти изневерява.

— С други думи — изрече Люк полека, внимателно, — след като представиш копелето си като мое, щеше да продължиш аферата с женения си любовник.

Лейди Сибил кимна.

— Признай си го, Уестмор — ти си непоправим женкар. Стига съпругата ти да е дискретна, нямаше да те е грижа какво прави. Беше идеален за моите цели.

Красивото лице на Люк се вкамени.

— Не съм наивник, милейди. Нито пък искам да давам името си на копелето ти. Кой е бащата?

Сибил поклати глава.

— Не мога да кажа. Никога няма да разглася името му. — Тя избухна в сълзи. — Какво да правя? Срамът ще убие майка ми.

Люк можеше да е всякакъв, но не и безсърдечен. Но нямаше да се ожени за Сибил. Само глупак би бил толкова почтен. Нямаше място за съпруга в живота му. Твърде добре си живееше като ерген.

Сексът беше толкова необходим за него, колкото и дишането, а хазартът и пиенето бяха начин на живот, който той нямаше намерение да изоставя. Животът на ръба на опасността беше възбуждащ. Люк беше отявлен женкар и гордо поддържаше репутацията си, макар че приятелите му по призвание Батхърст и Бракстън все пак паднаха в капана.

Вгледа се в свитите рамене на Сибил, разтърсвани от хлипане, решен да направи всичко, което може, освен да се ожени за нея. Търсейки решение, проклинаше мъжа, отговорен за попадането ѝ в това непоносимо положение. Ако знаеше името му щеше да го извика на дуел. Тогава изневиделица дойде решението.

— Изтрий си очите, скъпа. Има изход. Ще ти намеря съпруг.

Тя се изсмя.

— Кой ще ме вземе? Ти беше последната ми надежда.

— Ще намеря някого. Дай ми две седмици да открия перспективен жених. Има много благородници с празни джобове или непървородни синове, които си търсят жени с прилична зестра. Не би трябвало да е особено трудно — ще ти намеря съпруг.

Уредил всичко в ума си, Люк довърши обличането. Когато предложи да помогне на Сибил да се облече, тя отказа и го отпрати с махване на ръка.

— Няма нужда, Уестмор, ще се справя и сама. Каретата ми ще дойде да ме вземе скоро. Няма нужда да ме изпращаш до дома ми, имам да свърша още нещо, преди да изляза оттук.

— Ще получиш скоро вести от мен — обеща Люк, като слагаше шапката си и вземаше бастуна си. Изглежда я строго. — Междувременно се постарай да не правиш нищо прибързано.

Тя кимна мрачно.

— Благодаря ти, Уестмор. Много си мил.

Той се засмя.

— Мил едва ли е думата, която бих употребил, за да се опиша. — Изражението му стана твърдо. — Сигурна ли си, че няма да ми кажеш името на мъжа, който те е докарал до това положение?

Тя поклати отрицателно глава.

— Каква полза? Той не може да се ожени за мене. Аз... аз го обичам — прошепна тя.

Люк стисна юмруци. Той обаче с удоволствие би му размазал физиономията. Господ знае, че беше любил и зарязвал безброй жени, но никоя не беше насадил с дете. Не беше и женен като любовника на Сибил.

— Много добре — каза той, нямайки търпение да си тръгне.

— Ще ти се обадя много скоро.

— Уестмор — изрече Сибил, когато той посегна към дръжката на вратата. — Извинявай, че се опитах да те вържа. Бях...

— Довери ми се — каза Люк. — Ще ти намеря перспективен жених за две седмици.

Слезе по стълбите, спирайки на най-долното сгънало, и огледа препълнения салон. Не позна никого и беше сигурен, че никой няма да познае нито него, нито плътно забулената лейди Сибил, когато тя се появи. Излезе навън, вече размисляйки над възможни кандидатури за съпруг на дамата.

След два дни, както всички в Лондон, Люк прочете в клюкарската колонка на „Лондон Таймс“: „Снощи тялото на лейди Сибил Роксбъри е било извадено от Темза. Според достоверни източници гореспоменатата дама е била забелязана в компанията на

непочтения женкар виконт Лукас Уестмор в една странноприемница, ден, преди тялото ѝ да бъде открито. От полицията обаче не са намерили никакви доказателства, които да свържат името на виконта със смъртта на нещастната дама“.

1

Лондон, 1820

Лондон беше смаян от обета на Лукас виконт Уестмор да се откаже от секса. Говореше се, че вината за смъртта на лейди Сибил го е довела до това стряскащо решение.

Онова, което висшето общество не знаеше, бе, че той загърбваше изкушенията на декадентския Лондон заради пустошта на корнуолския бряг, където възнамеряваше да живее практически в пълна изолация. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да убеди приятелите си Батхърст и Бракстън, че решението му е окончателно и необратимо.

Люк се взираше през прозореца, отпивайки от брендите си и потънал в мрачни мисли, докато двамата му приятели и поправили се бивши женкари влизаха в кабинета му.

— За какво, по дяволите, е всичкото това, Уестмор? — запита Батхърст с подчертана досада. — Твоят човек каза, че е важно.

— Било въпрос на живот и смърт — измърмори Бракстън.

— Имах делова среща днес следобед и я отмених, щом получих съобщението ти.

Люк отпи голяма глътка бренди, преди да изложи плановете си пред своите приятели.

— Напускам Лондон.

— Това ли е всичко? — изпръхтя Батхърст.

— За една година — отвърна Люк.

— Една година! — ахна Бракстън. — Заминаването ти има ли нещо общо със смъртта на лейди Сибил?

— Точно заради това заминавам.

— Проклятие, Уестмор, не си я бутнал ти в Темза, нали? — избухна Батхърст.

— Не ставай смешен. Разбира се, че не съм. Но все пак се смятам отговорен за смъртта ѝ. За наказание се отказвам за една година от секса и напускам Лондон.

— Ти си полудял! — изруга Бракстън. — Премисли ли добре? Не ти е присъщо да оставяш клюкарите да се захващат с тебе.

Батхърст, винаги практичен, запита:

— Очевидно нещо се е случило между теб и лейди Сибил преди ненавременната ѝ смърт. Искаш ли да ни разкажеш?

Люк се заразхожда пред двамата си приятели.

— Не е приятна история — каза той след дълга пауза.

— Никога не е — проточи Батхърст. — Просто започни от началото. Винаги съм подозирал, че криеш нещо, когато клюката те свързва със смъртта на лейди Сибил.

— Прав си, както обикновено — призна Люк. — Лейди Сибил много искаше да ме вкара в леглото си, а по правило аз никога не отказвам на жена. — Бракстън понечи да се обади, но Люк го изпревари. — Знам какво си мислиш, Бракстън, но грешиш. Лейди Сибил не беше девствена. Нямаше да се съглася да се срещна с нея в „Трън и паламида“ ако мислех друго.

— Откъде разбра? — запита Батхърст.

— Колко твои познати невинни млади дами от висшето общество ще определят среща на мъж в недотам почтен хан?

— Прав си — призна Батхърст. — Продължавай.

— Сибил беше вече в хана, когато отидох, и ме чакаше изтегнала се гола на леглото. Трябва да кажа, че си доставях неизмеримо удоволствие, докато... е, с две думи казано, не се отдръпнах навреме.

— И тя поиска да се ожениш — предположи Бракстън.

— По дяволите, Уестмор, не си неопитно момче — изпъшка Батхърст.

— Повярвайте ми, опитах се. Когато се помъчих да се дръпна, тя ме стисна здраво с ръце и крака и ме задържа на място. Бях започнал, не можах да се удържа.

— И ти отказа да се ожениш за нея, и тя се гмурна в Темза — каза Батхърст след доста дълъг размисъл. — Странно. Защо не е изчакала да види дали белята е станала?

— И аз това се питах — отвърна Люк.

След дълга пауза обясни:

— Скоро осъзнах какво е положението. Тя беше бременна и отчаяно си търсеше съпруг. Избрала мен заради репутацията ми. Мислела си, че ще започна да ѝ изневерявам скоро след като се

оженим и нямало да възразявам, ако и тя продължи да се среща с женения си любовник.

— По дяволите! — извика Бракстън. — Имала си е работа с женен мъж?

— Така е — каза сухо Люк. — Отказах да се ожения за нея, но я съжалих и ѝ предложих да ѝ намеря съпруг. Потеклото ѝ е безупречно, има добра зестра, затова помислих, че ще намеря някого, който да приеме копелето ѝ. Казах ѝ го и предложих след две седмици да ѝ доведе някой, който да се ожени за нея.

— Великодушно от твоя страна — каза Батхърст.

Люк изпръхтя презрително.

— Очевидно не съм бил достатъчно великодушен, щом дамата посегна на живота си.

— Защо се обвиняваш? — запита Бракстън.

— Ако се бях оженил за Сибил, сега щеше да е жива.

— Опитала се е да те хване в капан.

— Знам, но сега това няма значение, нали? Тя е мъртва.

— Значи се наказваш заради смъртта ѝ като се лишаваш от секс и изоставяш лондонския си живот — констатира Батхърст. — Вината е на онзи негодник, който ѝ е направил дете. Знаеш ли кой е?

— Тя отказа да ми съобщи името му.

— Не можем ли да те убедим да не заминаваш? — залита Бракстън.

— Нямате никакъв шанс. Моят агент вече ми е наел къщичка близо до селцето Сейнт Айвс.

— Говориш сериозно, нали? — каза Батхърст. — По дяволите, Уестмор, познаваме те по-добре, отколкото ти сам се познаваш. — Той поглади брадичката си. — Предсказвам, че само след два месеца ще имаш жена под себе си. Не знам някога да си оставал без секс и два дни, камо ли пък цяла година.

Люк изправи рамене.

— Една жена умря заради мене. Заминавам в края на седмицата, независимо какво казвате вие двамата. Смятам да ходя на лов и да чета, за да имам с какво да се занимавам.

— Не забравяй студените бани — засмя се Бракстън. — Подозирам, че ще вземаш много такива.

Люк не обърна внимание на добродушната шега.

— Очаквам да изляза от това изгнание като по-добър човек.

— Какво смяташ да правиш с ненаситния си нагон през цялото това време? — подразни го Батхърст.

— Сейнт Айвс е малко село, отдалечено от останалата част на Англия. Сериозно се съмнявам, че решението ми ще бъде подложено на изпитание от някоя доячка с конска физиономия.

Батхърст се подсмихна.

— Моето предположение е, че която и да било средно привлекателна провинциална девойка ще те изкуши.

Люк поклати глава.

— Нищо, което кажете, няма да ме разубеди не разбирате ли? Една жена умря заради мене. Носенето на власеница няма да е достатъчно. Трябва да се накажа така, че да страдам.

— Твърдоглав си — каза Бракстън, ставайки от мястото си. — Ще се обаждаш ли?

Люк кимна и се изправи.

— Едно предупреждение — добави Бракстън. — Говорих онзи ден с Графтън от вътрешното министерство. Случайно спомена увеличаването на контрабандата в този район. Внимавай, приятелю.

Люк се ухили, живите му сини очи блеснаха за първи път след трагедията.

— Контрабанда — колко интересно. Да хвърлям по едно око на бандитите, може би точно това ми трябва, за да отвличам ума си от секса.

— Пази се от неприятности, Уестмор — посъветва го Бракстън. — Дръж си очите и ушите отворени и ни пращай вести, ако научиш нещо важно, но нека хората на краля да си вършат работата.

— Послушай Бракстън — каза Батхърст. — Той никога не ти е давал лоши съвети. А сега, приятелю, ще те оставим да си стягаш багажа. Обаждай се.

Останал насаме с мислите си, Люк се опита да си представи изолацията, която трябваше да понесе през следващите седмици и месеци. Би ли могъл да остане целомъдрен цяла година? Тогава си представи лейди Сибил, каквато беше на интимната им среща. Млада, жизнена, красива. Не биваше да умира. Да се самонакаже за смъртта ѝ беше единственият начин да продължи да се понася.

Една година целомъдрие беше малка цена за самоуважението му.

2

Сейнт Айвс, Корнуол

Люк се събуди от воя на вятъра през цепнатините на скалата, на която беше кацнала къщичката му. Говореше се, че Корнуол е най-дивият бряг на света, и Люк вярваше, че е така. Все едно беше дошъл на края на света, където „ръката“ на Корнуол се вдаваше в неверните морски води.

Вече цял месец той слушаше воплите на вятъра в нощта, страхувайки се, че къщичката ще се вдигне от основите си и ще рухне долу в беснеещото море. Но тя беше солидна и здраво изградена от камък, очевидно предназначена да издържи прословутите корнуолски вихри.

Но въпреки яростните нощни бури Люк обикновено се будеше от слънчевата светлина, която струеше през прозорците от небеса, толкова сини и безоблачни, каквито никога не беше виждал. Теренът беше различен от всичко, което познаваше досега. Под скалите, които се извисяваха над близките заливчета, се простираха дълги брегови ивици, целите обрасли с високи треви.

Имаше някаква сурова, абсолютна красота в тази негостоприемна земя, която Люк се беше научил да оцелява през първия месец от самоналожената си изолация. Самотата беше най-лошият му враг. Имаше нощи, когато бродеше из селото, не можейки да заспи, а тялото му тръпнеше от сексуално напрежение. В такива нощи отиваше в заливчето, слизаше по стръмната пътека към брега и се хвърляше в ледената вода.

Люк почти не поддържаше контакти с жителите на селото. Беше ходил там един-два пъти, но не беше казвал почти нищо за себе си. За жителите на Сейнт Айвс той беше просто господин Уестмор, човек, който търси самота.

В кръчмата „Чайка и гъска“ беше питал за човек, който да пожелае да работи на половин ден за него — да готви и да поддържа домакинството. След два дни вдовицата Пиджън се появи на прага му.

Люк я нае веднага. Тя идваше рано всяка сутрин да почисти, да изпере и да сготви достатъчно храна за целия ден. На обед се връщаше в дома си.

Дотук уговорката беше задоволителна и за двамата. Мълчаливата вдовица беше точно човекът, от когото Люк имаше нужда. Докато тя се занимаваше с къщичката, той обикновено бродеше по скалите или долу на брега, изразходвайки във вървене сексуалната си енергия.

Точно по време на една такава разходка покрай скалите той я видя. Тя стоеше на ръба на една варовикова скала, взирайки се напрегнато във вълните, които се разбиваха долу на тясната брегова ивица и в морето отвъд тях.

Беше висока за жена. Вятърът, идващ от морето, полепваше полите на роклята ѝ около дълги крака и притискаше корсажа ѝ до заоблените гърди, които така му се искаше да погали, че би дал дясната си ръка за това. Дългата ѝ черна коса се вееше зад нея като знаме, дърпана от вятъра. Профилът ѝ поразяваше със съвършенството си. Пълни устни, изящно извити вежди, високи скули и малък прав нос. Люк се опита да отгатне възрастта ѝ и ѝ даде малко над двадесет години.

Очарован, той наблюдаваше как жената оглежда заливчето, засланияйки с ръка очите си от слънцето. Усети как се втвърдява под стегнатите си панталони, и лек стон се изплъзна от устните му. Не беше съзнавал, че отказът от секс може да бъде толкова труден... или болезнен.

Люк стоеше на известно разстояние, отчасти прикрит зад едно дърво, тихо я наблюдаваше и чакаше. Нима непознатата се канеше да скочи? Ако пристъпеше още една стъпка към ръба, той бе готов да действа. Но засега тя не издаваше какви са намеренията ѝ, и той се задоволяваше само да я гледа. Жената със сигурност бе приятна гледка за очите му.

Вятърът подхвана развяващите се поли на роклята ѝ и ги вдигна нагоре, разголвайки стройните ѝ глезени и изящните прасци. Люк преглътна мъчително. Членът му пулсираше и кръвта препускаше гореща по вените му.

Почти си пожела жената да пристъпи към ръба, защото тогава щеше да разбере какво е да я държи в ръцете си, докато я отнася на безопасно място. Но за негово огорчение тя се обърна рязко и се

отдалечи. Необходима му беше цялата сила на волята, за да не я последва.

Отпусайки се срещу дървото, Люк си остави един миг, за да се съвземе. Проклятие, не беше очаквал да намери привлекателна жена в това отдалечено село. И сега, след като знаеше, че тук има такава жена, как, по дяволите, да се държи далече от нея?

Докато вървеше обратно към къщичката си, той се питаше: какво е довело тази жена на скалите. Защо се беше взирала така напрегнато в широките простори на синьото море? Коя беше тя?

През останалата част от деня мислите на Люк непрекъснато се връщаха към тайнствената жена. Беше му необходима много воля, за да не отиде в „Чайка и гъска“, за да разпитва за нея, или пък да не засипе с въпроси вдовицата Пиджън, когато тя пристигна на следващата сутрин. Но колкото и да искаше да научи коя е мистериозната жена, не забравяше обета си за целомъдрие, нито пък защо го е дал.

Все пак на следващата сутрин той се върна на мястото, където беше видял жената, идвайки почти по същото време, както и вчера. Почувства се разочарован, когато не я видя там. Тъкмо щеше да се върне и да продължи разходката си в друга посока, когато тя внезапно се появи. Омаян, Люк се приближи и впери поглед в нея.

Тя беше толкова прелестна, колкото си я спомняше. Слънцето се отразяваше в косата ѝ, разкривайки златисти кичури сред тъмните. Люк се напрегна, когато тя доближи ръба на скалата, готов да се намеси, ако тя се опита да скочи. Надяваше се обаче да не стане нужда, защото възбудата му щеше да му попречи да се хвърли достатъчно бързо.

Облекчението му беше огромно, когато след малко жената се обърна и изчезна по пътеката, водеща към селото. Люк се приближи към ръба на скалата и погледна надолу. Оттатък тънкия полумесец на брега нямаше нищо друго, освен вода. Какво търси тя?

Люк се върна на това място на следващия ден и на по-следващия, без да разкрива присъствието си. На четвъртия ден жената се приближи твърде близо до ръба на скалата. Сърцето на Люк се качи в гърлото му. Само безразсъден глупак би опитал нещо толкова безумно, очакваше я сигурна смърт, ако загуби равновесие. Тя като че ли не

съзнаваше опасността. Наклонът на главата ѝ подсказваше, че се взира право напред. В какво?

— Стой! — извика той, тичайки към нея.

Стресната, жената отскочи назад, притиснала ръка към гърлото си. Когато Люк стигна до нея, я сграбчи и я дръпна към себе си и подалече от пропастта.

Тя се вцепени в ръцете му.

— Пуснете ме! Какво правите?

— Успокойте се, няма да ви сторя нито лошо. Само искам да помогна. Нима не ви е мил животът?

— За какво говорите?

— Наблюдавах ви. Знаех, че смятате да се хвърлите, още от първия ден, когато се натъкнах на вас.

— Глупости! — извика тя и го бутна. — Бях си съвсем добре, преди да се нахвърлите върху ми като луд. Пуснете ме.

— Не и преди да обещаете, че няма да скочите.

— Глупак такъв! Не съм искала да скачам.

— Така ми изглеждате. Защо идвате тук всеки ден, ако не за да съберете достатъчно смелост, та да се хвърлите?

Дръзката ѝ брадичка се вирна нагоре.

— Това, господине, си е моя работа. Кой сте вие?

— Аз съм Лукас Уестмор. Наех къщичката на Бийтън в края на селото. — Вгледа се в лицето ѝ, откривайки, че отблизо то е още по-красиво. — А коя сте вие?

След дълго мълчание тя каза:

— Блис.

Люк не можа да сподави стона си. Блис! Името ѝ означаваше Блаженство. Как можа съдбата да бъде толкова лоша да го срещне с жена на име Блаженство? Името ѝ вдъхновяваше за безброй сексуални фантазии. Желанието бушуваше у него като горски пожар.

Очите ѝ, които му напомняха най-чист кехлибар, се присвиха в подозрение.

— Какво правите в Сейнт Айвс?

Люк вдигна рамене.

— Търся самота. Имах нужда да си почина от суетнята на Лондон.

Изражението ѝ беше пълно с неверие.

— Трябва да вървя.

— Чакай, Блис! Не си отивай.

Молбата му изчезна заедно с вятъра, когато Блис се обърна и избяга.

Коя беше тя? Какво търсеше? Щеше ли да я види отново? Макар съвестта му да го предупреждаваше да си гледа собствените работи, тялото вървеше под ритъма на друг барабанчик.

Блис побърза по пътеката, страхувайки се, че непознатият ще я последва. Кой беше той? С каква цел беше дошъл в Сейнт Айвс? Защо такъв красив мъж като Лукас Уестмор ще напусне Лондон и развлеченията, които той предлага, заради съмнителния чар на Сейнт Айвс? Той със сигурност не изглеждаше като човек, обичащ самотата. Красивият непознат вероятно беше повече на мястото си из лондонските салони, отколкото в мирното село, където Блис живееше, откакто се беше родила.

Може би семейството на господин Уестмор го е прогонило заради някоя постъпка, помисли тя. Външни хора не бяха добре дошли в Сейнт Айвс, и то поради основателни причини. Селото имаше тайни, любопитството не се толерираше.

Блис трябваше да признае, че господин Уестмор е най-красивият мъж, когото беше виждала някога... и по-изтънчен от грубите рибари от Сейнт Айвс. Господи, начинът, по който изпълваше дрехите си, й отнемаше дъха. Беше висок и мускулист, раменете му със сигурност нямаха нужда от подплънки, нито пък някоя друга част от него. Но беше непознат и следователно не можеше да му се вярва.

Това, че той я беше наблюдавал, я тревожеше. Наистина ли беше този, който казваше? Тя трябваше да разбере, преди той да е причинил трагедия на цялото село.

Пазарният ден в Сейнт Айвс беше оживен и хората поздравяваха Блис. Тук всички се познаваха от край време. Сейнт Айвс беше рибарско село, неговите жители бяха здрави, смели и твърди. Живееха на края на земята и оцеляваха сред суровите стихии и в крайна бедност само със силата на волята си, Блис обичаше тези хора и те я обичаха. Баща й беше местният земевладелец, добродушен човек, уважаван от всички.

Но Блис имаше да мисли за прекалено много неща, за да се спира да бърби. Отиваше към къщичката на вдовицата Пиджън. Като икономка на Уестмор тя би могла да знае какво прави той в селото.

Блис намери вдовицата Пиджън на двора да простира прането си под поривите на вятъра. Поздрави жената, докато се приближаваше към бялата ограда.

— Как си днес, Блис? — запита вдовицата Пиджън. — Някакви новини? Това ще бъде първият път за моя Били.

— Още не — каза Блис, понижавайки глас. — Били ще узнае, когато дойде времето. Разбрах, че работиш за непознатия, който е наел старата къщичка на Бийтън в края на улицата.

— Да, готвя, чистя и си гледам своите работи.

Блис въздъхна.

— Нищо ли не можеш да ми кажеш за Лукас Уестмор? Знаеш ли защо е избрал нашето село, за да се усамоти? Не изглежда като човек, който ще се задоволи със селски живот. Можем ли да очакваме скоро да си замине?

— Той не казва повече от една-две думи за поздрав, когато вляза в къщата. Излиза скоро след това. Смятам, че прави дълги разходки. Обикновено ме няма, когато се връща. Но каза, че е наел къщичката за една година. Защо питаш?

— Запознах се с него тази сутрин. Наблюдал ме от няколко дни. Мислел, че искам да скоча от скалата.

Вдовицата Пиджън се изсмя.

— Ама че глупост. — Челото ѝ се набръчка и изражението ѝ стана тревожно. — Не е видял нищо, нали?

— Не, нямаше какво да види.

— Слава богу. Говори ли с Брейди за него?

— Още не.

— Може би трябва, а можеш да помолиш отец Браунлий да се отбие при господин Уестмор. Вероятно ще научи повече, отколкото ти или аз.

— Добра идея — съгласи се Блис. — Лукас Уестмор може да означава неприятности за всички ни. Междувременно си дръж очите и ушите отворени.

Викарият Браунлий, закръглен човечец с весело лице, поздрави излиятелно Блис, щом я видя.

— Какво мога да направя за тебе, Блис? Да не би баща ти да отива на зло? Може би едно посещение ще го поободри.

— Татко още е слаб и съм сигурна, че много ще ви се зарадва, отче, но не затова съм дошла. Знаете ли, че един непознат се е нанесъл в старата къщичка на Бийтън в края на улицата?

Свещеникът кимна.

— Вижда ми се подозрителен — довери му се Блис.

— Мислиш, че е...

— Не знам. Надявах се да го посетите и проучите. Човек като Лукас Уестмор не се заселва в отдалечен край като нашия без някаква цел. Това не ми харесва, отче Браунлий. Защо е дошъл в Сейнт Айвс?

— Ще направя каквото мога, Блис. Така и така възнамерявах да го посетя.

— Благодаря. Сега по-добре да вървя. Ако се забавя повече, татко ще усети, че ме няма.

— Ще ти кажа, ако науча нещо важно — каза отец Браунлий.

— Не споменавайте за опасенията ми, ако посетите татко — предупреди го Блис.

— Той още ли не подозира?

— Така е най-добре. Не искам да го тревожа. Той е твърде болен, за да се интересува от онова, което става наоколо му, и слава богу. Иначе щеше да му сложи край, а тогава какво щяха да правят селяните?

— Наистина.

Блис се сбогува и се върна в голямата каменна къща близо до селския мегдан, където семейство Хартли живееше от десетилетия.

— Къде беше, дъще? — запита Оуен Хартли, когато Блис влезе в спалнята му.

— Бях на разходка, татко. Джени остана тук, за да се грижи за тебе, иначе нямаше да изляза.

— Прости ми, Блис — каза Оуен. — Не исках да прозвучи капризно или неблагодарно, но толкова съм уморен от това легло и от тази стая.

— Скоро ще те заведа в Лондон да те види специалист — поклати глава Блис.

— Това са само мечти и ти го знаеш много добре, Блис. Пътуването до Лондон е много скъпо, а и ненужно.

— Не се тревожи, татко — рече Блис, пресмятайки наум.

Нямаше да мине много време и щеше да събере парите за лекаря, от когото имаше нужда баща й.

На следващия ден Люк се върна в заливчето, където най-напред беше видял Блис, но вместо нея на скалата стоеше здрав момък на около осемнадесет години. Заинтригуван, Люк се приближи към младежа.

— Какво гледаш? — запита го той.

— Нищо особено — отговори момъкът. — Вие сигурно сте човекът, за когото работи майка ми.

— Ти си синът на вдовицата Пиджън?

— Да, аз съм Били.

— Къде е Блис днес?

Били трепна силно.

— Познавате Блис Хартли?

— Запознах се с нея преди два дни.

Били не каза нищо.

— Хората от Сейнт Айвс са доста потайни — забеляза Люк.

— Не ни харесва непознати да се месят в работите ни.

— Уверявам ви, че тук търся самота и нищо повече. Не бих си и помислил да си пъхам носа в живота на хората. Имам си достатъчно собствени проблеми.

— Тогава ви пожелавам приятен ден, сър — каза Били, отдалечавайки се от скалата.

Закачливата мелодия, която си подсвиркваше, дълго се чуваше след него, докато се отдалечаваше към селцето.

Разочарован от отсъствието на Блис, Люк се върна у дома. Любопитството го убиваше. Тя беше ли омъжена? Със сигурност бе достатъчно възрастна, за да има мъж и едно-две деца. Беше ли дошла на скалата, за да се спаси от жесток съпруг? Въпреки решението си да се въздържа от секс цяла година, Люк трябваше да узнае повече за прелестната и тайнствена Блис Хартли.

Тази нощ еротичните сънища измъкнаха Люк от леглото в малките часове на утринта. Тялото му пламтеше от възбуда, гореща кръв пулсираше във вените му. Както беше правил толкова много нощи, откакто беше напуснал Лондон, той навлече панталоните си, слезе по стръмната пътека към брега и се гмурна в студената вода.

Плува до пълно изтощение, после се върна на брега. Задъхан и разтреперан, седна на един камък, за да си поеме дъх, преди да се върне и къщичката.

Проклет да е неукротимият му член, изруга той безмълвно, докато си представяше Блис с рокля, прилепнала към тялото ѝ и с коса, развявана от вятъра. Безизкусната ѝ красота превъзхождаше тази на всички лондонски дами в техните натруфени премени. Желаше Блис така, както не беше желал никоя друга жена. По дяволите! Кой да помисли, че ще намери създание като нея на края на света?

Потапянето в ледената вода беше дало желаните резултати и той се приготви да се върне у дома. Когато се обърна да тръгне, му се стори, че вижда корабни светлини да се люшкат над водата в заливчето. Когато светлините премигаха и угаснаха, реши, че му се е привидяло. Вдигайки рамене, престана да мисли за това и се върна в къщичката.

На следващата сутрин поздрави вдовицата Пиджън по-сърдечно от друг път.

— Запознах се с Били вчера сутринта. Приятно момче. Като че ли се интересуваше много от залива.

— Били обича да наблюдава морето — каза вдовицата, без да вдигне очи.

— И Блис ли обича да гледа морето?

Главата на вдовицата се вдигна рязко.

— Попитайте нея.

И тя се отдалечи така бързо, че Люк не можа да каже нищо повече.

По-късно същия ден неутолимото му любопитство го отведе по пътеката към центъра на селцето. Нещата не бяха такива, каквито изглеждаха тук, в Сейнт Айвс. На непознатите се гледаше с подозрение, поздравяваха ги сдържано. Макар че той докосваше шапката си и се усмихваше, дружелюбието му не намери отговор.

Люк влезе в „Чайка и гъска“ посред същинска какофония.

Мъже седяха край масите, смееха се и пиеха бира, но в мига, в който той прекрачи прага, оживените разговори спряха изведнъж.

— Господа — каза той, сваляйки шапка.

Един мъж изсумтя в отговор, после вече никой не му обръщаше внимание и разговорите продължиха. Люк пристъпи към бара и си

поръча една бира.

Кръчмарят го изгледа от горе до долу.

— Не изглеждате като човек, който харесва тихия ни живот тук, в Сейнт Айвс.

— Външността може да заблуждава — отвърна Люк.

Кръчмарят напълни една чаша и я побутна към него.

— Наех къщичката на Бийтън за една година. Тъй като възнамерявам да поостана, помислих, че трябва да се запозная със съседите си. Аз съм Лукас Уестмор. Вече се запознах с Били Пиджън и Блис Хартли.

— Запознали сте се с дъщерята на ескуайъра?

— Значи е дъщеря на ескуайъра — каза Люк, доволен, че е получил поне малко информация. — Омъжена ли е?

Докато говореше с кръчмаря, Люк не усети, че кръчмата е притихнала и другите се вслушват в разговора им.

— Не, не е омъжена, но Брейди Бристъл смята да промени това в скоро време.

— Говориш прекалено много, Ал — намеси се един здравеняк, примъквайки се към Люк. — Сигурен съм, че нашата Блис щеше да разкаже на непознатия историята си, ако беше поискала той да я узнае. — Ал кимна на Люк и се отдалечи. — Устата на Ал работи по-бързо от краката му. Не му обръщайте внимание.

Люк огледа мъжа, който го беше заговорил. Видът му беше заплашителен.

— Кой сте вие? — запита Люк.

— Фред Денди.

— Тук ли живеете и работите, в Сейнт Айвс?

— Да, рибар съм, както и повечето мъже в селото.

— Говорите така, сякаш познавате Блис много добре.

— Защо се интересувате от нашата Блис?

Люк замря. Пак същото. Нашата Блис. Да не би да е местната курва?

— Много е красива — каза Люк.

Няколко мъже се надигнаха от столовете си. По знак на Фред Денди си седнаха обратно.

— Не си въобразявайте нищо за нея — каза Фред. — Тя не е като вашите лондонски жени. Ние си пазим нашите.

Люк разпознаваше предупрежденията веднага. Всички в кръчмата изглеждаха невероятно решени да защитават Блис. Вместо да остави тази тема, той залюбопитства още повече. Какво криеха тези хора? Какво криеше Блис? Люк се усмихна. Трябваше да признае, че задоволяването на любопитството му щеше да бъде по-възбуждащо от това, да не прави нищо цял ден. Сейнт Айвс можеше да се окаже интересно място.

Той се върна у дома замислен. Едва беше затворил вратата зад себе си, когато дойде неочакван гост. Люк долови, че човекът е духовно лице, и го покани да влезе.

— Простете, че не ви приветствах с добре дошъл в селото, когато пристигнахте. Аз съм викарий Браунлий.

— Аз съм Лукас Уестмор — каза Люк, протягайки ръка. — Моля седнете, отче. Мога ли да ви предложа чай? Вдовицата Пиджън остави няколко прекрасни лимониви сладки.

— Благодаря — отвърна свещеникът. — Бих изял една от лимоновите сладки на вдовицата. Никой не ги прави като нея.

Люк разбираше от домакинстване толкова, колкото да запари чай и да сложи няколко лимониви сладки в една чиния. Изчака търпеливо, докато свещеникът изяде всички сладки, с изключение на една и се отпусна на стола, потупвайки закръгления си корем.

— Както казах, позакъсных да ви приветствам — започна викарият, — но от това приветствията ми не са по-малко искрени. От Лондон ли сте?

— Да, домът ми е в Лондон.

— Сигурно ви липсват развлеченията на града.

— Така е — каза Люк, без да издава нищо.

— Какво ви носи в хубавото ни селце, господине?

— Помолих агента си да намери къщичка под наем в отдалечено село и той предложи тази къща. Търсех усамотение и Сейнт Айвс отговаря на нуждите ми.

Свещеникът подръпна ръкава на износения си жакет.

— Младите мъже рядко търсят тишина и спокойствие. Нещо сигурно се е случило и ви е накарало да избягате в провинцията. Можете да ми се доверите, синко. Понякога е добре човек да си излее душата пред някой духовник.

На Люк това му прозвуча, все едно свещеникът иска да му изтръгне някаква информация.

— Няма какво да изповядвам, отче. Достигнах една точка в живота си, когато искам да остана сам и да преосмисля нещата.

Не беше точно истината, но достатъчно близко.

— Не всички млади мъже достигат такава точка в живота си — каза викарият. — Лондон е греховно място. — Той се наведе напред и продължи с нисък глас. — Чувам, че там се допускат всякакви извращения. Похвално е, че сте се отдалечили от изкушението.

Взе последната лимонова сладка и я напъха в устата си.

— Вече, предполагам, сте се уморили от селския живот.

— Ни най-малко — каза Люк. — Наех къщичката за една година и възнамерявам да остана, докато изтече договорът. Тъкмо се запознах с някои от вашите енорияши. Какво можете да ми кажете за Блис Хартли?

Свещеникът като че ли беше смаян от интереса на Люк към Блис. Не се опита да отговори, а вместо това се върна на предшестващата тема.

— Е, да може би ще промените намеренията си и ще заминете, когато ви стане скучно. Това с тихо място, няма никакви развлечения.

Надигна се с мъка от стола.

— Желая ви приятен ден, господине. Ако имате нужда от моите услуги, ще ме намерите в свещеническото жилище до черквата. Винаги съм готов да ви изслушам.

— Благодаря, отче — отвърна Люк. — Ще го запомня. И пак заповядайте.

— Непременно, младежо, непременно — каза викарият на раздяла.

След запознанството Браунлий отиде направо в дома на Блис.

— Научихте ли нещо? — запита тя.

— Не ми каза нищо — отвърна свещеникът, — само това, че възнамерявал да остане тук, докато изтече договорът за къщичката. Честно казано, не виждам от какво трябва да се страхуваме. Не усетих никакъв скрит мотив за идването му в Сейнт Айвс.

— Не му вярвам — каза Блис. — Фред Денди ми каза, че той разпитвал за мен в „Чайка и гъска“.

Свещеникът се засмя и потупа ръката й.

— Какво му е странното, Блис? Ти си красива жена. Трябва да е сляп, за да не го забележи. А сега, ако баща ти иска малко компания, ще го посетя.

— Ще бъде доволен да му правите компания, отче. Но, моля ви, не му казвайте нищо, което да го разстрои.

Блис тъкмо излизаше, за да отиде на пазар, когато Джени, семейната готвачка и икономка, я повика.

— Били е в кухнята, Блис. Носи новини.

— Време беше — каза Блис, минавайки бързо покрай Джени. — Започнах да се притеснявам.

Били седеше на масата в кухнята и лапаше топъл хляб, от който капеше току-що избито масло. Стана, когато Блис влезе, но тя му махна да си седне обратно на стола и се присъедини към него до масата.

— Какви новини носиш, Били?

Били понижи гласа си до шепот.

— Време е.

— Сигурен ли си?

— Да, видях кораба в заливчето.

— Осведоми другите. Тази нощ.

— Да казвам ли на Брейди?

— Не, сама ще му кажа.

— Ами непознатият?

Заставайки веднага нащрек, Блис запита:

— Какво за него? Мислиш ли, че подозира?

— Мама мисли, че той не е никаква опасност за нас. Появи се в заливчето, докато стоях на стража. Мисля, че търсеше тебе.

— Не трябва да правим нищо, с което да предизвикаме подозрението му. Кажи на другите да докарат каруците на брега в полунощ.

Били довърши хляба и побърза да излезе. Джени цъкна неодобрително с език.

— Какво ще каже горкият ти татко?

— Той не бива да знае, Джени. Селото бедстваше, преди да се заемем с това начинание. Сега хората от Сейнт Айвс имат достатъчно храна, имат и пари, за да купуват въглища, дрехи и други необходими неща.

— Кога ще свърши това? Безпокоя се за тебе, момиче. Сигурна съм, че бирниците на краля са по петите ни.

— Още не са ни притеснявали, Джени.

— Слава богу, но не е добре да се отпусваме. Били каза, че непознатият питал за тебе. Мислиш ли, че готви нещо лошо?

— Едва ли. Той се натъкна на мен случайно един ден, докато чаках да се появи корабът. Помислил, че смятам да се хвърля от скалите. Не вярвам да ни мисли злото. Ако съдя по външността му, ще да е от ония разпуснати млади мъже от висшето общество, за които пише в клюкарските колонки. Съмнявам се, че основанието му да дойде в Сейнт Айвс има нещо общо с нашия удар.

Джени се вгледа в лицето ѝ.

— Вдовицата Пиджън казва, че бил много красив и че не е набебелял въпреки хубавия си живот в Лондон.

Блис вдигна рамене.

— Някой може и да го намери красив.

Спомни си начина, по който широките му рамене изпълваха жакета, и как мускулестите му бедра и прасци опъваха панталоните. Мъжът можеше да е лондонско конте, но знаеше как да поддържа тялото си в добра форма. Подозираше, че жените му се лепят и че е спал с безброй. Тази мисъл накара лицето ѝ да се зачерви.

— Ще наглеждаш ли татко, докато ме няма?

— Винаги съм го правила, момиче. Върви си гледай работите, но внимавай.

Блис излезе от къщата и веднага тръгна към брега, където бяха закотвени рибарските лодки. Брейди Бристъл се отдалечи от лодката си и тръгна да я пресрещне. Висок, рус, грубовато красив, той беше сериозен кандидат за ръката ѝ. Но макар Блис да го харесваше, не мислеше да се омъжва за него.

— Били вече се отби — каза Брейди. — И Фред Денди. Мисля, че трябва да си останеш у дома тази нощ. Нека мъжете да вършат работата. Не ми харесва, че в селото има непознат, който си пъха носа в работите ни.

Блис докосна ръката му.

— Знаеш, че не мога да го направя, Брейди.

— Ами ако ти наредя да си останеш у дома?

Блис се засмя.

— Нареди и виж какво ще стане. Трябва да бъда там, Брейди, добре знаеш. Това е толкова мой удар, колкото и твой.

— Това не ми харесва — каза Брейди, посягайки да погали бузата ѝ. — Моята жена трябва да бъде в безопасност.

Блис изфуча.

— Още не съм ти се вrekла, Брейди.

— Ще го направиш, Блис, ще го направиш — изрече той уверено.

Нито Блис, нито Брейди съзнаваха, че мъжът, за когото говореха, ги наблюдава. Люк беше решил да проучи селото и отиде към онази част от брега, където бяха закотвени рибарските лодки. Когато човек е отегчен, дори бедняшките черупки можеха да се окажат интересни.

Това, което видя обаче, беше доста по-интересно от лодките на рибарите.

Блис Хартли разговаряше сериозно с един красив млад рус мъж. Здравенякът, изглежда, беше доста увлечен по атрактивната госпожица Хартли. Дали Блис отвърщаше на чувствата му? Със сигурност изглеждаше така.

Внезапно усещайки се потиснат и без цел, Люк се върна в къщичката си.

Самотата му започваше да му тежи все повече и повече.

3

Дискомфорт събуди Люк от дълбок сън. Ерекцията му пулсираше болезнено и тялото му беше плувнало в пот. Треска бушуваше в него. Още едно топване в студената вода на залива щеше да му дойде добре. Той стана и отиде бос към прозореца. Беше безлунна нощ: вятърът виеше в дърветата, сенки танцуваха по водата. Той понечи да се обърне, когато видя светлинки, танцуващи върху люлеещите се вълни.

Някой рибар ли е излязъл навън толкова късно през нощта? Отговорът беше решително „не“. Внезапно Люк се досети защо хората от селцето бяха толкова недоверчиви към странниците. Беше пределно ясно.

Контрабандистите бяха излезли в тази безлунна нощ.

Очевидно всички в селото бяха замесени, включително прелестната госпожица Блис Хартли, русият ѝ любовник и дори младият Били Пиджън. Без да обръща внимание на опасността, на която можеше да се натъкне, Люк се облече бързо и излезе от къщичката. Веднага реши да шпионира контрабандистите, за да разсее скуката си и може би да помогне на Англия. За щастие беше слушал какво му каза Бракстън за подозренията, че в района се вихри контрабанда.

Шпионската игра изглеждаше добър начин да отвлече ума си от непокорния си член.

Люк се облече и тръгна към заливчето, спирайки при скалата над брега, където се развиваха действията. Не видя много, само фенери, мигащи в тъмнината, но не му беше трудно да разпознае звука от колела на каруци и приглушени гласове. Тъй като беше изминавал този път доста често през изминалите няколко месеца, той знаеше къде да намери пътеката, водеща надолу към брега.

Заспуска се по стръмната пътечка, проклинайки камъните, които се ронеха подире му. Тъй като дейността на брега не беше много оживена, той стигна до долу незабелязан и се скри зад една голяма скала, откъдето можеше да наблюдава контрабандистите.

Повече от десетина фенера осветяваха тясната брегова ивица, разкривайки движение в две посоки. Той едва забелязваше кораба, закотвен в заливчето, но знаеше, че е там. Няколко лодки вече бяха стигнали до брега и хората ги разтоварваха. Бъчви, вероятно съдържащи бренди, бяха струпани на брега, чакайки да бъдат извозени с каруците. Люк не можа да разпознае никого, защото мъжете бяха облечени еднакво в тъмни връхни дрехи и скриващи лицата качулки.

Една фигура обаче се открояваше. Мъжът ръководеше операцията от една издатинка. Люк не можеше да различи нещо особено у него, освен че той, изглежда, беше водачът. И за разлика от другите носеше голямо наметало, което го покриваше от глава до пети. Люк наблюдаваше с интерес как човекът командва групата контрабандисти с точност, която очевидно беше резултат от голям опит.

Люк се сниши и запълзя, за да се приближи. Чуваше гласове — остри, тревожни. Някой повика водача и Люк се напрегна да чуе какво говорят.

— Каруците са готови за тръгване, Сянко — чу Люк думите на мъжа.

Не разбра отговора на Сянката, той само кимна и бързо се отдалечи. Тогава първата каруца потегли, последвана от още една, после от още една, докато останаха само Сянката и един мъж от лодката. Люк запълзя сред високата крайморска трева, станал по-смел сега, когато беше останал само един светец фенер.

— Е, Сянко, още една доставка мина успешно.

Мъжът говореше френски — език, който Люк разбираше и говореше много добре. За съжаление гласът на Сянката беше твърде тих, за да долови думите му.

— Да, търси ни следващия месец по новолуние — отговори французинът на нещо, което Сянката му каза. — Условията остават същите.

Стиснаха си ръцете и срещата приключи. Французинът се върна на лодката си и скоро изчезна в гъстата мъгла, която се надигаше откъм морето.

Люк се колебаеше. Да излезе ли и да се открие пред водача, или да чака, докато събере повече информация, която да прати на Бракстън? Решението му беше отнето, когато към Сянката се

присъедини още един мъж, който очевидно беше изчакавал заминаването на французина. Сянката и събеседникът му не казаха нито дума, тръгвайки по пътя, по който бяха потеглили каруците.

Люк смяташе да ги последва, докато не забележа, че приливът се надига, постепенно заливайки пясъчния бряг. Когато водата придойде, той се закатери по пътеката. Не видя каруците, тъмнината беше обвила всичко наоколо му.

Тогава нощта, като че ли експлодира, тропот на подкови отекна по скалата над него. Конете спряха рязко, ровейки земята и сумтейки нервно. Люк се прилепи към земята.

— Няма ги! — извика някой отгоре. — Дойдохме твърде късно. Пръснете се и търсете каруците. Не може да са отишли далече.

Люк остана скрит, докато мъжете не се разпръснаха. Бе се почти съмнало, преди да намери обратния път към дома си и да се пъкне в леглото. Не можеше да спи. Имаше твърде много неща, за които да мисли. Инстинктът му казваше, че Сянката е някой от селото. Веднага се сети за две възможности — Фред Денди и русият мъж, с когото Блис беше говорила близо до рибарските лодки. Но Сянката можеше да бъде и всеки друг, включително самият ескуайър. Подозираше, че всички жители на Сейнт Айвс знаят какво става и го одобряват.

Откъде бирниците са научили, че контрабандистите ще получат пратка тази нощ? Имаше ли предател сред тях? Люк едва сега осъзна, че Блис трябва да е гледала за кораба на контрабандистите, когато я беше видял на ръба на скалата първия ден. Очевидно беше замесена с тях. По някакъв начин тази мисъл го обезпокои. Ако контрабандистите бяха хванати, Блис също щеше да пострада.

Люк стана, изми се и отиде в кухнята. Вдовицата Пиджън тъкмо бе пристигнала и правеше закуска. Тя бързо схвана, че Люк става рано. Не беше винаги така, поне не в Лондон. Там играеше хазарт по цяла нощ и спеше до късно следобед на следващия ден. После отиваше да тренира фехтовка при най-добрите лондонски учители или се боксираше в някоя спортна зала.

— Изглеждате уморен, сър — каза вдовицата Пиджън, докато му наливаше чая. — Не спяхте ли добре тази нощ?

— Да, наистина — измърмори Люк.

Взе един вестник от преди една седмица, пристигнал с пощенската кола едва вчера, и започна да чете, докато чакаше

закуската си. Но имаше да мисли за прекалено много неща, за да се съсредоточи върху това, което беше ставало в Лондон преди седмица. Сгъна вестника, върна го в купчината и се прокашля.

— Казахте ли нещо, сър? — запита вдовицата Пиджън, докато слагаше пред него чиния с яйца и шунка.

Взе чайника, за да напълни отново чашата му.

— Питам се, госпожо Пиджън, дали познавате в това селище човек на име Сянката.

Чайникът се изплъзна от пръстите ѝ и се разби на застлания с плочки под, опръсквайки глезените на Люк с горещ чай. Той скочи на крака.

— Извинете ме, сър, толкова съм несръчна.

— Нищо не е станало, само чайникът се счупи.

Люк си седна на мястото, взе вилицата и се зае с храната си. Вдовицата Пиджън беше прекрасна готвачка.

— Не ми отговорихте на въпроса, госпожо Пиджън — каза той между две хапки яйца.

— Съжалявам, сър, какво искахте да знаете?

— Живели сте тук дълго, нали?

— Цял живот, сър.

— Тогава трябва да знаете дали човек на име Сянката живее в селцето. — Той помисли малко, после добави: — Може би това е прякор.

Люк видя как устните на вдовицата Пиджън трепват, преди тя да се обърне към огнището.

— Не съм чувала такова име — каза тя. — Може би ще намерите човека, когото търсите, в Пензанс или в Лендсенд.

— Може би — каза Люк, решавайки да се откаже от темата, след като явно на вдовицата ѝ стана неудобно.

Но съвсем не беше удовлетворен. Един ден бирниците щяха да хванат контрабандистите и Блис можеше да бъде заловена на място. Макар че едва я познаваше, никак не му се искаше да я види окачена на въжето заедно с другите закононарушители. Трябваше да намери Сянката и да го убеди да прекрати противозаконните си действия, преди да е навлякъл нещастие на цялото селце.

След закуска отиде на лов и донесе диво козле. Вдовицата предложи синът ѝ да одере и да приготви месото и Люк се съгласи.

Макар че можеше да го направи и сам, имаше да върши по-важни неща.

По-късно същия ден Люк отиде в селото. Първата му спирка беше „Чайка и гъска“. Ал се беше показал разговорчив предния път, може би отново щеше да бъде такъв, освен ако Фред Денди не бъдеше там, за да се намеси.

Кръчмата беше безлюдна, когато Люк влезе вътре. Почука с една монета на бара, надявайки се звукът да извади Ал от вътрешната стая.

— Къде са всички днес? — извика Люк. — Последния път, когато бях тук, кръчмата се пръскаше по шевове.

— Мъжете са на риболов — отговори женски глас. Люк се извърна и се усмихна на закръглената блондинка, която се приближаваше към него. — Аз съм Мили. Работя тук.

— Една бира — поръча Люк. — Ще пийнеш ли с мене, Мили?

Мили излезе иззад бара, наля си една бира, взе монетата на Люк и вдигна чашата си.

— За твое здраве, красавецо — отпи голяма глътка, изтри пяната от устата си и запита: — Ти сигурно си непознатият, който е наел старата къщичка на Бийтън. Какво те води в Сейнт Айвс?

Люк отнесе питието си на една маса и седна. Мили се присъедини към него.

— Дойдох, за да си почина и да се усамотя — отвърна той.

Тя започна да кокетничи.

— Сигурно вече си много самотен. — Придърпа стола си поблизо до него. — Не ми приличаш на отшелник. Хубавец си. Бас държа, че жените ти се лепят като мухи на мед.

Люк трепна. Мили беше стигнала твърде близо до истината.

— Отказах се от живота си в Лондон заради тишината и спокойствието тук.

Мили не изглеждаше убедена.

— Когато ти се прииска жена, аз съм на разположение. — Сините ѝ очи блеснаха, докато тя облизваше предизвикателно устни. — Бас държа, че знаеш как да се държиш с жените, за разлика от тия груби рибари, дето идват в „Чайка и гъска“. Фред Денди не може да ти стъпи и на малкия пръст.

— Ще имам предвид предложението ти.

— Няма да съжаляваш — измърка Мили.

— Момиче като теб със сигурност знае всичко, което става в Сейнт Айвс — подхвърли Люк.

Мили вдигна рамене. Корсажът се плъзна от рамото ѝ, силно изрязаното ѝ деколте разкриваше повече, отколкото прикриваше. Люк се загледа. Тя имаше хубави гърди. Той насочи мислите си в друга посока.

— Търся информация — разкри той — и плащам добре.

Мили се отпусна назад на стола си, веднага заставайки нащрек.

— Каква информация?

— Търся Сянката. Можеш ли да ме насочиш към него?

Цветът се оттече от лицето на Мили.

— Защо ти трябва Сянката?

— Аз... имам работа с него.

Мили стана рязко.

— Ще намеря Ал. Питай него.

И се скри зад завесата в дъното на бара.

Люк се изруга, че действа непохватно като пън. Беше борец, не шпионин. Макар че двамата с Батхърст се бяха сражавали на Арабския полуостров, не можеше да се сравнява по шпионски умения с Бракстън.

Ал излезе от задната стая.

— Мили каза, че търсиш Сянката. Доколко го познаваш?

— Не го познавам — призна Люк. — Имам работа с него и помислих, че някой от тукашните може да ме препоръча.

— Тук няма човек, който да се казва Сянката.

— Щом ти не го познаваш, съмнявам се, че някой го познава. Извинявай, че те обезпокоих.

Люк довърши бирата си и излезе от кръчмата. Стана му ясно, че Мили и Ал знаят за Сянката доста повече, отколкото бяха склонни да признаят. Запита се как ще реагират ескуайърът и дъщеря му на неговите въпроси за Сянката и реши да опита. Разгадаването на тайните беше много по-вълнуващо от мрачните мисли за миналото. Щом получиеше цялата информация, която му беше необходима, щеше да я прати на Бракстън.

Къщата на ескуайъра беше най-голямата в селото. Заградена с ограда, тя беше красива двуетажна постройка от камък. Очевидно ескуайърът беше преуспяващ човек.

Люк влезе през портата и потропа на вратата. След няколко мига вратата му отвори една дребна женица в понапреднала възраст. Усмивката се плъзна от лицето ѝ, когато тя позна кой стои на прага.

— Мога ли да ви помогна, сър?

— Надявам се. Аз съм Лукас Уестмор. Наех къщичката в края на улицата. Помислих, че е крайно време да се представя на ескуайъра. Той у дома ли е?

— Да, сър, но не приема. Болен е, нали разбирате, и не приема никого, само викария.

— Кой е, Джени?

Люк погледна зад жената и видя Блис, застанала на най-долното стъпало на стълбището. Беше облечена в синя муселинена рокля с висока талия и бухнали ръкави, изглеждаше дори още по-красива, отколкото си я спомняше.

— Един господин иска да се види с ескуайъра — каза Джени. — Казах му...

— Аз ще се погрижа.

Джени се вгледа в лицето на Блис, после кимна и се насочи към дъното на къщата.

— Каква работа имате с баща ми? — запита Блис.

— Просто исках да се представя — отвърна Люк. — Може ли?

— Джени не ви ли каза, че татко е болен и не приема?

— Да, но може би вие ще ми отделите няколко минути от времето си.

Той влезе вътре и затвори вратата зад себе си.

Въздухът между тях като че ли завибрира. Блис отстъпи една крачка назад. Защо този мъж пораждаше такива бурни чувства у нея?

— Тъй като вече сте вътре, елате в приемната и ми кажете защо искате да говорите с баща ми.

Блис го покани в стая, мебелирана удобно и с вкус. Беше светла и просторна, подът беше застлан с килим, леки завеси се вееха пред отворените прозорци.

— Страхувам се, че е много далече от това, с което сте свикнали в Лондон — каза Блис, когато го видя да се оглежда.

— Намирам го по-скоро очарователно — отговори Люк.

— Моля, седнете.

Тя избра един стол до камината. Люк седна срещу нея.

— Сега, господин Уестмор, как мога да ви помогна?

Докато Блис чакаше да каже по каква работа е дошъл, тя изследваше красивите му черти изпод полуспуснатите си клепачи. Днес той беше облечен небрежно, с бяла риза с отворена яка и прилепнал жакет. Ботуши от фина кожа обгръщаха прасците му. Тя разбра интуитивно, че ако беше в Лондон, щеше да носи ръкавици, шапка и бастун.

Люк явно беше казал нещо, защото я гледаше така, сякаш очакваше отговор.

— Извинете, какво казахте?

— Попитах от какво е болен баща ви.

— Не сме сигурни. Селският лекар мисли, че просто е изтощен и иска да му пусне кръв, но аз няма да позволя. Възнамерявам да го отведа при специалист в Лондон.

— Скоро ли заминавате?

Блис се вгледа в ръцете си.

— Веднага щом той бъде в състояние да пътува. — Тя стана. — Непременно ще кажа на татко, че сте го търсили. Има ли още нещо, господин Уестмор?

Макар че Люк стана, когато Блис се изправи, той още не си тръгваше.

— Надявах се да разбере нещо за човек на име Сянката.

Шокът от думите му едва не събори Блис. Тя преглътна мъчително и се опита да прикрие смайването си. Първата ѝ мисъл значи е била правилна. Лукас Уестмор беше шпионин. Фред и Брейди трябваше да научат веднага.

— Сигурна съм, че татко не познава човек с такова име — каза Блис с глас, който трепереше от нервност.

Люк се взря в нея толкова напрегнато, че сините му очи сякаш се забулиха в мъгла.

— Да минем ли без формалности? — запита той. — Тук не е Лондон. Моля, наричайте ме Люк, а аз ще ви казвам Блис. Докъде бяхме стигнали?

Тя отиде към прозореца, опитвайки се да избяга от невидимата нишка, която като че ли я дърпаше към него. Очите му притежаваха способността да виждат до дъното на душата ѝ. Тя потръпна, изнервена от очарованието му, от красивото му лице и добре тренираното му тяло. Сравнението между Люк и Брейди беше като да сложиш чистокръвен жребец до пони. Преди мислите ѝ да я вкарат в бяла, тя се обърна и полека изрече:

— Мислех, че щяхте да си тръгвате.

— След малко. Вие познавате ли Сянката?

Реакцията ѝ го зашемети. Цветът се оттече от лицето ѝ, устните ѝ внезапно се обезкървиха. Бяха красиви устни, сочни и пълни, долната малко повече от горната. Всичко у Блис Хартли беше интригуващо. Ако не беше дал обет за целомъдрие, Люк щеше да я има гола под себе си само след миг дългите ѝ крака щяха да се увиват около него, името му щеше да трепти на устните ѝ, докато той я отвежда към екстаза.

Люк разбра инстинктивно, че Блис бе страдна по природа. Чувстваше го в костите си. Инстинктът му беше извънредно изострен, щом станеше дума за нея. Ръцете му копнееха да я докоснат и трепнаха, така нетърпеливи да я прегърнат, че той сви юмруци, за да се сдържи.

— Много сте любопитен за човек, наскоро дошъл в скромното ни селце — нападна го тя. — Каква работа имате със Сянката?

Изящните вежди на Люк се вдигнаха.

— Това, скъпа ми Блис, си е моя работа. Познавате ли го, или не го познавате?

Брадичката ѝ гордо се вдигна.

— Не, сър не го познавам. Може би трябва да го потърсите другаде.

— Може би — допусна Люк.

Не направи никаква движение, подсказващо, че ще си тръгне — не можеше да отдели очи от Блис. Може би защото толкова време не беше имал жена, или защото тя бе различна от познатите му дами. Каквото и да беше, той сериозно обмисляше да наруши обета си заради една целувка от сочните ѝ устни.

Блис не можеше да помръдне или да мисли. Защо той я гледаше така? Накара я да трепери вътрешно. Когато Брейди я гледаше

втречено по същия начин, не чувстваше нищо. Брейди искаше да се ожени за нея. Какво искаше Люк Уестмор?

Тя научи отговора, когато Люк я привлече в обятията си. В гласа ѝ прозвуча паника:

— Какво правите?

— Нещо, което не бива да правя.

— Тогава недейте.

— Не мога. Ще ви целуна.

— Господи! Защо?

Той изглеждаше объркан.

— Не знам. Това е просто нещо, което трябва да направя. Искам да го направя още откакто ви видях да стоите на скалата над заливчето.

Устата му се приближи към нейната, задушавайки протеста ѝ. Той я целуна настоятелно, подтикван от страст и жажда. Проникна с език между откренатите ѝ устни. Целувката му стана по-дълбока и той вкусваше сладкия ѝ дъх. Тя се впи в него, пръстите ѝ се забиха в раменете му, само ръката му около талията ѝ я крепеше да не падне. Той не можеше да спре, макар да знаеше, че още малко и ще наруши обета си.

Ръката му се плъзна към гърдите ѝ. Той изстена, когато сладката тежест на едната ѝ гърд изпълни дланта му и зърното се втвърди. Люк вече я отвеждаше към дивана, когато разумът му се върна.

По дяволите, какво правеше той?

Прекъсна рязко целувката и се дръпна. Това беше най-трудното, което някога беше правил.

— Простете ми — изрече той, стремейки се да си възвърне самообладанието. — Въпреки целувката няма защо да се страхувате от мене.

Блис дишаше тежко, дъхът ѝ излизаше на бързи и тежки тласъци.

— Как смеете!

— Наистина съжалявам, Блис. Но казвам истината. Вашата добродетел е в безопасност с мене.

Любопитството ѝ беше събудено. Люк Уестмор беше мъж, от когото всяка жена, ценяща невинността си, би трябвало да се страхува. Дори само като го гледаше, сърцето ѝ сладко примираше и кръвта ѝ кипваше в жилите.

— Какво искате да кажете? Преди малко ме нападнахте като прегладнял вълк.

Люк вдигна рамене.

— Не мога да бъда с никоя жена.

Тя осмисли за миг-два казаното, после изрече:

— Но вие току-що ме целунахте.

— Да, но това е всичко, което направих. Исках много повече от вас.

— Слава богу, че съвестта ви се върна навреме, за да ви възпре.

— Наистина, но не заради това спрях. Преди да напусна Лондон, дадох обет за целомъдрие. Вие сте в безопасност, въпреки че може да умра, ако трябва да си държа ръцете далече от вас.

Блис зяпна. Не знаеше дали да се изсмее, или да изрази съчувствие. Не направи нито едното, нито другото. Смяташе се за добър познавач на характери и беше забелязала, че Лукас Уестмор е отявлен женкар. Не можеше да си представи той да е дал обет за целомъдрие.

— Относно Сянката — настоя той. — Може би някои ваши приятели го познават. Кой беше онзи рус младеж, когото видях заедно с вас при рибарските лодки?

Блис изфуча:

— Шпионирате ли ме?

— Ни най-малко. По една случайност разглеждах селото, когато ви видях заедно. Симпатичен младеж. Любовник ли ви е?

— Брейди Бристъл със сигурност не ми е любовник — изсъска Блис. — Дори да беше, това не е ваша работа. Ако ме извините, чувам, че татко ме вика. Моля, вървете си.

Тя се обърна, за да излезе. Люк я хвана за лакътя.

— Не съм свършил. Предполагам, че знаете за Сянката повече, отколкото си признавате. Не ми пука за него. Просто искам да ви предупредя. Сянката ще донесе беда на селото, а може и вие да пострадате.

— Кой сте вие? — запита Блис. — Защо се месите, където не ви е работа?

— Аз съм тих мъж, който търси усамотение. Но съм и човек с две очи и с мозък, който работи.

— Предлагам да не се бъркате в чужди работи, господин Уестмор.

Люк се взря в устните ѝ. Господи, колко красива беше тя. Гневът само я правеше още по-красива. Единствената целувка, която си беше откраднал, възбуждаше апетита му за още, но поради обета си той съзнателно се беше отказал това. Трудно му бе обаче да държи ръцете си далече от нея, когато непокорното му тяло му напомняше от колко много време не е бил с жена. Жаждата да докосне Блис, да я целуне, да спи с нея изгаряше като треска в кръвта му.

Блис гледаше втренчено гърба на Люк, докато той излизаше от стаята. Откъде е научил за Сянката, ако не е бил на брега в нощта на доставката? Ако беше шпионин, защо не беше уведомил властите? Ако го беше направил, всички щяха да бъдат арестувани наведнъж, включително Сянката. Трябваше да узнае повече за Люк Уестмор.

Тя докосна устните си. Те още тръпнеха от целувката му. Бяха я целували и преди — Брейди и някои от селските момчета, но техните целувки бяха блудкави в сравнение с чувствената атака на Люк. Неговата имаше вкуса на тъмен грях и мистериозни тайни.

Блис беше достатъчно проникателна, за да разбере, че нещо в миналото на Люк го е довело в заспалото селце Сейнт Айвс. Можеше и да е шпионин, но тя беше склонна да се обзаложи, че в цялата работа имаше нещо повече. И за какво беше този него обет за целомъдрие? Мрачната му красота и откритата чувственост опровергаваха обета му. Човек трябваше само да погледне Лукас Уестмор, за да разбере, че сексуалността му е наострена до крайност. Макар да беше невинна, Блис разпознаваше женкарите, щом ги видеше.

Джени влезе в приемната няколко минути, след като Люк си тръгна.

— Знае ли нещо? — запита тя.

— Разпитваше за Сянката. Знае нещо, но не разбрах колко. Трябва да кажа на Брейди. Рибарите сигурно вече са се върнали. Излизам, но ще се върна, преди татко да се събуди.

— Ще наглеждам ескуайъра, докато те няма. Направи каквото трябва, момиче.

Блис побърза към брега. Рибарските лодки току-що бяха пристигнали. Тя видя Брейди да мие палубата на лодката си. Повика го. Той скочи на земята и я пресрещна с широка усмивка.

— На какво дължа това удоволствие, любов моя?

Привлече я в прегръдките си и се опита да я целуне. Блис обърна лице, така че целувката му попадна върху бузата ѝ.

— Дръж се прилично, Брейди Бристъл — каза тя, като го смушка шеговито. — Имам новини.

Брейди се намръщи.

— Добри или лоши? Товарът стигна там, където трябваше, не се тревожа за това.

— Лукас Уестмор се отби тази сутрин. Питаше за Сянката.

Ръцете Брейди стиснаха раменете ѝ.

— Проклятие! Знаех си, че шпионира за правителството. Налага се да се отървем от него. Фред Денди трябва да узнае. Ще му пререже гърлото на това копеле и ще хвърли трупа в морето, ако му кажем.

Цветът се оттече от лицето на Блис и тя се изтръгна от ръцете на Брейди.

— Разбрахме се, преди да започнем тази операция, че няма да има убийства. Трябва да бъдем по-внимателни, може да сложим стража на скалата над заливчето. Люк сигурно е бил на брега при последната доставка. Това е единственият начин да е научил за Сянката. Освен това, не съм сигурна, че е шпионин или дори бирник.

— Какво друго може да бъде?

— Може би е любопитен човек със склонност към интригите. Чул е някакво име и е достатъчно отегчен от това, което селото има да му предложи, така че се забърква.

— Откъде знаеш, че няма да издаде начинанието ни?

— Не знам. Просто не искам да го убивате. Ние не вършим такива неща. Може би трябва да прекратим операциите, докато Люк не замине от Сейнт Айвс.

— Следващата ни доставка вече е уредена. Няма начин да я отменим. Някой ще трябва да държи Уестмор настрана, докато действаме на брега — той поглади брадичката си. — Може би Мили ще ни помогне. Уестмор вероятно би оценил едно забавление в леглото ѝ.

Блис поклати глава.

— Няма да стане. Няма да повярваш, но Люк е дал обет за целомъдрие.

Брейди избухна в смях.

— Само не ми казвай, че е истина! Човекът се е пошегувал, Блис.
— Челото му се набръчка, сякаш внезапно беше осъзнал какво неприлично нещо му беше съобщила неговата любима. — Той ли ти го каза?

Блис кимна.

— Никой джентълмен няма да обсъжда такава деликатна тема с жена, която едва познава. Какво, по дяволите, си си мислила? Не бива повече да говориш с него.

— Не съм твоя собственост, Брейди Бристъл!

— Ще станеш моя съпруга.

— Харесвам те, но няма да се омъжа за тебе. — Тя се дръпна от него. — И не забравяй, никакво кръвопролитие. Сама ще се справя с Люк.

— Люк, значи? — извика Брейди ревниво. — Как толкова бързо взехте да си говорите на малки имена?

— Сега не е време за ревност, Брейди. Човекът спазва целомъдрие. Не може да ми навреди.

— Не си мисли, че някакъв си обет ще спре мъж като него, когато иска нещо. Мисля, че моята идея е най-добрата. Фред Денди ще...

— Не! Остави Люк на мене. Трябва да вървя.

Люк видя Блис да се откъсва от Брейди и стремително да се отдалечава. Застанал доста настрана, той наблюдаваше разгорещения им разговор и се заинтересува особено много от прегръдката им. За съжаление, не можеше да чуе за какво си говорят. Досети се, че тя ще изтича при Бристъл веднага щом излезе от къщи, затова я проследи. Техният разговор беше доста напрегнат и Люк подозираше, че говорят за него.

Беше почти убеден, че Бристъл е Сянката. Всичко сочеше към него. Мъжът със сигурност си заслужаваше да бъде наблюдаван, както и прелестната Блис. Люк подозираше, че двамата са любовници, и това го смущаваше.

Той се върна в селото и се сблъска с Блис, сложила ръце на кръста, с гневно стиснати устни.

— Проследили сте ме. Как смеете?

Люк вдигна рамене.

— Трябва да правя нещо, за да разсейвам скуката.

— Съветвам ви да се върнете в Лондон.

Той се загледа покрай нея и мислено си представи старите занимания, с които се беше развличал в Лондон, и добрите времена, когато беше гулял, играл хазарт и развратничил. Ако се върнеше в Лондон, щеше да попадне пак в същата въртележка, без да пропусне и една секунда. След като свършеше обетът му за целомъдрие, възнамеряваше да вземе две жени едновременно в леглото си и да им създаде много, много работа.

Погледна пак към Блис. Как, по дяволите, ще успее да се въздържа от секс, когато Блис го изкушаваше отвъд всяка разумна граница?

— Изглеждате замислен, господин Уестмор.

— Люк.

— Е, добре, Люк. За какво мислите точно сега?

— Мислех си колко искам пак да ви целуна. Има много неща, които можем да направим, без да наруша обета си.

Блис нямаше представа за какво говори той, но не му направи удоволствието да попита.

— Този разговор е неподходящ за хора, които едва се познават — каза тя. — Пресрещнах ви на това място, за да ви върна предупреждението, което ми отправихте тази сутрин. Внимавайте, много внимавайте. Не искам да ви се случи нещо.

Люк се залюля на пети. От Сянката ли идваше предупреждението?

— Благодаря, Блис, но няма защо да се тревожите за мене. Мога да се грижа за себе си.

Докосна шапката си и се отдалечи.

4

Блис не беше виждала Люк вече няколко дни. Времето се беше развалило, навън не беше нито за хора, нито за животни. Дъжд валеше всеки ден, рибарските лодки стояха закотвени, а селяните си седяха по къщите.

Блис знаеше, че Люк седи сам в къщичката си, защото госпожа Пиджън ѝ го беше казала. Вдовицата добави, че Люк се занимавал с писане на писма и това притесни Блис.

Дали не докладваше на началниците си какво е чул за контрабандните им операции? Или просто пишеше на приятели? Когато помоли госпожа Пиджън да се направи на шпионка и да хвърли поглед към кореспонденцията му, вдовицата категорично отказа. Показа се върна на работодателя си, макар че Блис ѝ напомни, че той знае достатъчно много, за да представлява опасност за Били.

Пощенската кола трябваше да пристигне след няколко дни и Блис мъчеше мозъка си да измисли как да влезе в къщичката на Люк, докато него го няма, за да прочете писмата му. Това беше може би единственият начин да научи тайните на Люк Уестмор.

Възможността, която търсеше, дойде по-рано, отколкото я очакваше. Тъй като дъждът престана за кратко, тя реши да иде на пазар. Срећна Били Пиджън на площада, той ѝ каза, че майка му има треска и че отивал да осведоми господин Уестмор, че вдовицата ще се върне към задълженията си едва след като се почувства по-добре.

Една идея възникна моментално в ума на Блис. Тя знаеше, че на Брейди това няма да му хареса, но шпионирането ѝ можеше да помогне на всички от селото.

— Не си прави труда да ходиш дотам — каза Блис. — Кажи на майка си, че аз ще се погрижа.

— Мама ще е доволна — каза Били. — Тя се е привързала към работодателя си. Той плаща добре и изглежда, харесва готвенето ѝ.

Блис се върна у дома, изненадана да намери баща си седнал пред кухненската маса.

— Татко, трябва ли да ставаш?

— Не ми се карай, дъще — каза Оуен. — Днес се чувствам по-добре, по-бодър, отколкото от дълго време насам. Може пък да се оправям. Джени ми приготвя нещо различно от ужасната каша, с която ме хранехте.

— Радвам се да те видя на крака, татко, но не бива да прекаляваш. Включително да претоварваш стомаха си с тежки храни. Трябва да се възстановяваш постепенно.

— Джени ми каза, че съм имал посетител преди няколко дни. Нямах представа, че къщичката на Бийтън е била дадена под наем. Какво знаеш за господин Уестмор?

— Не много, татко.

— Той е млад и красив — подметна Джени.

— И женкар, личи си от километър — каза Блис.

Оуен се справи само с половината яйца, които Джени му беше приготвила, и бутна чинията настрана.

— Права си, дъще, апетитът ми не е както преди. Мисля да си отида в стаята да си полегна.

— Татко, няма да ме има тук сутрин за известно време. Джени ще се грижи за тебе.

Оуен се намръщи.

— Къде ще бъдеш?

— Вдовицата Пиджън е болна и ще я замествам като икономка на господин Уестмор, докато тя се възстанови.

— Знаех, че не сме в цветущо състояние, но толкова ли сме закъсали за пари?

— Не е заради парите, татко. Няма кой друг, затова просто правя услуга на вдовицата Пиджън. Няма да е задълго.

— Прави каквото сметнеш за добре, Блис. Имам ти доверие — каза Оуен.

— Трябваше да кажеш на баща си — посъветва я Джени, след като Оуен излезе от стаята.

— Не мога. Той е единственият човек на закона в селото. Знаеш, че може да осуети операцията, ако разбере. Не е толкова добре, колкото казва. Забеляза ли колко малко изяде от закуската си? Лицето му е прекалено червено. Трябва да го заведе в Лондон, а има само един начин да спечеля пари в Сейнт Айвс.

— Внимавай, момиче. Тревожа се за теб и за другите. Може би трябва да се установиш, да се омъжиш за Брейди и да отгледаш куп деца.

— Не искам да се омъжвам за Брейди. Не се тревожи, Джени, ще внимавам. Само трябва да узная какво е намислил Люк. Искам да се убедя, че не е заплаха за нас.

Блис излезе от къщата, преди Джени да продължи с опяванията си. Навън се канеше отново да завали, затова тя забърза, нямайки търпение да стигне до къщичката на Люк, преди небесата да се продънят.

Влезе през задната врата и бързо се огледа наоколо. После мина през килера, за да вземе продуктите, които ѝ бяха необходими за закуската на Люк. Тракането на паници и тигани го доведе в кухнята.

— Закъсняхте тази сутрин, госпожо Пи... — Той се закова на място, зашеметен да види вирнато точно срещу себе си сладкото задниче на Блис, наведена над огнището. Той преглътна мъчително.

— Хм, не сте госпожа Пиджън. Какво, по дяволите, правите тук? Блис се изправи и му се усмихна.

— Вдовицата Пиджън е болна. Ще я замествам, докато се пооправи.

Измъчен стон се изплъзна от устните на Люк. Несъмнено господ го наказваше заради греховния му живот. Защо иначе ще поставя такива изкушения на пътя му?

— Няма нужда. Напълно съм способен да се грижа за себе си.

— Можете ли сам да си перете дрехите и да си гладите ризите?

— А вие можете ли? — отвърна той с въпрос. — Та вие сте дъщеря на ескуайър, за бога.

— Това не означава, че не умея нищо. Какво обичате за закуска?

— Вече си направих чай и препечен хляб, когато госпожа Пиджън не дойде в уреченото време. Не ми трябва нищо повече, благодаря. Вижте, Блис, това не е добра идея. Вие сте изкушение, което не мога да си позволя.

— Ще се опитам да бъда невидима.

Нов стон се откъсна от устните на Люк.

— Невъзможно — измърмори той.

— Видях прясно одран заек в килера и малко зеленчуци. Ще направя хубаво задушено за обяд, би трябвало да остане достатъчно и

за вечеря.

Люк наблюдаваше устните ѝ, докато тя говореше. Имаше разни неща, които една жена би могла да направи с устата си, за да подлуди мъжете. Само като си представяше сочните ѝ червени устни да се обвиват около...

— Люк, слушате ли ме? Заешкото задушено харесва ли ви като идея? Може да не съм чак толкова добра готвачка като госпожа Пиджън, но няма и да ви отровя.

— Брейди харесва ли гозбите ви? — Блис кимна. — Какво друго правите, което той харесва?

Какво, по дяволите, ставаше с него? Сексуалният му намек очевидно остана неразбран от Блис.

— Заешко задушено звучи много добре — избъбри той със задавен глас. — Извинете ме, мисля, че ще отида да поплувам в заливчето.

И почти излетя от кухнята. Беше така ужасно възбуден, че не можеше да мисли, камо ли да води разтвор.

Блис приготви задушеното и го сложи на огъня, докато довършваше другите си работи. Знаеше, че трябва да побърза, ако иска да претърси спалнята на Люк, преди той да се е върнал. Намери стаята без особени затруднения.

Докато оправяше леглото, усети, че ароматът му се носи от чаршафите... комбинация от подправки и пресен солен мирис. Тя вдъхна дълбоко. Разтърсвайки глава, за да прогони неговия аромат и греховните мисли, които той предизвикваше, тя се отдалечи от леглото и мина с парцала за прах по мебелите. После вдигна една риза, която Люк беше хвърлил на стола, и я сгъна акуратно.

Съзнавайки, че е започнало отново да вали и че той ще се върне скоро, тя отиде към писалищната маса и започна да рови в чекмеджетата. Намери незапечатано писмо, адресирано до лондонския адрес на граф Бракстън.

— Търсиш ли нещо?

Гласът му я близна като парещ пламък.

Блис се извърна с диво разтуптяно сърце, биещо в ритъма на дъжда, който плющеше навън. Люк беше влязъл в стаята, опрял едното

си рамо на стената, с ръце, кръстосани на гърдите. Тя пусна писмото в чекмеджето и се насили да се усмихне.

— Чистя стаята ви. Мисля, че това влиза в задълженията на госпожа Пиджън.

— Наистина — той се отдели от стената и се отправи към нея. Небрежно затвори чекмеджето. — Ако търсиш нещо специално, може би ще мога да ти помогна.

— Не съм любопитствала — възрази Блис. — Просто...

— ... бършете праха. — Той се приближи към нея, повдигна брадичката ѝ с пръст и запита — Госпожа Пиджън наистина ли е болна?

— Разбира се, защо да ви лъжа?

— Не знам, ти ми кажи.

Блис потръпна. Властната му сексуалност я заливаше. Този мъж беше още по-опасен, отколкото беше подозирала. Тъмни тайни лежах под фасадата на лондонското денди. Той излъчваше мъжка мощ и чувственост. Здравата колона на врага му представляваше тъмен контраст със снежната белота на ризата му и тя мъчително осъзнаваше начина, по който прилепналите му панталони обгръщаха мускулестите му бедра и прасци. Пронизителният му поглед я караше да забрави името си и с каква цел беше дошла в спалнята му.

— Брейди ли те накара да ме шпионираш? — запита Люк след дълга пауза.

— Не намесвайте Брейди.

— Обичаш ли го?

— Разкажете ми за любовниците, които сте оставили в Лондон, и аз ще ви разкажа за Брейди.

— Предавам се — проточи той.

Блис почувства нужда да увеличи разстоянието между себе си и него. Бързо го подмина и излезе от стаята. Той я настигна.

— Къде отиваш?

— Да нагледам задушното, после се прибирам у дома.

— Не можеш.

— Разбира се, че мога.

— Погледни навън.

Блис отиде към най-близкия прозорец и надникна навън. Ранният следобед внезапно се беше превърнал в нощ. Небето беше тъмно като

бездна, вятърът виеше пронизително. Суграшица удряше по прозорците, яростни вълни се разбиваха в скалите долу в заливчето.

— Вървяла съм в дъжд и преди — каза тя, макар в действителност да не ѝ харесваше мисълта да се прибира у дома си в такава ужасна буря.

Люк я хвана за раменете и я отдалечи от прозореца.

— Никъде няма да ходиш, Блис. Бурята ще премине скоро. През това време може да хапнеш задушеното с мене.

Тъй като не намери учтив начин да му откаже, Блис се запъти към кухнята. Задушеното изглеждаше добре, но зеленчуците още не бяха готови, затова тя отрязва дебели филии от хляба, който вдовицата Пиджън беше изпекла предния ден, и извади маслото. Люк я изненада, като сложи чайника на огъня, за да приготви чай.

— Изглежда, знаете как да се оправяте в кухнята — забеляза тя.

— Служих на Арабския полуостров с моя добър приятел маркиз Батхърст — обясни той. — Трябваше сами да се грижим за себе си, иначе щяхме да умрем от глад в повече случаи, отколкото мога да преброя.

— Познавахте ли Уелингтън?

— Срещали сме се няколко пъти, той е велик човек, голям ум. Бяха трудни времена, но ние с Батхърст успяхме да оцелеем.

Блис намери купи в шкафа и сипа задушеното в тях, докато Люк отмерваше чай в чайника. Тя се чувстваше така уютно с него, че едва не забрави, дето той може да е правителствен шпионин.

— Много добре — каза той, след като опита първата хапка от задушеното. — И ти си толкова добра готвачка, колкото госпожа Пиджън.

Блис прие комплимента с усмивка. Джени я беше научила да готви, след като майка ѝ почина, но тя не се смяташе за толкова веща, колкото госпожа Пиджън. Въпреки това думите на Люк ѝ доставиха удоволствие.

След като се нахраниха, тя каза:

— Ще разчистя в кухнята.

Люк се съгласи с готовност. Блис се усмихна на себе си. Макар че той нямаше нищо против да ѝ помогне с готвенето, очевидно разчистването не беше нещо, което го привличаше.

— Ще напаля огън. Тук стана студено.

Когато Блис се появи отново в хола, намери Люк да седи на дивана, прострял крака пред себе си.

— Искаш ли едно бренди? — запита той. — Или предпочиташ вино?

Тъй като Блис пийваше по едно малко бренди от време на време, изрази предпочитанията си към кехлибарената течност. Настани се на дивана, докато Люк наливаше питиетата. После той седна до нея и ѝ подаде чашата.

Близостта ѝ го зашемети като физически удар. Ароматът на цветя, който се излъчваше от нея, накара вътрешностите му да се стегнат, от което дъхът му спря. Как ли щеше да изглежда с коса, разпиляна по възглавницата, с открити устни и притворени очи? Той кръстоса крака, благодарен, че Блис, изглежда, не подозираше нарастващата му възбуда.

— Татко ми се безпокои — каза тя замислено.

— Как е баща ти? — запита Люк, опитвайки се да се разсее.

— Все така — отвърна Блис.

— Това е добре — каза той, като не намери по-добър отговор.

Ако не беше обетът му за целомъдрие, щеше да я съблазни тук, на място... и щеше да успее, защото никога не се проваляше в тази област. Докъде би могъл да стигне без истинска консумация, запита се той. Една-две целувки нямаше да представляват нарушение на обета му.

— Много сте тих — каза Блис. — За какво мислите?

— Искам да те целуна — призна Люк. — Ти си привлекателна жена, Блис. Любовникът ти няма защо да знае, че сме споделили една-две целувки.

— Любовник ли? Ако говорите за Брейди, той ми е приятел.

— Разбира се — каза Люк.

Ръката му се обви около нея. Блис се противопостави, но той я задържа здраво, притискайки я към себе си. Взе почти празната чаша от ръката ѝ и я остави на пода до своята.

— Ами обетът ви? — напомни му тя, докато той повдигаше брадичката ѝ.

— Някоя и друга целувка няма да наруши обета ми. Казах ти вече, че добродетелта ти не е застрашена с мен.

— Вие сте истински женкар, Лукас Уестмор.

Люк се засмя.

— Наричали са ме и с по-лоши имена. — Гласът му се сниши до дрезгав шепот — Дай ми устните си, Блис.

Тя не му позволи да се доближи повече.

— Това не е добра идея.

— Това е най-добрата идея, която съм имал от седмици насам.

Той завладя устата ѝ, пиейки от нейните устни като човек, умиращ от жажда. Страстта му беше толкова силна, че му се искаше да я погълне. Езикът му се плъзна в горещото кадифе на устата ѝ, забивайки се надълбоко, завладявайки я изцяло, докато тя не издаде мек, приглушен звук някъде дълбоко в гърлото си.

Люк я усети да потреперва и я притисна здраво, нарочно навеждайки се към нея, за да ѝ позволи да почувства твърдия натиск на члена му. Без да осъзнава напълно какво прави, потънал в естествения ход на съблазняването, той намери гърдите ѝ.

Чист животински глад удави съвестта му, когато стисна пълните ѝ гърди в дланите си, а после започна да дразни зърната, превръщайки ги в твърди връхчета.

— Престанете! — извика Блис и се изтръгна от него.

Люк беше завладян от неумолима жажда. Искеше нещо повече от целувки, но знаеше, че те са всичко, което може да си позволи. Положи я да легне на дивана. Дори тя да беше протестирала, той не я беше чул. Опита се да си каже, че този необясним глад е причинен от въздържанието му, а не от специална потребност, насочена точно към Блис. Тялото му жадуваше за сексуално удовлетворение, а това, че си го отказваше, направо го убиваше.

Но една рационална част от мозъка му възразяваше, че не всяка жена би утолила апетита му. Искеше точно Блис... и не можеше да има точно нея.

Ръцете му се насочиха по собствена воля надолу по ребрата ѝ и се плъзнаха към корема. Тя се сви и се опита да го отблъсне, но той беше прекалено възбуден, за да спре точно сега. Дясната му ръка се спусна надолу, проправяйки си път между бедрата ѝ. Тя подскочи като опарена, когато дланта му се притисна към хълмчето ѝ.

— О, господи, какво правите с мене? — извика Блис.

— Това харесва ли ти?

Гласът му беше бавен, сладостен, съблазнителен.

— Да... не... не знам!

Люк плъзна ръка под полата ѝ, повдигна я и пръстите му си проправиха път по коляното и вътрешната повърхност на бедрото и. Той едва не експлодира, когато пръстите му стигнаха до влажното интимно място между бедрата ѝ. Тя беше гореща и набъбнала, само като я докосна, имаше чувството, че ще се разкъса на части. Когато намери мъничката пъпка, скрита сред копринените къдрици, започна да я масажира.

Блис подскочи. Какво правеше той с нея? Чувственото докосване на пръстите му до тази гореща пулсираща точка изпращаше вълни от нажежена лава из цялото ѝ тяло. Тя се изви нагоре, притискайки се към него, докато той продължаваше да я целува. Нещо странно ставаше с нея. Тялото ѝ пулсираше, гореща кръв препускаше във вените ѝ, кожата ѝ пламтеше. Знаеше, че трябва да го спре, но не можеше.

— Ах, любов моя, ти си толкова чувствителна — измърмори Люк. — Надявам се, че Брейди го оценява.

Показалецът му се пъкна в нея, прибавяйки ново измерение към изтезанието. Блис нямаше достатъчно дъх, за да изрече и една дума. Пъшкеше, отметнала глава, оголила шията си за целувките на Люк, докато той продължаваше да я измъчва долу. Внезапно тя се изви срещу ръката му, изстенвайки нежно.

Ласките му създаваха все по-нарастващо напрежение, което я възбуждаше отвъд границите на разума. В един миг тя се вцепени, спазми обхванаха цялото ѝ тяло, обливайки я в неописуема наслада. Беше ужасно. И прекрасно. Беше плашещо.

Завръщането на сетивата ѝ донесе пристъп на гняв.

— Как смеете! Нямахте право. — Дръпна се тя от ръцете му, стана и се запъти към вратата.

— Къде отиваш?

— У дома.

Беше толкова обърквана, че почти не знаеше какво прави или какво казва. Съзнаваше само, че трябва да се махне оттук.

— Ще те отнесе вятърът още щом излезеш навън.

— По-добре, отколкото да стоя тук с вас.

Тя отвори вратата, но вятърът едва не я събори. Тя започна да се бори, но напразно. Люк хлопна вратата и я зарези.

— Сега ще ми повярваш ли?

— Не вярвам на нищо, което казвате. Казахте, че пазите целомъдрие, а вижте какво се случи.

— Това, което се случи, не нарушава обета ми. Дадох ти удоволствие, отказвайки да дам и на себе си. Никакво наказание не би могло да бъде по-болезнено.

Любопитството на Блис се събуди. Тя пристъпи към един стол и седна на крайчеца му.

— Защо се самонаказвате?

— Това е дълга история.

Тя погледна навън към беснеещата буря.

— Имам време.

— По-добре да не знаеш. Не е за разказване.

— Замесена е жена, нали?

Развълнуван, Люк прокара пръсти през гъстата си коса.

— И в най-хубавите, и в най-лошите моменти от живота ми са замесени жени.

Блис му вярваше. Никога не беше срещала истински развратници, но всичко у Люк крещеше за упадък и себеугаждане. Красив и мъжествен, той излъчваше магнетизъм. Никоя жена нямаше шанс срещу опитен съблазнител като него. Невинна девойка като нея би била погълната от сексуалността му.

— Тъй като няма да ходим никъде, защо не ми разкажете?

Люк поклати глава.

— Не мога. Достатъчно е да кажа, че се самонаказвам заради нещо, за което смятам, че съм отговорен.

— Значи целомъдрието е вашето наказание — тя се вгледа в лицето му. — Може би сте прекалено строг към себе си.

Той ѝ отправи усмивка, от която пулсът ѝ се учести.

— Да не би да ме приканваш да наруша обета си? Искаш ли да се любя с тебе?

— Не! — отрече Блис. — Нямам желание да ви отклонявам.

— Много жалко. Защо не ми разкажеш за себе си? — каза той, сръчно сменяйки темата.

Този разговор не беше добър за възбуденото му състояние. В действителност, дори само да говори с Блис беше възбуждащо.

— Уверявам ви, животът ми е доста скучен. Родена съм и съм израснала в Сейнт Айвс. Както знаете, баща ми е ескуайър Хартли.

Майка ми почина, когато бях на петнадесет години, опитвайки се да роди наследник на баща ми.

— Защо не си омъжена? Брейди няма ли да направи от теб почтена жена?

— Ние с него сме приятели, нищо повече.

— Кой, освен Брейди се домогва до ръката ти? Може би се целиш в някого с по-висок ранг? Някак си не мога да си те представя като рибарска съпруга.

— Рангът не означава нищо за мене. Освен това не може да става и дума за женитба, докато баща ми е болен.

— Защо си чакала толкова, а не го отведеш в Лондон за преглед при специалист?

— Това не е ваша работа.

— Заради липса на пари — предположи Люк.

— Казах ви, не е... О, вижте — извика тя, поглеждайки през прозореца. — Спря да вали. — Тя стана. — Трябва да си тръгвам.

Люк се надигна.

— Ще дойдеш ли утре?

— Да, ако госпожа Пиджън още е болна.

Тя се запъти към вратата.

— Почакай! Едно предупреждение. Не се забърквай в нищо опасно или противозаконно. Не искам да пострадаш.

Блис замря.

— Какво означава това?

— Мисля, че знаеш. Помисли върху това, докато те изпращам до дома ти.

— Знам пътя.

— Въпреки това един джентълмен никога не позволява дама да върви сама в тъмното. А независимо какво си мислиш за мен, аз съм джентълмен.

Тя го изгледа с абсолютно неверие. Но преди да успее да изкаже на глас присмех или да постави под въпрос предупреждението му, силно почукване на вратата прекъсна мислите ѝ.

Люк отиде към вратата и я отвори. Брейди влезе вътре и погледът му се спря на Блис.

— Джени ми каза, че ще бъдеш тук, и дойдох да те отведа у дома. Трябваше да оставиш друг да замества госпожа Пиджън.

— Нямахте защо да си правите труда — проточи Люк. — Аз щях да изпратя Блис до дома ѝ.

— Стойте настрана от моята жена — изръмжа Брейди. — Не искаме такива като вас в Сейнт Айвс.

Веждите на Люк се вдигнаха.

— Какви?

— Стига, Брейди — предупреди го Блис. — Да вървим.

Брейди хвърли заплашителен поглед към Люк, докато извеждаше Блис навън.

— Искам да престанеш да говориш за мен като за своя жена — смъмри го Блис, когато се озоваха извън обсега на слуха на Люк.

— Защо? Всички в селото очакват да се оженим.

— Не, Брейди, ти си единственият, който очаква това.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Какво е станало, докато беше насаме с Уестмор? Натрапи ли ти се?

Тя се измъкна от хватката му, зачервеното ѝ лице издаваше бясно пренебрежението ѝ. Люк ѝ беше дал удоволствие — факт, който тя не би могла да отрече. Но това беше греховно и тя го знаеше. Не можеше да си позволи удоволствието да се случи отново и в бъдеще щеше да се пази от съблазънта на Люк.

— Единствената причина, поради която заех мястото на госпожа Пиджън, беше, за да се поогледам около този Люк. Трябва да знаем какво прави той тук, в Сейнт Айвс. Ако шпионира за правителството, операцията ни е сериозно застрашена.

— Научи ли нещо?

Блис нарочно не спомена за достатъчно ясното предупреждение на Люк.

— Успях да се поровя в бюрото му.

— Какво намери?

— Само едно писмо до граф Бракстън. Нямах време да го прочета. Заваля и Люк се прибра рано. Ще опитам отново утре.

— Как пък не! Не искам да стоиш близо до този шпионин.

— Не знаем дали е шпионин или бирник.

Ако не беше шпионин, защо я предупреждаваше, запита се безмълвно Блис. Но на глас каза само:

— Трябва да знаем дали е опасен за нас. Освен това — продължи тя намусено, — нямаш право да ми казваш какво мога да правя и какво не мога.

— Нямам ли?

Преди тя да разбере какво е намислил, Брейди я хвана за раменете, притисна я към себе си и я целуна.

Люк нямаше представа защо тръгва след Блис и Брейди. Неуместно чувство, че трябва да я защитава, предположи той. Блис, която искаше, нито имаше нужда някой да я защитава и когато го осъзна, почувства болка. Знаеше, че тя е замесена в контрабандата, и въпреки че не ѝ се искаше да му се довери, той беше решен да я защитава. Опитът го беше научил да разпознава хората, които пазят тайни. А Блис Хартли със сигурност имаше тайни. Той я виждаше зад онези прелестни златисти очи. Нямаше да се изненада, ако тя е била на брега в онази нощ, когато беше пристигнала стоката, и тази мисъл го изплаши.

Продължи да върви след тях. Когато внезапно спряха, той също спря. Щом видя Брейди да прегръща Блис и да я целува, вбесено си каза, че трябва да ги раздели, но разумът надделя. С мрачно изражение той им обърна гръб, възнамерявайки да се върне в къщичката.

Викът на Блис го накара да се обърне. Когато видя, че се мъчи да се изтръгне от Брейди, Люк реагира инстинктивно.

— Пусни я! — извика той, източвайки на помощ на Блис.

Зашеметен, Брейди я бутна зад себе си и се приготви за бой.

— Стойте настрана, Уестмор. Не искате да се забърквате с мене. Какво разбира от бой едно лондонско денди като вас?

— Стига, нищо ми няма — каза тя, отдръпвайки се от Брейди.

Люк спря на място, стиснал юмруци, без да се плаши от войнствената стойка на Брейди. Беше готов да се справя с хулигани като него и го беше правил в много случаи.

— Стори ли ти нещо, Блис? — запита Люк през зъби.

— Не. Не си навличайте беля, Люк.

Макар да не му харесваше, Люк последва съвета ѝ. Но колкото и да се опитваше, не можеше да забрави страстните ласки с Блис. Макар да не беше сексуално удовлетворен в традиционния смисъл, беше получил огромно удоволствие само като я наблюдаваше да се разтапя в

ръцете му. Би го направил отново, въпреки собствената си незадоволеност.

Примирена усмивка изкриви устата му. Май му предстоеше да се топне още веднъж в студената вода на заливчето.

Блис влезе в къщата и веднага се отправи към стаята на баща си. Той спеше спокойно, затова тя затвори вратата и слезе в кухнята. Джени белеше зеленчуци за вечеря.

— Да ти помогна ли? — запита Блис.

Джени трепна силно.

— Божичко, дете, не ме плаши така. Голяма буря беше. Радвам се, че не се опита да се върнеш у дома в такова време. Научи ли нещо?

— Нищо... само...

Джени остави ножа.

— Само какво?

— Люк ми отправи някакво странно предупреждение. Каза да не се забърквам в нищо опасно или противозаконно.

Джени вдигна рамене.

— Знаеше, че господин Уестмор е наблюдавал последната доставка, защото после започна да разпитва за Сянката. Как иначе би могъл да разбере? Послушай го, Блис.

— Знаеш, че не мога, Джени, аз съм част от това, както всички. Освен това, хората от селото са много по-добре, откакто започна операцията ни. Не можем да спрем сега.

— Не казвай, че не съм те предупредила. Лукас Уестмор е намислил нещо, но не непременно лошо. Ако беше искал, щеше вече да е осведомил властите, да е прекратил нашата работа и всички щяхте да бъдете арестувани.

Блис едва чуваше Джени, припомняйки си интимните моменти в хола на Люк. Защо му позволи да я докосва така? Никой мъж не я беше познал толкова интимно, колкото той. Самата мисъл друг да я докосва по такъв начин беше отвратителна.

Продължи да си припомня. Гърдите ѝ набъбнаха, а скритото място между краката ѝ още тръпнеше. Това, което наистина я учудваше, беше фактът, че Люк не беше потърсил собственото си

удоволствие. Колко мъже биха постъпили по този начин? Колко мъже притежаваха такова самообладание?

Преди смъртта си майка ѝ, ѝ беше обяснила какво става между мъжете и жените, а след това Джени ѝ каза още неща, така че Блис не беше невежа в интимните отношения между мъжа и жената. Тя знаеше колко е опасно да допусне мъжка близост и нарочно се беше въздържала от това днес.

Ако не внимаваше, можеше да загуби повече, отколкото беше склонна да допусне. Целомъдрен или не — Люк Уестмор беше майстор на съблазънта. Дори неопитна жена като нея разпознаваше крещящата му сексуалност. Сега, след като знаеше това, трябваше да го отбягва. За съжаление, беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Необходимостта да научи повече за Лукас Уестмор беше по-важна от собствената ѝ безопасност.

Люк трепереше, когато се върна от плуването. Това се случваше всяка нощ благодарение на Блис Хартли. Ако имаше разум в главата, щеше да стои далече от тази невероятна девойка. Но Блис беше направила това невъзможно, заемайки мястото на госпожа Пиджън.

Свали дрехите си и се пхна в леглото, но тялото му още беше твърде възбудено, за да заспи, дори след гмуркането в студената вода на заливчето. Ръката му се плъзна надолу към члена му и той намери освобождение по единствения начин, който познаваше през тази година на въздържание.

5

Люк излезе от къщичката на следващата сутрин, преди Блис да дойде. Срещна я на пътя, ръцете ѝ бяха пълни с пакети.

— Какво носиш? — запита, вземайки ги от ръцете ѝ.

— Забелязах, че килерът ви е празен, затова накупих някои неща от касапина, от мелничаря и от зеленчукаря и ги записах на сметката ви. Къде отивате толкова рано? Върнете се, ще ви направя закуска.

Оставането насаме в къщичката с Блис беше последното нещо, което Люк искаше. Не му се щеше пак да се къпе в ледената вода на заливчето.

— Трябва да пусна едно писмо. После ще взема коня си от конюшната и ще го потренирам. Той сигурно иска да се разтъпче точно толкова, колкото и аз. Но първо ще внесе тези храни вътре.

— Няма нужда — възпротиви се Блис. — Ще се справя сама.

Без да ѝ обръща внимание, Люк се върна в къщичката. Разстоянието беше кратко и той нямаше нищо против това. Но не можа да не забележи, че Блис изглежда смутена. Трябваше да си държи ръцете настрана от нея вчера, но Блис Хартли беше прекалено голямо изкушение, а бягството от изкушенията не беше сред силните му страни.

Тя остана необичайно тиха, докато вървеше до него. Изглеждаше почти облекчена, когато стигнаха до къщичката и Люк остави продуктите на изподрасканата кухненска маса.

— Благодаря — каза тя. — Сега можете да си вършите своите работи.

Той се обърна, осъзнавайки, че трябва да излезе..., незабавно. Иначе щеше да я притегли в прегръдките си, за да повтори онова, което се беше случило вчера.

— Впрочем — подметна той през рамо, — ако решите да ровите отново из нещата ми, гарантирам ви, че няма да намерите нищо интересно.

Усмихна се на смаяното ѝ изражение и излезе. Знаеше, че пощенската карета трябва да дойде тази сутрин и отиде да пусне писмото до Бракстън. Макар да не беше споменавал за контрабандистите, на които се беше натъкнал, пишеше, че се занимава с една работа, която може да представлява интерес за правителството.

След като пусна писмото, Люк реши да се отбие пак при ескуайър Хартли. Твърде възможно беше ескуайърът да е Сянката. Люк не можеше да изключи никого. Нито Били, нито Брейди, нито бащата на Блис.

Джени отвори вратата.

— Ескуайър Хартли по-добре ли е днес? — запита Люк. — Надявах се да мога да му се представя.

Джени понечи да затвори вратата под носа му.

— Ескуайърът не приема посетители.

Люк препречи вратата с крак.

— Поне ще го запитате ли дали ще ме приеме?

— Той е много зле, господине. Може би някой друг път.

— Джени, викарият ли е дошъл?

Люк отвори вратата с рамо. Мъжът, застанал в коридора, беше облечен в халат и с нощна шапка.

Беше слаб, с неестествено зачервено лице. Изглеждаше така, сякаш боледува доста отдавна.

— Кой сте вие, господине? — запита Оуен Хартли.

Люк се поклони.

— Лукас Уестмор, на вашите услуги. Наех къщичката на Бийтън.

— Те заминаха преди две години и се преместиха при дъщеря си в Кент. Добре дошли в Сент Айвс. Моля, последвайте ме в стаята ми, сър, където ще можем да си поговорим. Рядко имам гости напоследък. — Изпрати укорителен поглед към Джени. — Дъщеря ми и Джени мислят, че имам нужда от уединение. Но не съм толкова зле, колкото им се струва.

— Надявах се да си поговорим, ескуайър Хартли — призна Люк.

Последва Хартли в неговата стая. Щом се настаниха в удобния кабинет, превърнат в спалня, ескуайърът запита:

— От Лондон ли сте, господин Уестмор?

— Да, сър.

— Какво ви води в Сейнт Айвс?

— Тишината и усамотението. Помолих моя агент да намери къщичка далече от лондонската шумотевица и суета. Сейнт Айвс подхождаше на намеренията ми, затова наех къщичката за една година.

— Така ли? Какво ви накара да напуснете Лондон?

— Това е дълга история, за която не ми се говори.

— А — изрече многозначително Оуен. — Разбирам. Не сте първият младеж, заточен в провинцията, за да се разкае за свободното си поведение.

Люк не го поправи. Предположението на ескуайъра беше обяснение като всяко друго за неговото доброволно изгнание.

— Откога боледувате, сър?

— Прекалено отдавна — оплака се Оуен. — В някои дни се чувствам по-добре, отколкото в други.

— Какво казва лекарят ви?

— А! Тези провинциални доктори само знаят да пускат кръв и да слагат вендузи. Всичките са касапи. Дъщеря ми иска да ме води в Лондон, но аз не искам.

Докато разговаряха, Люк започна да се съмнява, че Оуен Хартли знае каквото и да било за контрабандата, която се вихри под носа му. Но понеже беше упорит, той запита:

— Случайно да познавате човек, когото наричат Сянката?

— Не, сър, не го познавам — Изражението на ескуайъра убеди Люк, че той говори истината. — Този човек важен ли е за вас?

— Всъщност не — отвърна Люк, вдигайки рамене. — Но може би представлява опасност за жителите на Сейнт Айвс.

— В нашето село почти няма престъпления — каза Оуен. — Би трябвало да знам, аз съм местният магистрат. Веднага щом съм пак на крака, ще се поразровя в тези неща.

— Ще ви бъда благодарен, ако не споменавате за нашия разговор на когото и да било — каза Люк и се надигна. — Може да греша за Сянката.

Тръгна си след малко. Посещението му при ескуайъра го убеди, че той не знае нищо за престъплението, което се върши под неговата юрисдикция. Но Люк не би могъл да каже същото за дъщерята на ескуайъра.

Имаше още една работа, която трябваше да свърши, преди да вземе коня си от конюшната. Отиде до мястото, където бяха закотвени

рибарските лодки, и потърси Брейди Бристъл. Щастието му се усмихна. Поради вчерашната буря рибарите се бяха заели да поправят повредените си лодки. Люк намери Брейди седнал в своята лодка, зает да кърпи платна.

Поздрави го и поиска да поговорят. Брейди му махна да се качи и Люк се съгласи.

Рибарят го изгледа начумерено.

— Какво мога да направя за вас, Уестмор? Давайте накратко, зает съм.

Люк седна на едно навито въже.

— Вие ли сте Сянката? — запита той направо.

Брейди се надигна, лицето му почервения, жилите на врата му се издуха.

— Какво намекувате?

— Мисля, че знаете. Пет пари не давам за вас и за другите контрабандисти. Тревожа се за Блис. Не ѝ е мястото на брега по време на доставка. Последната ви акция без малко да бъде осуетена от бирниците. Те дойдоха минути след като вие и останалите си тръгнахте. Този ви опит можеше да се окаже катастрофален.

Брейди премига, после пак.

— Не знам за какво говорите.

— Не знаете ли? Питам ви направо — вие ли сте Сянката?

— А пък аз ви питам направо дали сте бирник?

— Не съм — каза Люк. — Просто случайно се озовах там, където не трябва.

— Не съм Сянката — отговори Брейди.

— Наистина не ми пука дали сте или не сте. Просто искам да ми обещаете, че ще държите Блис далече от брега при получаването на следващата доставка. Добре си помислете дали трябва да криете кой е Сянката. Той е опасен човек. Може да погуби всички ви.

— Сянката е късмет за нас — каза Брейди. — Да не мислите, че искам цял живея да бъда рибар? Сянката ни помага да избягаме от мрачния живот, който водим. Ще го следваме до смърт, ако трябва.

— Това отнася ли се и за Блис?

— Точно заради нея искам по-добър живот.

— Ако я обичате, ще я пазите. Не я оставяйте да се забърква още повече в незаконната ви дейност.

— Заплашвате ли ме, Уестмор?

— Приемете го както искате.

— Ще осведомите ли властите?

— Да, ако не осигурите безопасността на Блис.

— Вие сте опасният — изрече Брейди през зъби. — Защо дойдохте в Сейнт Айвс, ако не за да ни шпионирате? Хайде, съобщете за нас на властите, няма да намерят никакво доказателство за незаконна дейност в селото ни.

— Все ми е едно. Просто искам да се убедя, че Блис е в безопасност.

Брейди размаха заплашително юмрук под носа на Люк.

— Какви са отношенията ви с Блис? Тя е моята жена, не забравяйте.

Люк отблъсна юмрука му.

— Не ме плашите, Бристъл. Но ви предупреждавам, помислете добре върху това, което ви казах.

Докато Люк го нямаше, Блис прерови сандъка му за вещи или писма, които да го свързват с правителството. Не намери нищо, освен едно писмо от граф Бракстън. Съдържанието не й каза почти нищо, освен че Люк липсвал на дамите от висшето общество и че се носели най-невероятни слухове.

Тя едва не се изсмя на глас, когато прочете, че по-голямата част от висшето общество знаело за обета му за целомъдрие и че се правели залагания в „Уайтс“ колко време ще издържи. Сроковете варирали от една седмица до няколко месеца, но всички смятали, че той ще наруши обета си много преди края на самоналоженото си изгнание.

Значи Люк й беше казал истината, помисли тя. Наистина искаше да остане целомъдрен. Хрумна й още нещо. Щом може да ходи в „Уайтс“ заведение за джентълмени, има голяма вероятност да е благородник. Защо не беше споменавал за титлата си?

Остави писмото там, където го беше намерила, и се върна в кухнята. Еленското, което печеше за Люк, беше готово и тя го дръпна към ръба на печта, за да стои на топло.

Чу някакъв шум при задната врата и се обърна, очаквайки да види Люк. Но не беше Люк, а Брейди.

— Какво правиш тук?

— Работодателят ти ме посети днес.

Блис преглътна мъчително. Дали Люк не беше казал на Брейди какво е станало помежду им вчера?

— Какво искаше?

— Каза, че Сянката излага на опасност цялото село, и ме предупреди да те държа далече от брега при следващата доставка.

— Може би наистина е бирник — изрече замислено Блис.

— Казва, че не е, и съм склонен да му повярвам. Щеше да насочи полицаите към нас, ако беше правителствен агент. Но той иска нещо, Блис.

— Каза ли ти какво иска?

— Не с много думи, но ми стана ясно, че иска тебе. — Хвана я за ръката. — Защо се държи така собственически с теб, Блис? Дала ли си му нещо, което си отказала на мене?

— Пусни ме! — изсъска тя. — Не съм твоя собственост, Брейди Бристъл. Внимавай как се държиш към мене. Сянката може да не те допусне до участие в операцията ни.

Той я изгледа странно.

— Сянката ли! Не ме заплашвай, Блис. Щом се оженим, нещата ще се променят. Сянката повече няма да бъде водач.

— Пусни ме — повтори Блис. — Боли ме.

— Чухте дамата, пуснете я.

Люк! Трябва да беше влязъл от предната врата. Брейди отблъсна Блис.

— Просто говорех за лични неща с моето момиче.

Веждите на Люк се вдигнаха. Той полека вдигна ръката на Блис и огледа синините на китката ѝ.

— Откога разговорът за лични неща означава грубо отношение към дамата?

— Откога Блис е ваша работа? — отвърна с въпрос Брейди.

— Откакто научих в каква опасност е. Вие и вашите съучастници не ѝ правите услуга, като я оставяте да участва в опасната ви дейност. Не искам да видя Блис обесена наред с вас. И можете да предадете думите ми на Сянката.

Блис пребледня като мъртвец. Божичко! Люк знаеше всичко. Всичко, с изключение на това, кой е Сянката.

— Мога да се погрижа за себе си — каза тя, щом си възвърна дар слово. — Какво знаете?

— Знам за контрабандата. Вярвам и че баща ви няма представа, че сте замесена.

Брейди избута Блис към вратата, за да говорят насаме.

— Казвам ти да се отървем от него — рече той с нисък глас.

— Глупак! — прошепна Блис. — Наистина си търсиш белята, нали? Не мисля, че Люк представлява опасност за нас.

— Не съм толкова сигурен. Ще говоря с другите и ще видя какво мислят.

— Слушай, Брейди, Люк има влиятелни приятели, сред тях има граф и маркиз. — После заговори по-високо: — Искам да си вървиш, за да говоря с Люк насаме.

— Чудесна идея — съгласи се Люк. — Но преди да си тръгнете, предлагам да послушате предупреждението ми. Ако науча, че сте изложили Блис на риск по какъвто и да било начин, много ще съжалявате. Приятен ден, господине.

Брейди изхвъркна навън. Люк му помогна, затръшвайки вратата зад него. Тогава се обърна към Блис, лицето му беше като тъмен облак.

— Любовникът ти е грубиян. Защо му позволяваш да те нагрубява?

— Не ме е нагрубил. Само... се опитваше да ми каже нещо.

— Какво точно?

— Че знаете прекалено много за хората от Сейнт Айвс и той се тревожи.

— Достатъчно ли, за да те държи настрана от брега по време на следващата доставка?

— Откъде сте разбрали, че съм била там? Видяхте ли ме? Познахте ли някого?

Челото на Люк се сбърчи.

— По дяволите! Нямахте нужда да разпозная някого, за да знам, че си била там. Не се опитвай да отричаш, че си замесена в контрабандата, защото няма да ти повярвам. — Изгледа я свирепо. — Ако не обещаеш, че ще се пазиш, ще бъда принуден аз да се погрижа за теб. Групата ви има ли нужда от още един чифт ръце?

Очите на Блис се разшириха.

— Вие сте полудял! Сянката никога няма да позволи това.

— Лично ще говоря със Сянката. Къде да го намеря?

Блис заотстъпва назад.

— Трябва да вървя. Не се бъркайте, Люк... моля ви.

Той я хвана, преди да беше стигнала до вратата.

— Тревожа се за тебе, Блис.

— Защо? Дори не ме познавате.

— Не знаеш колко си привлекателна. Щеше да бъдеш сензация в Лондон. Ако те бях срещнал там, нямаше да се поколебая да те съблазня.

Тя го изгледа потресена.

— Вече го направихте. Може да сте забравили, но аз не съм.

— Не съм забравил нищичко. — Той я притегли към себе си. — Къпах се толкова много пъти в ледения залив, че кожата ми започна да се сбръчква. Така ме разгорещаваш, че едва издържам да стоя наоколо ти. Ако не беше проклетият ми обет, щях да те хвърля в леглото още тая минута.

— Недейте — прошепна Блис.

Люк не можеше да направи нищо. Тя изглеждаше толкова красива, така изумително изкусителна, че той не можа да се въздържи да не изпробва отново самообладанието си. Притисна я силно към себе си, позволявайки ѝ да почувства възбудата му. Стонът ѝ извика усмивка на устните му. Разбираше, че Блис Хартли не е невинна от начина, по който тя притискаше ханша си към слабините му.

Когато тя вдигна глава, за да се взре в него, той плени устата ѝ в настояща целувка. Ако тя не се бе осъзнала и не беше започнала да се съпротивлява, той знаеше къде щяха да свършат — или на пода, или в леглото му. Дишайки тежко, Люк не направи никакво движение, докато Блис изхвърчаше през вратата.

Отиде в спалнята си и взе последното писмо на Бракстън, усмихвайки се, когато прочете за залозите в „Уайтс“ относно целомъдрието му. Изсмя се на висок глас. Само два месеца от годината самоналожено въздържание и той беше готов да се откаже от обета си заради чаровете на Блис Хартли. Господи, колко беше жалък.

Блис отиде право при лодката на Брейди. Извика го и той излезе да я посрещне.

— Не биваше да идваш в къщичката — укори го тя. — Сега Люк иска да се срещне със Сянката и да участва в операцията ни.

— Подозира ли кой е Сянката?

— Не и няма да научи.

— Сигурно не му вярваш, нали?

— Аз... да, не му вярвам. Намерих едно писмо в бюрото му, от лорд Бракстън. Нищо в него не свързваше Люк с правителството. — Тя замълча. — Той казва, че иска да се присъедини към операцията ни.

— Защо да го прави? Очевидно няма нужда от пари.

— Вярва, че съм била на брега при последната доставка и иска да ме предпази.

— Значи това било! — избухна Брейди. — Отивам в „Чайка и гъска“ да говоря с мъжете. Мисля, че ще се съгласят с мен да се отървем от Уестмор. Каквито и високопоставени приятели да има, не можем да го допуснем в начинанието.

Блис го стрелна с поглед.

— Няма да правиш нищо подобно, Брейди Бристъл! Нямаме основание да го подозираме. Люк е просто любопитен.

С тези думи тя го остави, сигурна, че е права за Люк.

Но когато се върна у дома и научи, че той е посетил баща ѝ, се вбеси. Визитата му я накара да си помисли, че може би Брейди е бил прав и че в края на краищата Лукас Уестмор представлява за тях по-голяма опасност, отколкото са си представяли. Как смее да разпитва баща ѝ!

На следващата сутрин Блис нахълта в къщичката на Люк и затръшна вратата зад себе си. Беше мислила цяла нощ за посещението му при баща ѝ и нямаше търпение да говори открито с него. Не чака дълго. Той влезе в кухнята, видът му беше уверен и мъжествен. Приветливата му усмивка разкриваше трапчинката му и Блис нарочно отклони поглед, за да не позволи на гнева си да угасне.

— Защо отидохте при татко, след като двете с Джени ви казахме, че не приема?

Люк никога не беше виждал Блис толкова красива. Гневът ѝ отиваше. Златистите ѝ очи блестяха и лицето грееше. Цялото ѝ тяло бе заредено с енергия.

— Баща ти ме покани да поговорим. Джени не ти ли каза?

— Какво му казахте?

— Нищо, което да го обезпокои. Представих се, после поговорихме за незначителни неща.

— Да не сте посмели пак да ходите при него!

— Защо? Страхуваш се, че ще научи какво е правила дъщеря му?

— Той не знае.

— Така и подозирах. Не се тревожи, не съм казал нищо, с което да го притесня. Питай Джени. Визитата ми като че ли ободри ескуайъра.

Юмруците на Блис се свиха.

— Ако кажете нещо за... нещо на татко, ще съжالياвате.

— Да се разберем. Ти ще стоиш настрана от заливчето по време на доставките, а аз няма да кажа нищо на баща ти за незаконните ви действия.

— Не мога да го направя. — Погледите им се срещнаха и се сблъскаха. Блис първа отвърна очи. — Брейди мисли, че застрашавате операцията.

— Това ли мисли Сянката?

— Не знам. Не съм питала.

— По дяволите, Блис! Защо ме затрудняваш? Ти ли си единствената жена, свързана с контрабандистите?

Брадичката ѝ се вдигна. От изражението ѝ той заподозря, че тя е единствената жена, достатъчно дръзка, за да се изложи на опасност. Трудно беше да повярва, че контрабандистите биха позволили на жена да се присъедини към редиците им.

— Ще ви направя закуската, няма да се бавя — каза тя, като се обърна.

Люк посегна и я накара да се извърне към него.

— Защо се противиш? Толкова ли жадуваш за силни усещания, че изкушаваш съдбата?

— Може би — призна Блис. — И може би го правя заради дела от печалбата.

— Имаш нужда от пари, за да заведеш баща си в Лондон. Това ли е?

— Не е ваша работа.

— Аз обаче мисля, че е моя работа. Обещай, че ще стоиш далече от брега при бъдещите доставки, иначе...

— Иначе какво?

— Ще кажа на баща ти какво вършите.

— Не мога да гарантирам безопасността ви, ако се намесите — предупреди го тя. — Не разбирате ли? Знаете прекалено много.

Люк я привлече към себе си.

— Това, което зная, ще си остане за мене, стига да направиш каквото ти казвам.

— Защо се замесвате?

— Проклет да съм, ако знам. Наречи го покровителствен инстинкт, ако искаш... обичам жените... всички жени. Не искам да ги виждам в беда.

Светлината избяга от лицето му. Сенки се събраха в хлътнатините под очите. Мълчание се възцари помежду им, докато мислите му се връщаха към Лондон, към онзи паметен миг, когато лейди Сибил го беше помолила да се ожени за нея. След трагичната ѝ смърт той се беше закле, че никоя жена няма да умре, ако той е в състояние да я спаси. Ако Сибил беше изчакала, щеше да ѝ намери подходящ съпруг, но все пак се обвиняваше за смъртта ѝ. Не може да позволи на палача да сграбчи Блис Хартли.

— Какво има? — запита Блис. — Станахте толкова... толкова мрачен изведнъж.

Светлината се върна в очите му, така бързо, както и беше изчезнала.

— Всичко е наред. — Изражението му се втвърди. — Обещавах ли, Блис?

Тя искаше да излъже, дори и само за да го успокои, но не можеше да го направи. Освен това нейните действия не бяха негова работа. Люк беше същият като Бристъл, заповядваше ѝ, сякаш я притежаваше.

— Не мога да ви обеща нищо. За щастие днес е последният ми ден тук. Вдовицата Пиджън ще се заеме отново със задълженията си утре. Напълно е оздравяла от лекото си неразположение. Няма повече да ми вадите душата.

— И ти няма да можеш повече да ровиш в личната ми кореспонденция — отвърна Люк.

Блис се изчерви, припомняйки си писмото от приятеля на Люк, което беше прочела.

— Не е по-лошо от вашата намеса в работите на селото.

Ръцете му се стегнаха на раменете ѝ. Тя се измъкна. Люк обаче я хвана, преди да е успяла да избяга, пленявайки я в стоманената си прегръдка. Обзе я паника. Тя интуитивно разбра, че той ще я целуне. Макар че Люк не беше първият мъж, който я беше целувал, той първи беше възпламенил у нея копнеж и пламенен отклик, които я караха да помни целувката дълго след като беше свършила.

Мислите ѝ се пръснаха, когато устата му плени нейната с цялата пламенност, която тя си спомняше от предишните му целувки. Нямаше нежност у него, докато я държеше прикована до тялото си. Целувката му беше дива и настоятелна, почти плашеща. Езикът му се пъхна в устата ѝ като горещо копие, което я остави замаяна и олюляваща се.

Тялото му беше твърдо, притискаше се към гърдите, корема и бедрата ѝ. Тя почти извика, когато ръката му се плъзна към гърдата ѝ, обхващайки я в длан, а пръстите започнаха да я галят под скромното деколте на корсажа ѝ, изпращайки огнени тръпки по цялото ѝ тяло.

Той изстена.

Силна тръпка прониза корема и бедрата ѝ, докато Люк оголваше гърдата ѝ, свеждайки глава, за да погали зърното с езика си. Блис се чувстваше... о, божичко, това беше лудост. Дали той не бе захвърлил обета си да остане целомъдрен?

Той като че ли знаеше точно какво да прави, за да я възбуди, когато започна да усуква зърното ѝ между палеца и показалеца си. Тя се притисна към него, имаше усещането, че подът потъва под нея. Целият свят се разтапяше в празнота, докато я овладяваха неописуеми усещания. Той продължаваше да я целува, карайки главата ѝ да се върти и сърцето да бие бясно. Тя сграбчи предницата на жакета му, за да се задържи изправена.

Изви се към него, ясно усещайки дългите му крака с твърди мускули, които се притискаха към нея, ръцете и устата му, които правеха с нея неща, каквито тя смяташе за греховни. Наистина не знаеше какво би станало или докъде би стигнала, ако той не бе изстенал и не я бе отделил от себе си.

Блис дишаше тежко, чувствайки се странно незадоволена. Олюля се като пияна и се хвана за ръба на кухненската маса.

Люк протегна ръка, за да я задържи, а после отстъпи назад.

Когато тя вдигна поглед към него, той изглеждаше още по-разтърсен и от нея.

— Прости ми — изрече Люк с тембър, станал дрезгав от желание. — Нямах представа колко те желая.

Извърна се, имаше нужда от време, за да се стегне, преди да се изправи отново лице в лице с нея. Беше твърд като камък, цялото му тяло гореше от жажда. Защо се самоизмъчваше по този начин? Имаше и по-лоши неща от нарушаването на един обет. После си представи Сибил да плува в реката и ерекцията му спадна. Едва тогава се обърна, за да застане пред Блис. Тя като че ли се бореше да овладее реакцията на тялото си и едва се справяше.

— Може би е добре, че вдовицата Пиджън се връща — измърмори Люк.

Не можеше повече да понася изкушението, щеше да се предаде и да се нахвърли върху Блис. Тя се отдръпна от него.

— Ще приготвя обяда ви.

— Значи ми отказваш да прекратиш отношенията си с контрабандистите — изрече Люк.

Не чу отговор, защото Блис хукна към кухнята.

Вдовицата Пиджън се върна на следващия ден. Люк я приветства, но Блис му липсваше. Какво, по дяволите, ставаше с него? Защо една провинциално девойче ще го изкушава отвъд границите на разума, когато беше спал с изискани дами от висшето общество, които превъзхождаха Блис по красота и опитност?

Отговорът беше прост или поне така си мислеше той. Имаше нужда от жена, а Блис беше под ръка. Но нямаше да се поддаде на обаянието ѝ. Освен това тя вече си имаше любовник.

През следващата седмица Люк се опита да си намери занимания далече от селото. Въпреки това научаваше всичко, защото вдовицата Пиджън му носеше клюките. Тя пазаруваше и плащаше сметките с парите, които ѝ беше дал за тази цел.

Той прекарваше безкрайните дни в лов, разходки, езда и четене. Живееше усамотено, но беше приел това като наказание заради смъртта на една жена. Да се държи на разстояние от Блис обаче беше

по-голямо наказание, отколкото можеше да понесе. Тя му липсваше, той копнееше за техните словесни двубои, за горещите целувки, за прекрасното ѝ стройно тяло в ръцете си. Тя запълваше сънищата му нощем и заемаше мислите му през деня.

По дяволите, ако не престанеше да фантазира, щеше да полудее!

Люк беше наблюдавал внимателно фазите на луната в последните седмици, помнейки думите, които французинът каза на Сянката. Следващата доставка трябваше да пристигне по време на новолунието.

В последните няколко нощи беше стоял буден доста след полунощ, търсейки проблясващи в заливчето светлини. Контрабандистите можеше да не го искат на брега по време на доставката, но той все пак щеше да бъде там, защото знаеше с абсолютна сигурност, че Блис ще бъде с тях.

След няколко нощи търпението му беше възнаградено, когато забеляза светлини, полюшващи се над водата в заливчето. Облече тъмни дрехи, зареди пистолета, който беше донесъл със себе си от Лондон, и излезе от къщичката. Нощта беше толкова тъмна и пътят така коварен, че Люк трябваше да стъпва много внимателно. Когато стигна заливчето, не се изненада от оживената дейност долу на брега.

Разпозна Сянката по качулката. Водачът на контрабандистите държеше високо вдигнат фенер, който полюляваше напред-назад, давайки, както предположи Люк, предварително уговорен сигнал. Той се прилепи към земята, когато Сянката обърна глава и се вгледа нагоре, сякаш усещайки присъствието му. Люк затаи дъх. След миг Сянката се извърна и Люк полека изпусна дъх с бавно свистене. Тъкмо се канеше да се спусне надолу по стръмната пътека, когато земята под него се разтресе.

Прилепяйки ухо към земята, той разпозна звука на конски подкови, които тропаха по спечената пръст.

Бирници!

Беше ли Блис на брега? Инстинктът му подсказваше, че тя е там. Страх обзе цялото му тяло, докато се смъкваше надолу по стръмната пътека. Когато стигна най-долу, напълни дробовете си с въздух и изкрещя:

— Бирниците! Бягайте!

6

Работата спря, докато мъжете на брега търсеха източника на предупреждението. После фенерите угаснаха, с изключение на един, докато мъжете започнаха да се разпръсват. Някои изчезнаха сред високата трева покрай брега, докато други се качиха в празните каруци, докарани край морето. Единственият човек, който остана, беше Сянката. Стоеше сам, трескаво размахвайки фенера си за нещо, което сигурно бяха предварително уговорени сигнали към кораба, закотвен в заливчето. Люк не му обръщаше внимание, оглеждайки брега за Блис. Беше ли я отвел Брейди на безопасно място?

Светлините на кораба внезапно угаснаха. Тогава фенерът на Сянката също угасна и Люк потъна в почти пълна тъмнина. Но преди да напусне брега, трябваше да се убеди, че Блис си е отишла заедно с другите.

— Блис — прошепна той. — Отговори ми ако си още тук.

Тогава я видя да излиза от мъглата, която се надигаше на талази откъм морето. Извика към нея:

— Блис, тук съм.

— Люк! — възкликна тя, хвърляйки се в отворените му обятия. — Не биваше да идваш.

— Непослушно момиче — измърмори той. После я хвана за ръката и я потегли към пътеката. — Трябва да се махаме оттук.

Блис тръгна неохотно.

— Можем да се скрием в някоя от пещерите.

— Приливът...

— Не всички пещери се наводняват при прилив.

— Бирниците ще претърсват през повечето време от нощта. Предпочитам да си бъдеш в топлото легло. Побързай, почти стигнахме горе.

Задъхвайки се от усилието, Люк издърпа Блис по последните няколко стъпки нагоре по стръмния път. Тропотът на копитата ставаше все по-силен.

— Божичко, почти ни настигат! — извика Блис. — В какво ме забърка?

— Отпусни се — каза Люк, привличайки я в прегръдките си. — Целуни ме.

— Какво? Да не си полудял? И двамата ще свършим в затвора.

— Довери ми се. Нека те целуна, Блис.

Тя вдигна брадичка. Люк я притисна здраво към себе си, завладявайки устата ѝ, и я зацелува така, че я почувства как се отпуска. Когато вдигна глава, той видя, че са обградени от мъже в червени куртки, някои от които носеха фенери.

Единият от мъжете се отдели от групата, конят му затанцува нервно под него.

— Кои сте вие? — запита той с властен тон.

Люк се поклони леко.

— Виконт Уестмор на вашите услуги. А вие кой сте?

Люк почувства как Блис се вцепенява, когато той разкри титлата си. Щеше да се наложи да ѝ обяснява по-късно.

— Капитан Скилингтън от данъчните служби на Негово Величество. Какво правите навън по това време на нощта, милорд?

Люк се усмихна на Блис. Тя скри лице на гърдите му.

— Правя среднощна разходка с дама. Престъпление ли е това, капитане?

— Зависи — каза капитанът, като ги оглеждаше внимателно. — Да сте забелязали някакви необичайни дейности на брега тази нощ?

Люк го изгледа развеселено.

— Как бих могъл, когато тази красива жена в ръцете ми бе завладяла цялото ми внимание?

Стори му се, че капитанът се отнася подозрително към нарочно тъпите му отговори.

— Чухте ли нещо? Каквото и да било?

— Ако трябва да кажа истината, преди малко дойдохме тук. Ако е ставало нещо там, не сме видели, нито сме чули нещо.

— Ами светлини? Видяхте ли светлини на брега или в заливчето?

Люк погледна към Блис, посягайки да погали бузата ѝ.

— Единствените светлини, които видях, бяха в очите на моята дама. Наистина, капитане, необходимо ли е всичко това?

Очевидно капитанът мислеше така.

— Какво правите толкова далече от Лондон, милорд? Добре познавам тази местност и не ми е известно наоколо да има голямо имение, което да е собственост на вашето семейство. — Поглади брадичката си. — Уестмор, казвате?

— Да. Поддържам къща в Лондон, но дойдох тук на лов. — Той направи отегчена физиономия. — Лондон може да стане и досаден. Взех под наем една къщичка в Сейнт Айвс. — Погледна към Блис. — Мисля, ще се съгласите, че имам предостатъчно основания да се задържа тук.

Капитанът обърна внимателния си поглед към Блис.

— А коя сте вие, госпожице?

— Името ѝ няма значение — отвърна Люк вместо нея. — Не искам да ѝ създавам ненужни притеснения. Ако това е всичко, капитане, бих искал да отведа моята... приятелка у дома ѝ. Както виждате, нощта захладня, а приятелката ми си е забравила наметката.

— Сигурен ли сте, напълно ли сте сигурен, че не сте видели нищо подозрително в заливчето? — настоя капитан Скилингтън.

— Сигурен съм, капитане. За какво е всичкото това?

— Узнахме от сигурен източник, че наоколо действат контрабандисти. Досега ни се изплъзваха, но ще ги хванем, нашият осведомител е надежден. — Той се взря в Люк. — Никой не е извън подозрение.

— А — каза Люк, — осведомител. Колко... интересно. Можете ли да ми кажете името му?

— Не мога, милорд. — Той докосна шапката си. — Предлагам да отведете дамата си у дома, тя трепери. Лека нощ, милорд.

Люк тръгна заедно с Блис към пътеката, която водеше до къщичката му. Отпусна се едва когато чу как капитанът нарежда на хората си да слязат от конете и да претърсят брега.

— Милорд? — запита Блис запита. — Вие сте благородник! Защо не ми казахте?

Люк вдигна рамене.

— Не беше важно. Не исках специално отношение.

— Нищо не разбирам, милорд.

Тя затрепери и се сгуши до него.

— Къде ти е наметката? Какво те е прихванало да излизаш навън без наметка?

— Нощта беше топла. Мислех, че не ми е необходима.

— Това ти е проблемът, Блис, че „мислиш“. Защо не се махна от брега, когато предупредих за опасността?

— Бях тръгнала към една от пещерите, когато ви чух да ме викате.

— Къде беше Бристъл? Що за човек е той? Не го ли е грижа за тебе? Трябваше да те отведе на безопасно място, преди да тръгне да се спасява.

— Не бях в опасност — настоя Блис. — Познавам всички скривалища по тази част на брега.

— Ами каруците? Сигурно никоя пещера не е достатъчно голяма.

— Има един процеп в скалите по-нататък на брега и път, който е разширен, за да минават каруците. Откарват ги до „Чайка и гъска“. После ги разтоварват и буренцата се прибират на едно тайно място под кръчмата. Когато опасността мине, буренцата се разпределят сред купувачите по различни пътища. Печалбите се делят поравно.

Бяха стигнали до къщичката. Люк отвори вратата и въведе Блис вътре. Запали лампа, стъкна огън в камината и предложи на Блис чашка бренди. Тя отпиваше полека, докато мислите ѝ се връщаха към капитана и към това, което беше казал той за осведомителя.

— За какво мислиш? — запита Люк, като седна до нея на дивана. Тя го изгледа замислено.

— Сред нас има предател. Никой от Сейнт Айвс не би го сторил.

— Но очевидно някой ви е предал.

— Не, не е възможно — последва дълго мълчание. — А вие пък сте чужденец и благородник. Откъде да знам, че не сте предупредили властите? Интересувахте се от нашите работи, докато не научихте тайните ни.

Люк се дръпна, сякаш го беше ударила.

— Сигурно не мислиш, че аз съм осведомителят.

— Не знам какво да мисля, милорд. Тук сте поради някаква причина, каква е тя?

— Не скрих нищо от тебе, Блис.

Тя простена. За глупачка ли я мислеше той?

— Пазехте в тайна титлата си.

— Титлата ми няма нищо общо с причината, поради която съм тук. Трябваше да напусна Лондон. Агентът ми намери това място и то подхождаше на нуждите ми. Натъкнах се на вашите контрабандни удари съвсем случайно. По дяволите! Защо да си давам толкова труд да ви защитавам, ако съм искал да ви навредя?

Блис потърка слепоочията си. Беше твърде изтощена, за да мисли.

— Блис, изслушай ме. Не съм предателят. Възможно ли е да е Сянката?

Тя трепна силно.

— Невъзможно! Сянката е... — Преглътна мъчително. — Сянката е напълно надеждна личност.

— Кажете ми кой е той. Ще проуча нещата.

Блис поклати глава.

— Не мога да го предам. Няма да стане.

Проклятието, което излезе от устата на Люк, изрази отвращението му.

— По дяволите, Блис, позволяваш лоялността да замъгли преценката ти. Ти и приятелите ти можеше да бъдете убити тази вечер, ако не бях там. Тя се вгледа в лицето му.

— Откъде знаехте, че идват бирниците?

— Видях светлините на кораба в заливчето и се запътих към брега, тъй като знаех, че ще бъдеш там. Възнамерявах да те защитя със или без твоето одобрение. Бях залегнал и наблюдавах акцията от върха на скалата, когато усетих как земята затреперва. Стана ми ясно, че предстоят неприятности. Изпълзях долу и извиках, за да ви предупредя. Надявах се да проявиш достатъчно разум и да си тръгнеш с другите, но трябваше да се убедя. Затова те повиках по име. Не можеш да си представиш колко бях шокиран, когато те видях да тичаш към мене.

— Вече ви обясних действията си.

— Какво стана със Сянката? Когато го видях за последно, сигнализирах на кораба в заливчето. Какво означаваха сигналите му?

Блис се поколеба. Доколко можеше да вярва на Люк?

— Кажете ми Блис. Можеш да ми се довериш.

— Така ли? Не съм толкова сигурна.

— Можех да кажа на капитана всичко, което знам, ако бях искал да ви предам.

Тя неохотно призна истината в думите му.

— Сянката сигнализира на кораба да дойде след две седмици на друго място.

— Къде?

— Не мога да ви кажа. На Сянката няма да му хареса. — Тя сподави една прозявка. — Трябва да вървя. Джени сигурно много се тревожи за мене.

Блис се надигна и Люк стана заедно с нея. Тогава на вратата се почука силно.

— Не мърдай — каза Люк. — Ще видя кой е.

Блис го последва въпреки предупреждението му. Едрата му фигура я засланиеше, докато той отваряше вратата.

— Капитан Скилингтън, на какво дължа това удоволствие? Да не би да сте се страхували, че няма да се върна благополучно у дома?

— Ни най-малко, милорд. Нямах представа, че живеете тук. Претърсваме всяка къща и селото за контрабандистите. — Скилингтън погледна покрай Люк, напрегайки се да види лицето на Блис — Виждам, че вашата приятелка още е с вас. Съжалявам, че ви обезпокоих. Още веднъж ви пожелавам лека нощ, милорд.

Докосна шапката си и се отдръпна. Люк затвори вратата и се облегна на нея.

— Не можеш да си тръгнеш сега.

— Защо?

— Твърде опасно с. Не мисля, че добрият капитан е убеден в невинността ни. Вероятно е оставил някой на брега да наблюдава къщата. Ако си тръгнеш сега, може да те спрат и да ти зададат неудобни въпроси. Тъй като и двамата внимавахме да крием самоличността ти, не мисля, че е видял добре лицето ти.

Думите на Люк имаха смисъл. Ако бъде разкрито коя е можеха да заподозрат баща ѝ. Можеше дори да го обвинят, че той е Сянката. Каква бъркотия.

— Много добре, ще остана, докато бирниците напуснат селото. Няма да намерят нищо, нали разбирате. Защото сега мъжете са в леглата си. Някои от пещерите имат изходи далече от брега. Познаваме ги всичките.

— Ами Сянката?

— Какво за него?

— Трябва да говоря с него, скъпа. Това се може да продължава така. Трябва да го убедя, че излага на опасност цялото село. Кажете ми как се казва.

Тя поклати глава отрицателно. Никой нямаше да измъкне тази информация от нея.

— Питайте ме каквото искате, Люк, но не и това.

Очите му се присвиха.

— Какви са отношенията ти със Сянката? Доколко го познаваш?

— Н-не много добре — заекна Блис.

Люк се вгледа в лицето ѝ.

— Лъжеш.

Тя изфуча.

— Няма да го издам.

— По дяволите! Брейди е нали?

— Не, и това е всичко, което ще кажа.

Този път тя не направи никакво усилие да скрие прозявката си.

— Изтощена си. — Хващайки я за ръката, Люк я потегли към спалнята. — Лягай на леглото, аз ще спя на дивана.

Блис се дръпна назад.

— Не мога да го направя. Вие вземете леглото, аз ще спя на дивана.

— Не спори. Позволи ми да постъпя като джентълмен. Събличай се и лягай, докато запалят огъня.

Блис погледна с копнеж към леглото, после към дивана.

— Можем да си поделим леглото — изстреля тя. — Няма от какво да се боя с мъж, дал обет за целомъдрие.

Той я изгледа така, сякаш току-що ѝ бяха поникнали рога. Да не би да се шегува? Не знаеше ли колко близо е той до нарушаване на обета, до отдаване на развратната си природа? Мъж, явно запътил се към гибел, няма скрупули, а той започваше да осъзнава колко малко са неговите.

Искаше да е с Блис Хартли. Искаше да я примами в обятията си и да я изпълни с ерекцията си, която се надигаше неумолимо. Излизаше извън контрол и го знаеше.

— Това не е добра идея, Блис. Самообладанието ми си има граници. Аз съм мъж, свикнал да взема каквото пожелае и когато пожелае. А със сигурност желая тъкмо тебе.

— О — изрече тихо Блис — не искам да ви изкушавам.

След миг тя беше в прегръдките на Люк, устните му се приближаваха към нейните, топлият му дъх я облъхваше.

— Само като те гледам, скъпа, волята ми се топи. — Целуна я силно. — Целувките ти ме възбуждат отвъд всякаква издръжливост. — Погали гърдите й, допирът му беше лек, възбуждащ. — Само като те докосна, подлудявам от желание.

Тя го бутна в гърдите.

— Тогава не ме докосвайте и целувайте, или... или каквото и да е. Всъщност, би трябвало да си тръгна... веднага. Той отстъпи, лицето му разкриваше, че е разстроен.

— Не, няма да си тръгнеш. Лягай, аз ще спя на дивана в гостната.

Той излезе от спалнята и полека затвори вратата зад себе си. Щеше да й каже да пусне резето, ако имаше резе. Трепереше от страст и щеше да отиде да се топне отново в заливчето, ако бирниците не душеха все още наоколо. Проклятие, какво го беше накарало да даде обет за целомъдрие? Мъж с неговите огромни и разнообразни апетити би трябвало да разбира колко невъзможно ще му бъде да спази този обет. Можеше да не страда толкова от тази жажда, ако не беше срещнал Блис.

Тя беше причината за неговите мъки и източникът на въодушевлението му.

В следващия един час Люк не можа да си намери удобно място на дивана. Беше прекалено къс, за да настани дългите си крака. На пода щеше да му бъде доста по-удобно, реши той. Спомняйки си, че чаршафите са в шкафа в спалнята, стана и отиде на пръсти в стаята, където спеше Блис. Погледът му веднага се насочи към леглото.

Разбра, че е направил съдбоносна грешка, в момента, когато видя съблазнителните й извивки под одеялото, едната ръка беше отпусната върху завивката, а другата бе пъхната под бузата й. Той се приближи импулсивно към леглото и дяволът у него го накара да легне до нея. Не възнамеряваше да я докосва, просто искаше да я погледа.

Добрите намерения се изпариха, когато Блис въздъхна насън и се сгуши до него. После прехвърли ръка на кръста му, сякаш търсеше топлината му. Когато той се опита да отстрани ръката ѝ, тя отвори очи. Усмихна му се, сякаш беше най-естественото нещо да се събуди в едно легло с него.

Люк я притисна още по-силно.

— Сънувам ли? — измърмори тя.

— Да — прошепна той. — Целуни ме, любов моя.

Тя се поколеба.

— Всичко е наред. Можеш да правиш каквото си искаш насън. Нека задръжките ти паднат. Нека сънищата ти те отведат, където пожелаеш.

— Наистина ли?

— О, да. Кажи ми какво искаш.

— Искам — Тя положи ръка на гърдите му, пъхайки пръсти под разхлабената му яка, за да почувства кожата — искам те гол.

Люк изстена. Защо се подлагаше на това мъчение? Знаеше отговора — защото не можеше да устои на желанието на Блис, защото беше разпуснат, непоправим женкар, управляван от страстта си.

Стана и свали всичко от себе си.

Блис харесваше този сън. Дълго време се беше питала как ли изглежда Люк без дрехи. Сега той стоеше пред нея, както бог го беше създал, още по-внушителен, отколкото си го беше представяла. Никоя жена не би могла да се усъмни в мъжествеността му, защото нищо у него не беше обикновено. Осветени от слабата светлина откъм камината, изваяните му мускули и стегнатата му плът бяха безупречни като мраморна статуя, изваяна от майстор.

Погледът ѝ се премести надолу по тялото му, от тъмните кестеняви косми по гърдите към стегнатия му корем и по-ниско, към гордо стърчащия му член. Възбуда пламна и у нея. Всичко беше недействително, но това и трябваше да се очаква от един сън. Толкова ѝ се искаше да го обгърне целия да усети аромата на кожата му, да почувства ръцете му по тялото си, да усети как той се притиска към нея.

С полузатворени очи тя го видя как се надига на коляно върху леглото. Дюшекът се огъна под тежестта му, когато той се плъзна под одеялото. Тя го чу да изстенва, когато телата им се срещнаха и се притиснаха едно о друго.

— Ще ти доставя удоволствие, любов моя, ако това е желанието ти. Може да ме убие, но ще имаш каквато искаш.

Ръката му се плъзна по крака ѝ в успокояваща ласка. Той повдигна ризата и започна да целува коляното ѝ, бедрото, после вдлъбнатината на корема ѝ.

— Исках да го направя още първия ден, когато те видях.

Тя трепна силно, когато главата му се настани между бедрата ѝ и той целуна набъбналите устни на нейната женственост. Стреснатият ѝ вик стекла в притихналата къщичка. Сякаш въздухът в стаята бе свършил. Тогава тя почувства пръстите му да разтварят набъбналите ѝ гънки, усети езика му да докосва нежната пъпка между тях. О, божичко, той я облизваше с дълги, лениви докосвания, които караха тялото ѝ отново и отново да се извива на дъга срещу него.

Не беше сън!

Макар че се опита, тя не можа да спре ханша си да не се надига, та да посрещне влажните ласки на езика му. Никога не си беше представяла, че нещо такова изобщо е възможно, а още повече, че е приятно.

— Люк — успя да изпъшка тя, — трябва да спреш.

Не чу никакъв отговор, докато той дразнеше с устни и език нейната чувствителна плът със сръчност, придобита от дълъг опит. Дъхът ѝ спря, ханшът ѝ се притисна към него, докато я обхванаха пламъци. Почувства пръстите му да навлизат в нея, докато езикът му продължаваше да я измъчва, да я облизва, да я възбужда. Тогава усещанията станаха почти непоносими, изпращайки я право към звездите.

Люк беше очарован от реакцията на Блис. Брейди никога ли не я беше любил по този начин? Въпреки обета си за целомъдрие той беше твърде възбуден, за да прекрати това толкова скоро. Сега за него не съществуваше нищо друго, освен нуждата да утоли ужасната жажда, да се пъкне в горещата ножница на Блис и да намери облекчението, което си беше отказвал прекалено дълго.

Придвижи се нагоре по тялото ѝ, членът му беше твърд като камък, а тялото — напрегнато и готово да се разпадне.

— Отвори крака, любов моя — прошепна той на ухото ѝ.

Очевидно тихите му думи върнаха Блис към действителността, защото тя се опита да го избута.

— Не забравяй обета си. Не бива!

— Трябва — изстена той. — Още едно потапяне в заливчето ще ме убие. Толкова те искам, че ще полудея, ако не те имам.

Разтваряйки краката ѝ с коленете си, Люк се настани между тях. Почувства я как се стяга и сведе глава, за да целуне и да засмуче гърдите ѝ. Искаше тя да жадува за него така, както той за нея. Стратегията му трябва да беше успешна, защото тя застана и се заизвива нагоре, притискайки гърдата си към топлината на устата му, а ръцете ѝ се обвиха около врата му. Скоро слабините ѝ започнаха да се търкат о неговите, сякаш го молеше да влезе в нея.

Люк изви ханша си, готов да се забие във влажната ѝ топлина, когато изведнъж спря. Проклетият му обет вгорчаваше удоволствието от акта, който винаги беше така естествен за него, както и дишането. Докато доставяше наслада на Блис, обетът му се вмъкна между тях и отне от собствената му наслада. По дяволите обетът, реши Люк. Вече не беше важно. Два месеца целомъдрие бяха достатъчно наказание.

Но Съдбата беше жестока любовница. Точно когато той беше решил да се откаже от обета си, се чу силно почукване на вратата. Люк се опита да не му обръща внимание, но Блис се надигна на лакти и го отблъсна.

— Има някой — прошепна тя, сякаш излизайки от транс.

Люк изруга на висок глас, докато ставаше и навличаше дрехите си. Кой, по дяволите, е дошъл по това време на нощта? Чуването престана, заменено от гневен глас.

— Отворете, Уестмор! Знам, че Блис е с вас.

— Брейди е — прошепна Блис. — Не бива да ни намери така. Къде са ми дрехите?

Люк събра дрехите ѝ и ѝ ги метна. Тогава затвори вратата на спалнята и мина през малката приемна, за да стигне до предната врата. Отвори вратата, преграждайки я с тялото си, за да попречи на Бристъл да влезе.

— Какво искате?

Брейди се опита да надникне зад него, но безуспешно.

— Къде е Блис? Криете ли я от мене?

Темпераментът на Люк се възпламени.

— Не ви видях да се опитате да я защитите снощи. Можеше да я хванат и да я затворят. Къде бяхте, когато тя имаше нужда от вас?

— Блис не се нуждае от защита — изръмжа Брейди. — Не знаете нищичко за нея, Уестмор. Трябваше да си държите носа далече от нашите работи.

— Тук съм — обади се Блис иззад Люк. — Хората добре ли са?

— Да. Дойдох да те отведа у вас.

Страхувах се да съм навън, докато бяха още в селото.

— Няма ги вече. Не очаквам повече неприятности от тях.

— Люк говори с капитан Скилингтън, Брейди — разкри Блис. — Научих нещо, което трябва да знаеш. Има предател сред нас. Някой е казал на бирниците за снощната доставка.

Брейди погледни свирепо към Люк.

— Всички знаем кой е доносникът. Опитах се да те предупредя за Уестмор. Въпросът сега е какво ще правим с него.

Той се опита да мине покрай Люк, но не успя.

— Не е Люк, Брейди — възрази Блис. — Някой от нашите ни предава.

— Ти го казваш — изрече Брейди, без да изглежда убеден. — Готова ли си да се върнеш у дома? Джени много се безпокои за тебе. Дойде да ме намери, когато ти не се върна снощи.

— Готова съм, да тръгваме.

Тя се опита да се мушне покрай Люк. Той отказа да помръдне. Тя го изгледа свирепо.

— Още не, Блис. Трябва да поговорим.

— Имали сте часове за говорене — възрази Брейди. Очите му се присвиха. — Освен ако двамата с Уестмор не сте правили нещо друго, освен да си бърбите.

— Довиждане, Бристъл — каза Люк. — Кажете на Джени, че няма защо да се тревожи. Блис е в пълна безопасност с мене. Ще я изпратя, след като поговорим.

И той затвори вратата под носа на Брейди.

— По дяволите, Блис! — извика Брейди през затворената врата. — Не оставяй чужденец да ти заповядва!

— Ще си ида право у дома, Брейди — отвърна Блис. После се обърна към Люк. — Какви имаш да ми казваш? Наистина трябва да се прибирам.

Изведнъж я досрамя да го погледне в очите. Беше му позволила волности, каквито бяха допустими само за съпруг. Той трябва да я мисли за разпуснатата... или нещо още по-лошо. Усещаше гърдите си набъбнали и чувствителни, кръвта се блъскаше във вените ѝ, а онова място между краката ѝ още тръпнеше и пулсираше от усещания.

Блис интуитивно съзнаваше, че Люк щеше да наруши обета си, ако Брейди не се беше появил и ако тя му беше позволила. Господи, как би могла после да го гледа в очите?

— Още не можеш да си тръгнеш, Блис. Кажи ми къде е следващата доставка.

— Аз... не мога.

— Тогава ми кажи кого подозираш, че е издал операцията на Сянката.

— Иска ми се да знаех. Не мога да си представя защо някой ще ни издава. Няма да спечели нищо.

— Добре, да обсъдим нещо друго. Трябва да стоиш далече от опасностите. Със сигурност няма да присъстваш на следващата доставка. Нека мъжете се оправят.

Блис изфуча.

— Аз съм толкова добра, колкото, който и да е мъж. Освен това имам нужда от моя дял в печалбите. Болестта на татко почти ни разори. Сейнт Айвс не е бил и няма да бъде богата община. Допреди татко да се разболее, се справяхме добре, но нещата се промениха.

— Ще ти дам пари да заведеш баща си в Лондон — предложи Люк.

— Как ли пък не! — Тя го изгледа свирепо. — Пусни ме.

Люк се облегна на вратата.

— Забрави ли какво се случи между нас?

Дъхът ѝ излезе с шумно издишване.

— Как да забравя? Ти едва не наруши обета си. Съжалявам. Отначало мислех, че си сън, че всичко е фантазия. Стана истинско едва когато... когато ти дойде при мен в леглото. Трябваше да те спра.

— Ти ме искате толкова, колкото и аз тебе. Не съжалявам за това, което се случи. Искаше ми се да го бяхме довършили.

— Обетът ти...

— За теб бих го нарушил. — Той прокара пръсти през косата си.
— Жалък ли съм? Искях да те накарам да забравиш Брейди и това, което има помежду ви. Искях да бъда твоят любовник, мъжът, към когото ще се обърнеш, когато имаш нужда.

— Няма нищо между мен и Брейди. Той не ми е любовник.

Смаяното изражение на Люк издаваше неверието му.

— Не ме лъжи, Блис.

— Вярно е. Не ме е докосвал така, както ти. Жените, с които си бил са истински щастливки. Но това не бива да се повтаря, Люк. Не искам заради мен да нарушиш обета си. Не знам какво се е случило с теб в Лондон, но трябва да е било сериозно, за да накара любовник като теб да се обрече на пълно въздържание.

Люк се подсмихна.

— Не съм сигурен, че съм променил поведението си. На два пъти щях да наруша обета си заради тебе.

— Защо даде този обет?

Люк поклати отрицателно глава.

— Това е дълга и болезнена история. Може би някой ден ще ти кажа.

— Може би няма да ме има някой ден.

Изражението му се вкамени.

— Точно това се опитвам да ти кажа. Играеш опасна игра, скъпа. Правителството е решено да прекрати контрабандата, която ограбва короната от толкова необходимите ѝ доходи. Рано или късно ще хванат Сянката, а ти и останалите ще пострадате заедно с него. Помисли за жените и децата, какво ще стане с тях, когато мъжете бъдат затворени. Какво ще правят? Как ще се издържат? Сянката е егоистично копеле, мисли само за себе си — разгорещи се Люк.

— Аз... никога не съм мислила за тези неща — изрече неуверено Блис.

— Ако уредиш да се срещна със Сянката, бих могъл да го убедя, че цялата тази работа е лудост.

— Не... това не е възможно. Ние не търсим Сянката, той ни търси.

— Как?

— Не знам. Не съм сред доверениците му. Моля те, пусни ме да си ида. Наистина трябва да тръгвам.

Люк неохотно отвори вратата, Блис се мушна покрай него и се сблъска с вдовицата Пиджън.

— Божичко, Блис — изрече изумено вдовицата. — Мисля, че ти казах, че днес ще се върна на работа. Забрави ли?

— Да, забравих — потвърди се веднага Блис. — Отивам си.

Тъй като вече беше светло, Люк нямаше оправдание да изпраща Блис до дома ѝ, затова я пусна. Но прошепна на ухото ѝ:

— Говоря сериозно, Блис. Ако откажеш да ме послушаш, няма да имам друг изход, освен да те предпазя от собственото ти лекомислие.

Блис изхвъркна навън със зачервено лице и объркани мисли.

За някои неща Люк имаше право. Наистина не бе мислила за последиците. Контрабандните им операции досега бяха безупречни... докато Люк не се беше заселил в каменната къщичка. Той ли беше осведомителят?

Трудно ѝ бе да повярва, че е така, Люк се беше опитал да я предпази и капитан Скилингтън, като че ли наистина го подозираше. Но ако Люк не е сигнализирил на бирниците, тогава кой?

Джени толкова се зарадва, че Блис се е върнала жива и здрава у дома, че я прегърна силно.

— Какво стана, момиче? Брейди дойде тук да те търси рано сутринта. Помолих го да иде да те намери, така се притесних. Обърка ли се нещо снощи?

— Бирниците — отсече Блис. — Но ни предупредиха навреме.

— Ела в кухнята да ти направя закуска. Можеш да ми разкажеш, докато ядеш.

Блис разказа, докато си хапваше, какво се беше случило през изминалата нощ. Е, почти всичко.

— Това трябва да спре — отсече Джени. — Нищо добро няма да излезе. Беше лоша идея от самото начало.

— Но всичко вървеше толкова гладко. По някакъв начин правителството е научило и е пратило бирниците, за да ни спрат.

— Брейди се отби тук, след като е бил у Уестмор, и ми каза, че скоро ще си дойдеш — каза Джени. — Беше ядосан, че си прекарала нощта с чужденеца.

— Нямах избор — отвърна Блис, отбягвайки очите на Джени. — Бирниците претърсваха наоколо, не смеех да изляза.

— Сигурна ли си, че това е всичко? — запита остро Джени.

— Разбира се. Защо да лъжа?

— Господин Уестмор е красив мъж и струва ми се, доста решителен. Виждала съм как те гледа.

— Той с виконт Уестмор — осведоми я Блис. — Оказа се, че бил проклет благородник.

— Внимавай как говориш. Блис. Защо ни е излъгал?

Блис вдигна рамене.

— Защото така му харесва. Откъде да знам? Той е живо противоречие. Ако не ни беше предупредил, всички щяхме да бъдем заловени. Но все пак се питам защо е дошъл в Сейнт Айвс. Кажи ми истината, Джени. Мислиш ли, че Люк е шпионин?

— Ти го познаваш по-добре от мене. Изглежда ми искрен, макар че не знам защо крие кой е. Но съм склонна да му вярвам.

Блис довърши чая си и стана.

— Ще отида да видя татко.

— Брейди каза да ти предам — каза Джени. — Ще има събрание в „Чайка и гъска“ днес следобед.

Блис замря.

— Сянката не е свикал това събрание. Питам се защо Брейди иззема правата на Сянката.

— Ще трябва да му зададеш този въпрос.

— Точно това възнамерявам да направя, за да се разберем най-после.

— Значи ще отидеш?

— О, да, непременно.

Люк беше неспокоен... тялото, духът и умът му бяха неспокойни. Толкова малко оставаше и щеше да вземе Блис. Още чувстваше вкуса ѝ, а споменът за нежната ѝ кожа под дланите му пораждаше у него копнеж за още ласки. Мрачните мисли, свързани с Блис и с опасността, която тя като че ли пренебрегваше го подлудяваха.

В миналото Люк не беше страдал от липса на жени, които да утоляват сексуалните му потребности. Тъй като този вид облекчение вече не беше възможен, той реши да поязди покрай скалите, докато вятърът издуха паяжините от мозъка му.

С тази цел той отиде в селото, за да вземе жребеца си от конюшнията. Беше завалял лек дъжд, но той нямаше да допусне времето да му попречи на ездата. Тъкмо минаваше покрай кръчмата „Чайка и гъска“, когато чу високи гласове да спорят разгорещено. Любопитството го накара да спре и да откrehне вратата. За щастие, никой не го забеляза, когато се спотаи в сенките. Едва не се издаде обаче, когато видя Блис сред насъбралите се десетина или повече мъже.

Зашеметен, Люк видя как тя дава знак за тишина. Заговори едва когато всички утихнаха.

— Сянката не е свикал това събрание — започна тя.

Гласът на Брейди Бристъл се издигна над нейния.

— Може би е време да изберем нов водач.

Одобрително мърморене последва думите му.

— Не съм съгласна — отвърна Блис. — Ако не беше Сянката, нямаше да имате пари в джобовете или храна в килерите. Сянката ръководи всичко от самото начало и така трябва да остане.

— О, Блис — изхленчи Фред Денди — ние винаги ще бъдем задължени на Сянката, но Брейди е прав. Време е за смяна.

— Какво ви каза той, преди да дойда? Спомена ли, че има предател сред нас?

— Онзи чужденец е? — излая кръчмарят Ал.

— Грещиш — възрази Блис. — Люк ни предупреди и ни спаси кожата. Защо ще си прави труда, ако е шпионин?

— Не му вярвам — каза Брейди.

Люк се опита да се слее със стената. Ако го видеха тук, това щеше да потвърди мнението на Брейди за него. Но той още не можеше да си тръгне — трябваше да разбере кой е Сянката.

— Какво мисли Сянката? — запита един мъж, когото Люк разпозна като мелничаря.

— Сянката е склонен да вярва на виконт Уестмор — отговори Блис.

Брейди зяпна като поразен от гръм.

— Той е благородник? По дяволите, защо не ни е казал? Това е още едно доказателство против него.

Блис вдигна рамене.

— Може би си има причини. Лично аз не виждам нищо нередно в този пропуск. Ако Сянката му вярва, и вие би трябвало да му вярвате.

— Ами ако бирниците се появят и по време на следващата ни доставка? — запита Брейди. — Сянката още ли ще вярва на Уестмор?

— Мисля, че би трябвало да прекратим операциите след следващата доставка — каза Блис.

— Не съм съгласен! — възрази Брейди. — Харесва ми да имам пари в джоба. Но може да сменяме местата на доставката, за да объркаме бирниците. Блис, Сянката ще се съгласи ли?

Люк не остана, за да чуе отговора ѝ. Страхувайки се, че присъствието му ще бъде разкрито, той се измъкна навън и продължи към конюшните. За съжаление, не беше чул нищо, което да показва, че Сянката присъства на събранието.

Очевидно това беше човек, когото Блис познаваше много добре. Също толкова очевидно беше и доверието на контрабандистите към нея и това озадачаваше Люк. Връзката на Блис със Сянката трябва да беше доста по-близка, отколкото бе подозирал.

Кой беше този човек? Къде се криеше? Люк си пожела да беше останал в кръчмата достатъчно дълго, за да научи кой е Сянката.

Събранието в „Чайка и гъска“ продължаваше. Блис беше ядосана на Брейди и не се опитваше да го прикрива. Брейди искаше да стане водач на операцията им и се опитваше да убеди мъжете да му се доверят. Някои се съгласяваха, други бяха доволни от водачеството на Сянката. Изборът трябваше да се подложи на гласуване и за голямо облекчение на Блис събранието избра Сянката, а не Брейди. Младият мъж излезе вбесен. Блис реши да остане, надявайки се да открие кой е издал операцията им.

— Така или иначе, факт е, че някой ни е предал — каза тя, вирайки се в лицата на мъжете, за да търси знак за вина. Обърна се към кръчмаря. — Ал, забелязал ли си нещо необичайно? Някакви непознати да са идвали наскоро в „Чайка и гъска“?

Ал помисли за миг, после поклати глава.

— Само Уестмор. Защо един благородник, който няма нужда от пари, ще се интересува от нашата работа?

— Не се интересува — увери ги Блис. — Присъствието му тук е просто съвпадение. Трябва да търсим другаде доносника.

Тя погледна разсеяно към Мили, която носеше пиене на клиентите и като че ли не даваше ухо на разговорите. Възможно ли беше тя да е шпионката? Блис веднага отхвърли тази мисъл. Мили нямаше сметка да издава контрабандистите. Макар да не вземаше дял от печалбите, извличаше полза от щедрите бакшиши, които получаваше след всяка успешна доставка.

Тъй като Люк беше единственият чужденец в селото, всичките доказателства сочеха към него. Но Блис знаеше в сърцето си, че той е

точно този, за когото се представя. Според нея Люк не беше лъжец и със сигурност не беше доносникът.

— Следващата стока пристига след две седмици — изчурулика викарият. — Сега сме в неизгодно положение. Залогът е прекалено висок. Всички имаме жени и деца, с които трябва да се съобразяваме.

— Ако всичко мине добре този път, казвам да продължаваме — рече Фред Денди.

— Няма да си рискувам живота, щом сред нас има предател — отвърна мелничарят. — По-добре да престанем след следващата доставка.

Неколцина мъже споделяха чувствата му.

— Имам да храня семейство — подкрепи го ковачът. — Не знам как ще се справят без мене. Казвам да послушаме викария и да спрем след следващия път.

— Трябва да бъдем предпазливи. Да сложим стражи на скалата над заливчето — предложи Ал.

— Така е — съгласи се ковачът. — Това е последният път, а после край, докато не бъдем сигурни, че правителството е загубило интерес към нас.

— Струва ми се, че Сянката ще се съгласи — каза Блис. — Никой не иска да се стига до трагедии. Трябва да отбягваме опасността на всяка цена. Имаме семейства, които чакат на нас.

— Значи решихме — каза мелничарят, ставайки. — Всички знаем къде да посрещнем кораба, когато дойде след две седмици. Отче, ще се помолите ли за успеха ни?

— Ще се помоля — каза викарият. — И аз съм заложил в това начинание толкова, колкото и вие.

Скоро събранието свърши. Блис хвана викария Браунлий, преди да излезе от кръчмата.

— Татко ще се радва да го посетите, отче Браунлий. Изглежда доста добре напоследък.

— Чудесно. Ще дойда утре, ако е удобно.

— Ще кажа на татко да ви очаква. Така денят му ще е по-ведър.

Люк препускаше като бесен покрай предателските скали, после насочи коня надолу по стръмната пътека към брега и се понесе край

водата. Точно това му трябваше, за да си проясни главата, а на жребеца, изглежда, също му харесваше. Слънцето грееше гърба му и когато накрая остави коня да си почива, реши да поплува. Съблече се и се гмурна в прибоя, охлаждайки тялото си и разпалените си мисли. Не можеше да забрави вълнуващите прегръдки с Блис в леглото си. Нещата бързо бяха излезли от контрол. Той беше пратил обета си по дяволите и беше правил всичко, само дето не бе обладал Блис.

Още не вярваше, че Бристъл никога не я е докосвал. Страстта ѝ изглеждаше твърде силна за една невинна девойка. Реакцията ѝ на неговите ласки го беше развълнувала и му беше харесала. Ако не ги бяха прекъснали, със сигурност щеше да се слее с нея. Въображението му се развихри. Знаеше как ще звучи името му на устните ѝ, когато тя закрепещи от страст.

Той се гмурна още веднъж в прибоя, после заплува назад към брега. Цял във вода, която се стичаше от високото му тяло, излезе от пяната и се запъти към мястото, където беше оставил дрехите си. Спря изведнъж, като видя, че ги няма.

— Какво, по дяволите...

— Това ли търсите?

Люк се обърна, изненадан да види Мили, която вървеше към него, носейки дрехите и ботушите му.

— Какво правиш тук?

Мили вдигна рамене.

— Има ли значение?

— Върни ми дрехите.

Тя се дръпна.

— Харесва ми да ви гледам. Изглеждате по-добре гол, отколкото облечен. — Тя пусна дрехите му на пясъка и застана на стража до тях. — Елате си ги вземете, ако ги искате.

Ръмжейки, той се приближи към нея, без да прави усилие да прикрие голотата си. За какво? Имаше само две ръце и те не можеха да скрият много.

Опита се да мине покрай нея, но тя не му позволяваше, независимо откъде понечваше да я заобиколи.

— Какво искаш, Мили? — запита Люк.

— Не е ли очевидно, милорд?

— Кой ти каза, че съм благородник?

— Всички знаят. Новините се разнасят бързо в малките селца. — Жадният ѝ поглед се спусна към интимните му части. — Никога не съм го правила с благородник. Обзалагам се, че ви бива.

Тя се присламчи към него, обхващайки члена му.

— И мен ме бива, милорд.

Люк почувства как се втвърдява в ръцете ѝ. Никога не се беше смятал за светец. Реакцията му беше като на всеки здрав мъж. Но не желаше Мили. Отстрани ръцете ѝ от интимните си части и я отдели от себе си.

— Какво не е наред? Аз не съм обвързана и те искам, а ти изглеждаш като мъж, който има нужда от жена.

— Дал съм обет за целомъдрие — заяви Люк.

Мили се изсмя дрезгаво.

— Луд си, ако очакваш да повярвам на това. — Тя потърка гърдите си о голото му тяло. — Знаем как се доставя удоволствие.

— Няма да наруша обета си заради тебе, Мили.

— Бас държа, че би го нарушил заради Блис — изсъска Мили. — Остави я, тя е жената на Брейди.

Люк я бутна настрана и си взе дрехите.

— Жалко — въздъхна Мили, взирайки се в неговата мъжественост. — Жените сигурно са луди по тебе. — Въздъхна отново. — Мъжете наоколо не са така щедро надарени като тебе. Смяташ ли завинаги да останеш целомъдрен?

— Опазил ме бог — измърмори Люк, вдигайки поглед нагоре.

— Бих искала да бъда първата, след като се наситиш на целомъдрието — прошепна дрезгаво Мили.

Люк съзнаваше, че трябва да промени разговора, преди да се наложи пак да се хвърли в океана.

— Не ми каза какво правиш тук. Не е място, където бих очаквал да те срещна.

Мили вдигна рамене.

— Разхождах се и те видях да плуваш в заливчето. Помислих, че може би искаш компания.

— Не е най-подходящото време за разходка. Защо не си на работа?

— Мъжете излязоха да ловят риба, така че няма да имам работа до довечера.

— И ти реши да се поразтъпчеш — подхвърли Люк. — Често ли се разхождаш толкова далече от селото?

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— Е, щом не се интересуваш от предложението ми ще си вървя.

— Да те закарам ли с коня до селото?

— Ъ-ъ..., не, благодаря. Ще си ида пеша.

Забравяйки бързо за Мили, Люк възседна Барон и го подкара нагоре по стръмния склон. Когато стигна най-горе, остави коня да върви сам.

След разходката той реши да посети ескуайър Хартли. Макар че нямаше да научи от него нищо за контрабандистите, харесваше стареца. Освен това искаше да поговори с Блис! Съдейки от чутото в кръчмата, Люк разбираше, че селяните смятат да се заемат със следващата доставка въпреки опасността. Беше го яд, че не е останал повече, за да чуе как е завършило събранието.

Върна Барон в конюшната, после продължи към дома на ескуайъра. Блис отвори вратата.

— Люк... какво правиш тук?

— Дойдох на гости при баща ти — отвърна той. — Той ме покани пак да намина. Приема ли днес?

По изражението ѝ разбра, че тя иска да каже „не“.

— Не искам да го разстройваш — предупреди го тя.

— Нямам намерение да го разстройвам. Просто помислих, че може да му е приятно да има компания.

— Той знае за титлата ти, Люк. Казах му. Радва се, че един виконт е решил да дойде в Сейнт Айвс.

— Блис, за вчера — избъбри Люк, — стигнахме много близо до...

— Не искам да говоря за това. Много ме е срам. Не съм лека жена, Люк.

— Знам. Станалото е изцяло по моя вина. Когато тръгна да съблазнявам, малко жени могат да ми устоят. Смятат ме за голям женкар в Лондон.

Меко казано, реши Блис. Но и тя имаше вина за станалото, толкова, колкото и той.

— И аз съм виновна. Отначало мислех, че сънувам, но после не се опитвах сериозно да те спра, след като осъзнах, че не си сън. — Тя

се извърна. — Можем ли да го забравим?

— Никак не е сигурно — измърмори той. — Това ще попречи ли да се видя с баща ти?

— Не, той сигурно ще се зарадва на посещенията ти. Ела.

Люк последва Блис в преобразувания кабинет, възхищавайки се на начина, по който полите ѝ се вееха около стройния ѝ ханш, и оглеждайки жадно деликатните ѝ глезени и изящните прасци.

Скуайър Хартли го приветства излиятелно. Въпреки нездравата червенина той изглеждаше в добро настроение, когато покани Люк да седне.

— Ще помолиш ли Джени да изпрати чай, дъще? — запита ескуайърът.

Блис видимо не искаше да излиза от стаята, но след като изгледа предупредително Люк, все пак излезе.

— Блис ми каза, че сте виконт — заяви Оуен без намек от укор. — Защо не ми казахте?

— Изоставих лондонските развлечения, за да си почина и да остана сам — отговори Люк. — Нямахте защо да разкривам титлата си.

— Но сега, след като знаем, ще се отнасяме към вас с дължимото уважение. Какво мислите за селото ни, милорд?

— Сейнт Айвс не е... не е каквото очаквах — призна Люк.

Ескуайърът се вгледа в лицето му.

— Виж ти? Знам, че сме далече от лондонското общество, но не сме по-различни от другите селца. Знаете ли нещо, което аз не знам?

Люк замълча, решавайки, че е най-добре да не оповестява тревогите си пред един болен човек. Но ескуайърът го изненада, изразявайки собствените си притеснения.

— Може да съм прикован към леглото, но това не означава, че не знам какво става наоколо ми. Дори викарият изглежда някак сдържан, когато ме посещава. Нещо става в това село — нещо, което се предполага, че не бива да знам. Имате ли някаква представа какво може да е?

Люк се озова пред дилема. Да каже ли на ескуайъра какво се върши под носа му? Това би ли се отразило фатално на здравето му? Но решението му бе осуетено, когато Блис влезе в стаята.

— За какво си говорите вие двамата? — запита тя игриво, слагайки подноса с чая на масичката до леглото.

— Нищо особено — отвърна Люк. — Баща ви изглежда много по-добре. Може би една разходка по мегдана ще го ободри.

Ескуайърът видимо се зарадва на предложението, но Блис изрази гласно неодобрението си.

— В никакъв случай! Макар че татко изглежда доста по-добре, не е достатъчно здрав, за да излиза навън. Може би след няколко седмици.

Блис наля чай и подаде на Люк и на баща си по една чаша. После сипа и на себе си и седна при тях. Тъй като разговорът, който ескуайърът беше подел, не можеше да продължи в присъствието на Блис, Люк отпиваше от чая си и я слушаше как говори за времето и за други маловажни неща.

Люк остави чашата си на подноса и се изправи.

— Трябва да вървя. Не искам да ви уморявам, сър.

— Ще дойдете пак, нали, милорд? — запита Оуен. — Нямам търпение да продължим разговора си.

— Да, ще дойда — отговори Люк.

Блис го последва навън.

— Какво искаше да каже татко? Какъв разговор?

На най-долното стъпало Люк я дръпна настрана.

— Баща ти не е глупав, Блис. Подозира, че става нещо, но не знае точно какво. Питаше ме дали аз знам.

Блис пребледня.

— Ти какво му каза?

— Нямах време да му кажа каквото и да било. Ти се появи точно навреме.

Тя сграбчи реверите му.

— Не бива да му казваш, Люк. Той не трябва да узнава. Обещай, че няма да му казваш нито.

— Не е моя работа да му казвам. Той като че ли се възстановява и когато започне да излиза навън, ще бъде само въпрос на време да научи истината. Нужно е да прекратите тази нелепица, Блис. Сянката излага всички в селото на опасност.

— Селяните са съгласни с теб — каза Блис. — Гласуваха следващата доставка да бъде последната, докато бирниците не се махнат от нашата територия. Ние не сме единствените контрабандисти в Корнуол. Цялото крайбрежие е пристан за незаконна стока.

— Някой поне имат достатъчно здрав разум да разбере кога да спре. Това идея на Сянката ли беше? — осмели се Люк.

— Не точно, но повечето хора гласуваха за това.

— Сянката беше ли на събранието ви днес?

— Знаеш за събранието?

— Малко неща ми убягват. Е, Сянката беше ли там?

Не получи отговор.

Люк затърси в спомените си, мъчейки се да си припомни кои мъже беше видял в кръчмата. Като че ли почти всички присъстваха. Кой от тях имаше ръководните качества да бъде Сянката? Нищо не му идваше на ума. Освен това, съдейки по дочутия разговор, Сянката не присъстваше на събранието.

— Смятам да присъствам при следващата доставка — заяви Люк. — Кажете ми къде и кога ще бъде.

— Не мога. Никой не предава Сянката.

— По дяволите, Блис, инакът не е добродетел. Освен това, някой вече го е предал. Кажете ми.

— Много добре. Има едно друго заливче на север от селото. Там трябва да чакаме кораба. Това е едно от другите ни места за получаване на стока. Заливчето е малко, по-трудно се управлява кораб в него, но е по-закътано. Сменяме местата за доставка, за да заблудим бирниците.

— Ами доносникът? Може пак да издаде операцията ви.

Блис прехапа долната си устна с дребните си бели зъби.

— Винаги има такава възможност. Но предпочитам да вярвам, че никой от нашите хора няма да издаде операцията ни.

— Някой вече я е издал.

— Сега хората са по-предпазливи. Предупредени са и ще се наблюдават взаимно. Вярвам, че Сянката има грижата за необходимите предпазни мерки.

— Нека заема мястото ти на брега, Блис. Искам да си останеш у дома, на сигурно място.

— Да не си полудял. Никой не ти вярва. Те никога няма да ти позволят да се присъединиш към операцията.

— Допускат тебе, а ти си жена.

Блис не знаеше как да му попречи, затова се съгласи.

— Добре. Ще си остана у дома, ако това искаш, макар да не знам защо те е грижа.

Люк се засмя.

— Закрилническите ми инстинкти, не помниш ли? Не мога да понеса да виждам жена в опасност. Остави опасната част на мъжете. Разбрахме се, нали?

— Да! Сега можеш да си тръгваш.

— Ако това искаш, любов моя.

Той се запъти към вратата, но беше спрял от басов глас.

— Помоли лорд Уестмор да остане за вечеря, Блис — каза ескуайърът, излизайки от импровизираната си спалня в кабинета. — Чувствам се достатъчно силен, за да вечерям в трапезарията тази вечер.

— Приемам — изрече Люк, преди Блис да протестира.

Блис простена. Защо Люк беше нахълтал в живота ѝ? Действаше така, сякаш я притежава. Но щом се върнеше в Лондон, тя никога повече нямаше да го види. Можеше само да си представя колко жени го чакат в леглата си. Каквито и да бяха клетвите му, тя сериозно се съмняваше, че той ще изкара цяла година в самоналоженото си изгнание в Сейнт Айвс. За мъж като Люк сексът беше необходим като дишането. Той вече беше напрегнат като тетива и тя очакваше да си опакова нещата и да се върне много скоро към живота, който беше водил в Лондон.

— Тук ли ще стоим до вечерята? — проточи Люк развеселено.

Блис измърмори неясна покана да влязат в хола. След като той седна, тя се извини и отиде да каже на Джени, че имат гост за вечеря.

— Сипи си бренди. Ще го намериш в шкафа под прозореца.

— Френско бренди, предполагам?

Блис го изгледа убийствено и изхвъркна от стаята. Смехът му я сподире в коридора.

— Какво има, момиче? — запита Джени, когато Блис нахълта в кухнята. — Ядоса ли те нещо?

— Това нещо се казва виконт Уестмор. Той е в хола. Татко го покани за вечеря. Имаме ли достатъчно ядене?

— Ще се оправим — отвърна Джени. — Ескуайърът ще се присъедини ли?

— Каза, че да. Вижда ми се укрепнал. — Тя замълча, после добави: — И става любопитен. Разпитваше Люк.

— За какво?

— Не съм сигурна, но това не ми харесва. В бъдеще не бива да оставяме татко насаме с Люк. По-добре да се връщам в приемната, преди гостът да дойде да ме търси.

Блис намери Люк да прелиства стари броеве на „Таймс“.

— Нещо интересно в Лондон?

— Винаги има нещо интересно в Лондон. Дали е новина, зависи от читателя. Например — продължи той, — чела ли си клюкарските колонки от миналата седмица?

— Нямах време.

— Много жалко. Щеше да ти бъде интересно.

— Лондонските клюки не ме интересуват — каза Блис, макар внезапно да ѝ се прииска да се добере до вестника.

Люк го сгъна и го остави настрана.

— В такъв случай няма да те отегчавам с подробностите. Кажете ми, баща ти по-добре ли е, или на мен така ми се струва?

— Наистина изглежда по-добре — съгласи се Блис. — Честно казано, не знам какво да мисля. Боледува отдавна. Тукашният доктор няма представа каква е болестта му, но той лека-полека се подобрява.

— Още ли възнамеряваш да го водиш в Лондон?

— Би било добре за него.

— Имаш ли достатъчно пари за разноските?

— След следващата доставка ще имам.

Люк стисна устни.

— Блис, ти ми обеща.

Джени надникна в хола.

— Вечерята е готова. Казах на ескуайъра. Ще дойде скоро.

Люк съпроводи Блис до уютната трапезария и я настани на мястото ѝ. Ескуайър Хартли влезе и зае мястото си начело на трапезата. След като той седна, Люк избра стол до Блис.

— Много съм доволен, че останахте, милорд — изрече ескуайърът, отправяйки одобрителен поглед към Блис и Люк. — Имате ли годеница или съпруга в Лондон, лорд Уестмор?

Блис едва не се задави с парче хляб.

— Татко!

— Няма нищо, Блис — увери я Люк. — Не, сър. Нито годеница, нито съпруга.

— Отлично — каза ескуайър Хартли. — А, ето я и Джени. Сигурен съм, че е приготвила нещо специално, за да изкуши небцето ви. Може да е проста селска храна, но ще я намерите изобилна и вкусна.

След рибата Джени поднесе печен скопен петел със зеленчуци. За десерт беше приготвила ягодова пита с разбит каймак. Яденето беше прекрасно, а комплиментите на Люк — съвсем искрени.

— Бих ви поканил в хола на бренди и пура — каза Хартли, — но съм малко уморен. Блис ще ви позабавлява вместо мене. — Той се надигна несигурно. — Лека нощ, милорд.

Блис скочи на крака.

— Ще ти помогна, татко.

Хартли махна с ръка.

— Добре съм, дъще. Погрижи се за госта ни. Ще очаквам с нетърпение следващото ви посещение, милорд.

Блис нямаше друг избор, освен да покани Люк в хола за едно питие след вечерята. Той веднага се почувства като у дома си и наля бренди за себе си и за нея. После се облегна на полицата над камината и я загледа през притворените си клепащи.

— Нещо не е наред ли? — запита Блис.

— Ти си красива жена, Блис.

Тя се изчерви.

— Моля те, Люк, нямам нужда от комплименти.

— Всички жени имат нужда.

— Очевидно жените, които познаваш, са плиткоумни създания. Имам да мисля за по-важни неща, отколкото как ме виждат другите.

Люк пристъпи към нея. Напомняше ѝ дебнеш тигър, грациозен, но излъчващ сила и мъжественост. Тя не можеше да откъсне очи от него. Никой мъж нямаше право да бъде толкова красив, колкото Лукас Уестмор. Чувствената му природа никога не се беше изявявала по-силно, отколкото в този момент.

Той седна на дивана до нея, протягайки дългите си крака пред себе си.

— За какво мислиш, любов моя?

Блис изфуча.

— Не ме наричай така. Със сигурност не съм твоята любов.

— Ще си лягам — обяви Джени от вратата. — Лека нощ, милорд.

— Лека нощ, Джени. Благодаря отново за чудесното ядене — отговори Люк.

— Може би трябва да си тръгваш — предложи Блис. — Става късно, а искам да кажа лека нощ на татко, преди да си легне.

— Страх те е да останеш насаме с мен — подразни я Люк.

— Всяка здраво мислеща жена би се страхувала — отвърна тя. — Ако си спомняш, бях жертва на твоята съблазън.

Люк се засмя.

— Не бих казал, че си станала жертва, Блис.

Тя не се зае да му противоречи. Истината беше, че го искаше също толкова много, колкото и той нея.

Каза си, че е време и решително се изправи.

— Ще ви изпратя, милорд.

— Просто Люк. Остави титлата.

— Както искаш — отвърна Блис, минавайки край него.

Той я последва до предната врата.

— Вечерта беше много приятна.

Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха силно. Обхващайки тила ѝ, той я задържа, за да я целуне. Впи устни в нейните така, че тя скоро омекна в ръцете му, тогава я отдели от себе си, изобрази кратък поклон и я остави зашеметена и лишена от дар слово.

8

Доста време беше необходимо на Блис, за да си възвърне равновесието, след като Люк си тръгна. Този мъж беше невъзможен. Преобърна живота ѝ и я остави да желае от него повече, отколкото би могъл да ѝ даде.

Щом затвори вратата, Блис се насочи право към вестника, който беше чел Люк. Макар да беше заявила, че не се интересува от лондонското общество, нямаше търпение да види какво толкова забавно е прочел той.

Взе вестника, обърна на клюкарската колонка и бързо прегледа статията. Около половин страница по-надолу откри следното:

„Кога лорд У. ще се върне в Лондон? Този въпрос е в устата на всички джентълмени и дами от висшето общество. След като Батхърст и Бракстън се ожениха и вече не са на разположение, много ни липсва най-видният лондонски ухажор. Забележителни са и залозите в книгите на различни джентълменски клубове — кога ще свърши самоналоженото целомъдрие на лорд У. Нашия скъп женкар целомъдрен? Не казвайте, че е вярно! Идвайте си по-скоро, лорд У.“

Значи Люк беше казал истината, помисли Блис, като хвърли вестника и отиде да си легне. Колкото повече научаваше за Люк, толкова повече вярваше, че той не е опасен за контрабандната им операция. Ако наистина имаше доносник сред тях, това не беше той.

На следващия ден Люк се събуди с план. Възнамеряваше да намери предателя, който излагаше на опасност контрабандната операция. Беше научил нещичко от Бракстън, който бе шпионирал за правителството през войната, и щеше да се възползва от познанията си.

След като изяде закуската, която вдовицата Пиджън беше приготвила, той се забави с чая, за да ѝ зададе някои уместни въпроси.

— Не се ли тревожите за Били, госпожо Пиджън? Замесването в контрабанда не е най-добрият начин да се печелят пари — изстреля той.

Вдовицата го изгледа спокойно.

— Знам, че ви е известно, дете почти всички мъже в селото са замесени в контрабандата, милорд. Отчаяно търсехме как да подпомогнем поминъка си и това беше най-доброто, което намерихме.

— Значи Сянката е станал водач и е повел селяните към престъпен живот — отвърна Люк.

— Всичко ставаше точно така, както Сянката обещаваше — отвърна с отбранителен тон вдовицата Пиджън.

— До днес. Вече на два пъти бирниците знаеха, че има доставка. Вдовицата вдигна рамене.

— Лош късмет.

— Не е лош късмет, госпожо Пиджън. Има доносник сред хората ви.

— Сянката взема мерки.

— Така ми казаха и на мене. Но от това опасността не намалява. Ако ми кажете кой е Сянката, може би ще успея да го убедя да забрави за следващата доставка. Ако няма никой на брега, корабът ще си замине и никой няма да пострада.

Вдовицата поклати глава.

— По-добре да се заемам с работата си, милорд. Трябва да приготвя обед и вечерята, преди да се прибера у дома.

Тя побърза да излезе, оставяйки Люк ядосан, но не и разколебан. Трябваше да има някой в селото, който да е по-разговорлив от госпожа Пиджън относно Сянката. Сети се за Брейди.

Подмина къщите на селото, отправяйки се към брега, където беше закотвена риболовната флотилия. Някои от лодките вече бяха отплавали, други се готвеха да потеглят. За негов късмет Брейди Бристъл още не беше тръгнал.

— Може ли да поговорим, Бристъл?

— Нямам време за разговори, Уестмор — каза иронично Брейди.

— Искам да поговорим за Сянката. Знам, че не искате да разкривате кой е, но може би една гвинея ще ви развърже езика.

— Губите си времето, Уестмор. — Очите му се присвиха. — Говорихте ли с Блис?

— Разбира се. И тя е упорита като вас.

— Направо се откажете. Никой в селото няма да издаде Сянката.

— Някой вече го е издал — напомни му Люк.

— Знам. Вие сте го издали, Уестмор.

Люк разбра, че този разговор не води наникъде.

— Вие си знаете. — Обърна се, за да си тръгне. — Ще ви оставя да си вършите работата. Надявам се да напълните мрежите.

След като каза това, се отдалечи. Следващата му спирка беше „Чайка и гъска“. Неколцина мъже седяха и си разказваха рибарски истории, докато Ал чистеше бара, а Мили сервираше бира. Тя се увъртя около него, полюлявайки многозначително пищния си ханш.

— Какво ще желаете, лорд Уестмор?

— Бира — каза той. — Налей си и на теб и ела да ми правиш компания.

Мили се подчини с готовност.

— Какво ви води в „Чайка и гъска“? — запита тя. — Мога ли да се надявам, че съм аз?

— Може да се каже — отвърна Люк. — Склонен съм да се разделя с една златна гвинея срещу информация.

Мили незабавно застана нащрек.

— Каква информация?

— Искам името на Сянката. Няма да му направя нищо, нали разбираш. Само искам да поговоря с него. Той излага цялото село на опасност.

— Говорихте ли с Блис? — запита Мили.

— Няколко пъти — отвърна сухо Люк. — И тя не беше особено благосклонна към молбата ми, не повече от теб или другите, които попитах.

Мъжете на съседната маса бяха млъкнали и се взираха в тях. Макар че Люк беше говорил с нисък глас, знаеше, че са го чули. Мили хвърли предпазлив поглед към тях и се изправи.

— Не мога да ви кажа нищо, милорд.

Разговорите продължиха. Преди да се отдалечи, Мили се наведе към Люк и прошепна:

— Блис.

— Какво Блис? — запита той.

Беше твърде късно. Мили се беше върнала на бара и бе изчезнала зад една завеса. Люк нямаше представа как да разбира думите ѝ. Дали не иска да каже, че пак трябва да пита Блис? Люк знаеше, че няма да постигне нищо.

Абсолютно нищо.

Отмествайки стола си, той се изправи с целия си внушителен ръст и се обърна към мъжете на масата:

— Готов съм да платя прилично за името на Сянката. Не искам да му направя нищо, само да говоря с него.

Беше стигнал до задънена улица. Сплотената група контрабандисти нямаше да му каже нищо. Той започваше да вярва, че Сянката не е някой, когото познава, не е човек от селото. Но поради някаква причина всички мъже, жени и деца бяха склонни да крият самоличността му. Какъв човек беше той, че да си спечели такава лоялност?

Отиде в конюшната и изведе жребеца си от яслата му. Барон изцвили тихо, когато Люк го оседла и се качи на седлото. Щом излезе от селото, той пусна животното да тича на воля. Люк препускаше като вятър, докато над главата му не започнаха да се събират облаци. Изглежда, че приближаваше буря, а на него не му се искаше да се намокри до кости.

Върна Барон в конюшната и побърза по уличката към къщичката си. Беше преполовил пътя към дома си, когато небесата се отвориха. Затича се, но спря изведнъж, когато видя Мили да излиза тичешком от селото. Какво правеше тя навън под дъжда? Неопределено подозрение се оформи в мозъка му, но той го заключи там, за да го извади и да го изследва в друг момент. Тъй като пътищата им не се пресичаха, Мили не го видя.

Дъждът продължи да вали и този ден, и през следващите няколко дни. През дългите скучни часове Люк написа писма до Бракстън и Батхърст, прочете няколко книги, като в същото време измъчваше мозъка си да търси начини да държи Блис в безопасност при следващата доставка. Макар че тя беше обещала да си остане у дома, той не ѝ вярваше. Тя като че ли обичаше тръпката на опасността и

беше прекалено упорита, за да отстъпи. Люк знаеше, че тя ще бъде на брега, така сигурно, както беше сигурен в себе си.

Според изчисленията му вече бе време за следващата доставка. След цяла мрачна седмица дъждът спря, времето се оправи, омекна и полумесецът се появи на нощното небе.

Люк не беше чувал или виждал Блис през последните няколко дни и тя му липсваше. Трудно беше да се повярва, че един разглезен женкар с неговите разнообразни апетити може така да тъгува по жена, която почти не познава. Имаше някаква тайна около тази жена, която му се искаше да разгадае.

Но това, което в действителност желаше, беше Блис да стигне и да се извива под него. Искане да я вземе с такава страст и опитност, които бяха карали жените да припаднат от екстаз. Колко още би могъл да издържи напора на страстта в тялото си?

Той отиде в селото в деня, в който дъждът спря. Изострените му инстинкти му казваха, че предстои нещо да се случи. Атмосферата в селото тежеше от напрежение. Селяните се събираха на групи, говореха ниско, почти не се вършеше работа.

Люк усети интуитивно, че френският кораб е бил забелязан и че това е нощта, когато контрабандистите ще се съберат в заливчето. Щяха ли бирниците да ги чакат? Ако беше опитен шпионин като Бракстън, вече щеше да знае името на доносника.

Стиснал решително устни, Люк се насочи към дома на Блис и почука силно на вратата. Обектът на страстните му желания отвори.

— Тази вечер е, нали? — запита той без никакво встъпление.

Погледът ѝ отбягваше неговия.

— Откъде ти хрумна?

— Не съм глупак, Блис. Напрежението в селото така се е сгъстило, че може да се реже с нож. Само исках да ти напомня за обещанието ти. Спомняш си какво ми обеща, нали?

— Разбира се, че си спомням. Защо се съмняваш в мен?

Люк се засмя.

— Познавам те, Блис. Може ли да вляза?

Мълчание.

— Блис?

— О, много добре, но не можеш да останеш дълго. Имам си работа.

Той я последва в приемната. Изчака я да седне и когато тя остана права, той запитва:

— Няма ли да седнеш?

Блис приседна на ръба на един стол. Люк се настани срещу нея.

— Как е баща ти?

— Горедолу така, както последния път, когато го видях. Наистина, Люк, за какво е всичкото това?

— Заради тебе, Блис. Твоята безопасност е важна за мене. Възнамерявам да бъда в заливчето тази нощ. Няма да се показвам, освен ако не се случат неприятности. Искам да го кажеш на всички. Ако те видях там, кълна се, ще те натупам здравата. Въпреки усилията ми не съм по-близо до разкриването на доносника, отколкото преди една седмица.

Блис го изгледа свирепо.

— Заклевам се, че Блис Хартли няма да бъде в близост до заливчето.

— Сянката знае ли?

— Сянката знае всичко.

— Добре, много добре.

И той стана.

Блис искаше да изтрие от лицето му това самодоволно изражение, но потисна импулса. Ако избухнеше, само щеше да събуди подозренията му.

— Ще бъда облекчен, ако знам, че не се излагаш на опасност тази вечер — каза Люк. — Ще имам да се тревожа за едно нещо помалко. Щях да кажа, че ще ти съобщя утре сутринта как е минала доставката, но съм сигурен, че ще знаеш изхода, преди да съм се върнал при тебе.

Стигна до външната врата, спря и се обърна така рязко, че Блис се удари в него.

— Забравих нещо.

Тя се вгледа в него. Усещаше го толкова силно, че знаеше какво мисли той, когато погледът му се спусна към устните ѝ. Тя потръпна. Забуленият му поглед я караше да тръпне от глава до пети. Колкото и да отричаше, Люк беше мъж, за когото жените мечтаеха, мъж, за когото жените водеха битки.

— Какво забрави?

— Това — каза той, привличайки я в обятията си.

Целуна я и светът ѝ излезе от контрол. Ръцете ѝ се вкопчиха в ръкавите му задържаха го, тя се страхуваше, че ще падне, ако той я пусне. Сетивата ѝ оживяха, когато устата му се приближи към нейната и тялото ѝ изтръпна в очакване. Тя се бореше да попие усещанията, но целувката свърши бързо, прекалено бързо според нея.

— Ще те видя утре — прошепна Люк срещу устните ѝ.

В следващия миг го нямаше, а думите му отекваха в главата ѝ.

Утре... Може да ме види по-скоро, отколкото очаква.

Люк се подготви за приближаващата нощ. Облече тъмни дрехи, наметна голямо наметало и обу солидни ботуши. Накрая нахлупи шапката, която беше купил в селото, плътно над ушите си.

Според Блис контрабандата трябваше да бъде доставена в уединено заливче на север от селото, където корабът влизаше по-трудно. Люк затърси в паметта си мястото, което съответстваше на това описание, защото беше се натъквал на много подобни заливчета по време на всекидневните си излизания на езда.

Излезе рано, за да доведе Барон от конюшната. Тъй като конярят вероятно беше отишъл към мястото на доставката заедно с контрабандистите, присъствието му остана незабелязано. Той препусна през опустялото село, продължавайки покрай хълмовете на север. Позна заливчето, за което беше говорила Блис, когато стигна до една тясна, изронена пътечка, водеща надолу към брега, който гъмжеше от оживена дейност.

Люк скри коня под китка дървета и се приближи пълзешком към ръба на скалата, за да чака и да наблюдава. Видя светлини да се люшкат в далечината и осъзна, че корабът стои в крайбрежните води, чакайки сигнал от Сянката. Макар че полумесецът беше частично затъмнен от облак, имаше достатъчно светлина, за да види брега долу и да забележи стража, който пазеше недалече от мястото, където се криеше самият той.

Каруците вече бяха пристигнали и мъжете се суетяха наоколо, очаквайки лодките да бъдат спуснати на вода. Един от тях излезе пред другите. Пристъпи към водата и размаха високо вдигнат фенер.

Сянката.

С развяващото се от вятъра наметало приличаше на огромна хищна птица. Люк не се намеси, само наблюдаваше. Тогава усети как космите по тила му настръхват и внезапно беше връхлетян от предчувствие. Заставайки нащрек, той се огледа, но не видя нищо, което да говори за опасност. Първата лодка беше стигнала до брега и мъжете се суетяха около нея, очевидно бързайки, докато пренасяха буренца от лодката към каруците. Когато пристигна втора лодка, Люк започна да се отпуска.

Но доволството му не трая дълго, когато тялото му отново започна да пулсира от предчувствие и една болка в стомаха го предупреди, че е надвиснала опасност. Надигайки се, той избута изумения страж и се запрепъва надолу по изровената пътека. Намерението му да предупреди контрабандистите беше осуетено, когато десетина войници изскочиха на брега от прикритието си зад скалите и започнаха да стрелят. Контрабандистите се разбягаха, оставяйки в бързината каруците, докато се мъчеха да се спасят.

Люк видя двама мъже от лодките да падат под изстрелите. Трескаво заоглежда брега за Блис. Още един мъж падна и сърцето на Люк затуптя диво. Тогава видя Сянката. Закачулената фигура изглеждаше като вкаменена, докато другите бягаха, за да се снасят. Люк го видя да коленичи до един от повалените мъже и да се опитва да го издърпа на безопасно място.

Колкото и да беше бесен заради бедата, причинена от Сянката, Люк не можеше да не му помогне.

Приведен ниско към земята, той се промъкна до водача.

— Как е той? — запита Люк, кимвайки към падналия мъж.

Сянката трепна силно.

— Какво правите тук?

Гласът му звучеше пресипнало, насилено.

— Беше ви казано, че ще бъда тук. Ще ви помогна да изнесете другаря си на безопасно място.

Сянката поклати отрицателно глава.

— Късно е вече. Мъртъв е.

Люк хвана раменете на Сянката.

— Къде е Блис?

Лицето на Сянката беше така добре забулено, че той не можеше да различи нищо под качулката, докато тайнствената фигура клатеше

отрицателно глава.

— По дяволите, човече! Къде е тя? Ако ѝ се е случило нещо заради вашата глупост, ще ви убия с голи ръце.

— Трябва да тръгваме — изръмжа Сянката.

Люк изведнъж осъзна несигурното им положение. Войниците се бяха пръснали по брега, мигове оставаха, преди двамата да бъдат разкрити. Но как да тръгне, без да знае дали Блис е в безопасност? Или дори дали е жива?

— По дяволите! Трябва да намеря Блис.

— Не можете да я намерите, ако сте мъртъв.

Думите на Сянката звучаха смислено, но вероятно беше твърде късно и за двамата. Мъже прииждаха към тях посред гъсти залпове. Тогава съдбата се намеси. Полумесецът се плъзна зад облак, потапяйки брега в мрак.

— Насам — подкани го Сянката с нисък, напрегнат глас.

Когато Люк се поколеба, Сянката го хвана за ръкава и го дръпна към едно място по-далече на брега, където скалите стигаха до водата. Нямаше бряг, само скали.

— Къде ме водите? — изсъска Люк. — Не можем да избягаме тук.

— Доверете ми се — изсъска в отговор Сянката.

Люк беше убеден, че ще завършат във водата или срещу твърда стена от скала, без да има къде да отидат, докато не видя един малък отвор.

— Трябва да пропълим вътре — каза Сянката. — Вървете напред. Ще прикрия следите ни и ще дойда.

— Приливът...

— Пещерата се пълни само отчасти с вода. Има издатина, там можем да легнем, докато не започне отлив. С малко късмет бирниците ще са се махнали дотогава.

Вярвайки, че Сянката знае какво говори, Люк се плъзна през входа на пещерата и попадна в непрогледен мрак. Напредвайки полека, той се опита да намери издатината, за която спомена Сянката, и се запита дали контрабандистът не го е довел тук, за да умре във воден гроб. Падаше му се, щом се беше доверил на това копеле.

Чу гласове отвън, после изстрел, но не можете да каже на какво разстояние. Когато Сянката не се появи, той помисли да излезе и да си

опита късмета с войниците. Тогава чу стържене и усети нечие присъствие.

— Уестмор, къде сте?

— Тук — каза Люк. — Какво ви забави толкова?

— Бирниците имат фенери. Получи се неприятност, докато се опитвах да прикрия следите ни. За щастие, вече приближава приливът и те скоро трябва да си отидат оттук. Намерихте ли издатината?

— Не. Вървете напред, идвам след вас.

— Дръжте се за наметалото ми — прошепна Сянката. — Ще ви заведа до издатината. Там ще бъдем в безопасност.

Люк посегна и хвана груба вълнена материя.

— Пещерата е много ниска за вас, за да вървите изправен — предупреди го Сянката. — Трябва да се наведете.

Думите на Сянката накараха Люк да осъзнае нещо. Сянката беше нисък за мъж. Люк си спомни как беше застанал до нето на брега и как беше забелязал, че е нисък човек. Не изглеждаше така от разстояние, но сега Люк го осъзнаваше.

— Издатината е вдясно от вас — каза Сянката.

Протягайки ръка, Люк напипа влажната скална издатина и се покатери на нея. Сянката го последва след миг. Издатината беше достатъчно широка, за да седнат един до друг, без да се докосват. Когато Люк чу водата да нахлува в пещерата, прибра колене до гърдите си и ги обгърна с ръце.

— Колко време ще сме тук като в капан? — попита той.

Макар да не се плашеше от затворени пространства или от тъмнина нещо във факта, че щеше да бъде насаме със Сянката, го смущаваше.

— Добре ли сте? — запита Сянката с приглушен глас, който изглеждаше неестествено насилен.

— Ще оцелея — проточи Люк. — Това ще ни даде възможност да си поговорим, точно както исках. Защо ме избягвате? Сигурен съм, че знаете с какво нетърпение очаквах да се срещнем.

— Не виждах необходимост.

Освен че гласът на Сянката още беше пресипнал, на Люк му се стори, че е станал малко по-висок и в него има странна нотка.

— Не сте видели необходимост! По дяволите, човече, не ви ли е грижа за другарите ви? Първия път, когато бирниците дойдоха в

заливчето, трябваше да ви послужи за предупреждение. Защо упорствате с тази лудост?

— Трябваше да бъде последната доставка, докато те не насочат вниманието си другаде.

— Знаехте за доносника. Инатът ви изложи на риск цялото село. Най-малко един селянин и двама моряци от френския кораб лежат мъртви на брега. Колко души трябва да умрат, преди да се осъзнаете?

— Стига! — изръмжа Сянката. — Не трябваше да става така. Не се предполагаше някои да умре.

Гласът на Люк стана твърд, почти заплашителен.

— Блис беше ли тази нощ на брега?

Дълга пауза.

— Не, Блис не беше тук.

Люк се намръщи.

Гласът на Сянката започваше да губи сила.

— Ако лъжете, ще взема главата ви на поднос.

— Какво означава Блис за вас?

— Интересувам се от нея. Въпреки склонността ѝ да се забърква в неприятности се привързах към нея. Знам, че се е присъединила към вас, защото има нужда от пари, за да отведе болния си баща в Лондон, но съм любопитен защо ѝ го позволихте.

Мълчание.

— Не очаквах отговор — изсумтя Люк. — Блис е красива жена. Подозирам, че е използвала естествените си дадености, за да ви убеди, че я бива за контрабандистка. Самонадеяността ѝ е повече от мозъка.

Думите му предизвикаха едно изсумтяване.

— Сега, след като си поговорихме, се надявам окончателно да прекратите операциите.

Още едно изсумтяване.

— Сумтете колкото си искате — каза Люк, — но аз говоря сериозно. Ако чуя за контрабанда в този район, след като се върна в Лондон, няма да се поколебая да назова някои имена. Имам високопоставени приятели.

— Заспивайте — изсъска Сянката. — Затворени сме тук до разсъмване.

— Имам ли обещанието ви да прекратите контрабандата?

— Да.

Удовлетворен, Люк облегна глава на коленете си и задряма. Събуди се много по-късно, долавяйки тънки лъчи светлина да се промъкват през тесния отвор на пещерата. Погледна надясно, после наляво, учуден, че не вижда никъде Сянката. Изруга на висок глас, наведе се към пода на пещерата и опипом намери пътя към входа.

Подаде глава навън, не видя нищо друго, освен пустия бряг и предпазливо се измъкна от пещерата, излизайки на дневна светлина. Протегна се, за да раздвижи ръцете и краката си и се запъти към изровената пътека, която щеше да го отведе към горната част на скалата. Катереше се по камъните, когато видя купчина черни парцали да лежат на пътеката пред него.

Колкото повече се доближаваше Люк до обекта, толкова повече се убеждаваше, че това, което вижда, е тяло в черна наметка.

Сянката?

Предположението му се оказа правилно. Наистина беше тяло, и то най-вероятно на Сянката. Тревогата му се засили, когато видя кървавите петна по наметалото. Обърна го полека. Всичките му нервни окончания тръпнеха, когато смъкна качулката на Сянката, за да зърне за първи път лицето на водача на контрабандистите.

Дъхът заседна в гърлото му, когато видя бледото лице на Блис под слабата светлина на зората. Поразен от гняв и мъка, той извика:

— Глупаче такова!

Трябваше да се досети. Защо не я беше заподозрял? Толкова много въпроси се трупаха в мозъка му, че главата го заболя, но сега не беше време за отговори.

Повърхностният оглед разкри огнестрелна рана в ръката на Блис малко над лакътя. Люк намери и входната, и изходната рана. Че беше загубила кръв, се виждаше от ярките червени петна по наметалото и мъжката риза, които беше облякла. За щастие, раната не беше фатална. Следващата му грижа беше да я закара у дома, за да може да се погрижи за нея.

Люк откъсна парче от долната част на ризата ѝ и превърза стегнато ръката. После взе момичето на ръце и понесе отпуснатото ѝ тяло към мястото, където беше вързан конят му. Барон изцвили приветствено.

Блис лека-полека дойде на себе си, усещайки силните ръце на Люк и топлината на тялото му, която я сгриваше. Толкова ѝ беше

студено, така изтощена се чувстваше, че не можеше да направи нищо друго, освен тихо да прошепне името му.

Люк сведе поглед към нея, гневът му пламтеше толкова силно, че тя трябваше да отмести очи.

— Прости ми — прошепна тя.

— Какво стана? — изсъска той. — Защо не ми каза, че си простреляна?

— Куршумът ме застигна, докато заличавах следите ни. Знаех, че е не сериозно, затова не казах нищо.

— Сигурно много те е боляло.

— Търпеше се. Но изкачването по пътеката ми дойде в повече. Не исках да разбереш истината.

— Очевидно.

Циничният тон в гласа на Люк убеди Блис, че вече нищо няма да бъде същото помежду им. Но може би беше за добро. Нищо не можеше да излезе от връзката ѝ с лорд Уестмор. Двата живееха в различни светове.

— Облегни се на коня ми — нареди Люк. — Аз ще се кача пръв, после ще те взема пред себе си. Ще се справиш ли?

— Да. Къде ще ме отведеш?

— В моята къщичка, по-безопасно е. Раната ти трябва да се превърже веднага.

Блис стисна зъби от внезапната болка, когато Люк я вдигна на седлото пред себе си. Олюля се замаяна, докато той я държеше здраво до себе си с едната ръка, а с другата хващаше юздите.

— Дано да можеш да се държиш изправена, ако ни пресрещнат войниците — измърмори Люк. — Може да бъде катастрофално, ако припаднеш, докато те разпитват.

— Мислиш ли, че са още наблизко?

— Да. Вероятно претърсват селото. Това е още една причина да не си отиваш у дома точно сега.

Гласът му беше така равен, толкова контролиран и безчувствен, че Блис усещаше яростта, която се излъчваше от него.

— Ядосан си.

Ръката му се стегна около нея.

— Как, по дяволите, очакваш да се чувствам? Можеше да те убият. Ти и приятелите ти не обърнахте внимание на няколкото ми

предупреждения и виж докъде те доведе упорството. Най-малко един от твоите хора е мъртъв, а можеше да има и други.

Тихи сълзи потекоха по бузите на Блис. Люк имаше право. Мелничарят беше мъртъв. Тя не знаеше как да каже на съпругата му. Божичко, какво беше направила? Успехът беше накарал и нея, и другите да станат непредпазливи. Тя потисна едно ридание. Трябваше да намери доносника.

Люк почувства сълзите на Блис да капят по ръката му и се опита да не им обръща внимание. Още кипеше, темпераментът му беше готов да избухне и при най-малкия повод. Не беше приключил с нея, изобщо не беше приключил.

Беше вече съвсем светло, когато стигнаха до къщичката. За щастие, не бяха видели войници. Люк слезе от седлото и взе Блис на ръце. Притисна я до себе си и я внесе вътре. Вдовицата Пиджън току-що беше пристигнала и беше в кухнята. Били беше заедно с нея. Двамата се втурнаха в хола, когато чува Люк да затръшва предната врата зад себе си.

— О, не, не Блис! — извика вдовицата. — Тя... Тя...

— Улучил я е един куршум, но няма опасност за живота ѝ — каза Люк, влизайки в спалнята.

Остави Блис на леглото и отстъпи, за да може вдовицата да я прегледа.

— Какво стана? — запита Били. — Разтревожихме се, когато Сянката не се върна в селото.

— Крихме се в една пещера, докато не дойде отливът — изрече немошно Блис. — Колко хора загубихме?

— Само мелничаря. Събираме помощи за вдовицата и децата му.

Люк изруга. Мелничарят не биваше да умира. Това можеше да се избегне, ако Блис се беше вслушала в гласа на разума.

— Къде са бирниците?

— Още претърсват селото. Дойдох да предупредя мама — каза Били.

— Ще дойдат и тук — каза Люк. — Вземи коня ми и се погрижи за него — нареди той строго.

— Ще отведе мама у дома — каза Били.

— Добре — отвърна Люк.

— Ами Блис? — запита госпожа Пиджън. — Раната ѝ трябва да се зашие.

— Можете ли да го направите, преди да тръгнете?

— Да, но...

— Тогава побързайте — тросна се Люк.

— Може би трябва да вземем Блис с нас — предложи Били, след като майка му излезе от стаята.

— Не, тя ще остане при мене. Тъй като никой друг, както изглежда, не може, аз ще се грижа за нея. Кажи на Джени, че Блис е в безопасност при мен и че ще я заведа у дома ѝ, когато дойде подходящият момент.

Госпожа Пиджън се появи отново с леген гореща вода, сапун, няколко чисти парчета плат, игла и конец. Люк и Били излязоха от стаята, докато вдовицата зашиваше раната на Блис. Люк не можеше да гледа как иглата се забива в нежната плът на Блис. Искаше му се той да беше поел куршума вместо нея. Но нищо не можеше да смекчи гнева му от това, че е бил измамен от една жена, чиято смелост беше по-голяма от разума ѝ.

Загледа се през предния прозорец. Уличката още беше празна, колко време щеше да мине, преди да дойдат войниците? Мислите му течаха във всички посоки, но основната му грижа беше да осигури безопасността на Блис.

След няколко минути госпожа Пиджън излезе от стаята, понесла легена заедно с кървавите парцали.

— Как е тя? — запита тревожно Люк.

— Ще се оправи до ден-два.

— Махнете това — нареди той, сочейки към легена. — После тръгвайте заедно с Били.

След десет минути Били и майка му излязоха, вземайки Барон със себе си. С лице, изопнато като маска, Люк се запъти към спалнята, а гневът му растеше с всяка следваща стъпка.

9

Люк нахлу в спалнята, приковавайки Блис с яростен поглед. Тя му отвърна със същото. Усети силата на гнева му и се сви. Толкова беше първичен, силен, страстен. Той я обгърна, после се вряза в нея като физически удар. За своя чест Люк го сдържа, но Блис почувства силата на темперамента и личността му.

Зачака го да заговори пръв.

— Разбираш какво си направила, нали?

Думите му я блъснаха като силен вятър.

— Не исках никой да пострада.

— Но един човек е мъртъв, а ти беше ранена. Като нищо можеше и да умреш.

Тя изтри една сълза, бликнаха от златистите ѝ очи.

— Знам, знам! Сгреших. Всички сгрешихме. — Сподави едно ридание. — Защо не ме остави да тръгна с Били и майка му?

— Аз съм единственият, който може да те защити. Тук си в по-голяма безопасност, отколкото навсякъде другаде. Никой не знае още колко дълго или колко сериозно ще разследват бирниците. Каква е вероятността да намерят контрабандното бренди в мазето на „Чайка и гъска“?

— Последният товар беше разпределен много отдавна. Няма да намерят нищо, което да ни свърже с контрабандата.

— Ужасно се надявам да си права.

— Колко време ще ме държиш тук?

— Колкото сметна за необходимо. — Той приседна на ръба на леглото. Гласът му омекна. — Как се чувстваш?

— Добре!

Нямаше да му достави удоволствието да признае, че не е така.

— Заспивай — изръмжа Люк.

— Не мога.

— Гладна ли си? Мога да се оправя в кухнята, колкото да направя чай и да препека хляб.

Блис понечи да откаже точно когато стомахът ѝ протестира.

— Чай и препечен хляб звучи чудесно. Благодаря.

Тя го загледа как излиза. Никога не го беше виждала толкова ядосан. Тялото му беше напрегнато, стъпките сковани и отмерени. Тя разбра, че ако не беше ранена, той щеше здравата да я напердаши.

Господи, как можаха така да се объркат нещата? Защо не беше послушала Люк? Кой беше доносникът? Очевидно бирниците бяха стояли в засада, чакайки първата лодка да пристигне и тогава да нападнат. Това, че повечето мъже се бяха изплъзнали от залавяне или смърт, беше цяло чудо. Смъртта на мелничаря Холи щеше да бъде оплаквана дълго време, но им беше дала урок. Беше дала урок най-вече на нея.

Никога повече нямаше да приема нещата за даденост. Тя и другите контрабандисти бяха станали самонадеяни след успехите си. Сега цялото село беше попаднало под наблюдение. Сянката изчезна и процъфтяването на селото щеше да угасне заедно с оттеглянето му.

Люк донесе подноса с чай.

— Можеш ли да седнеш?

Използвайки здравата си дясна ръка, Блис се надигна и опря гърба си на таблата. Люк постави подноса на нощната масичка, наля чай в две чаши и ѝ подаде едната. Блис я хвана здраво в дясната ръка и отпи една глътка.

— Хубаво! Точно от това имах нужда.

Той ѝ подаде филия препечен хляб, намазана с масло и с прочутото желе от боровинки на вдовицата Пиджън. Блис отхапа и облиза устни.

— По-гладна съм, отколкото си мислех.

Люк взе едната от четирите филии, които беше приготвил, и я излапа на гигантски хапки.

— Ще обядваме по-съществено после. Госпожа Пиджън взе едно хубаво парче говеждо от месаря тази сутрин. Бульонът е добър за възстановяване на кръвта.

Блис искаше да се засмее на кулинарните умения на Люк, но очите му внезапно се спряха на гърдите ѝ и устата ѝ пресъхна.

— Моята риза ли си облякла?

— Надявам се, не възразяваш. Госпожа Пиджън я намери в чекмеджето на бюрото ти.

Гневът на Люк като че ли се разсея, заменен от чувствен блясък в очите му.

— Изобщо не възразявам. Изглежда много по-добре на тебе, отколкото на мене. Наяде ли се?

Блис преглътна последната хапка от препечената си филия и кимна.

Люк отмести подноса и седна на ръба на леглото.

— Добре. Трябва да поговорим.

Блис веднага застана нащрек.

— Какво има да се говори? Ти вече знаеш всичко.

— Още не знам защо стана така.

Тя срещна погледа му, без да трепне.

— О, знаеш. Селото няма сериозен поминък, няма сигурен начин да печели. Баща ми беше болен и ми трябваша пари, за да го отведе в Лондон.

— Ти си жена, Блис. Как накара мъжете да те последват?

— Не беше трудно. Идеята беше моя, в края на краищата. Брейди бе единственият, който се почувства пренебрегнат. Мислеше, че той трябва да бъде Сянката.

— Защо не стана той?

— Не е достатъчно умен — изрече Блис без колебание.

— Побиват ме студени тръпки, когато си помисля какво те е грозяло всеки път, когато си се правила на Сянката. Никога, никога повече няма да се забъркваш в такива неща.

Блис изфуча.

— Не можеш да ми казваш какво да правя, милорд. Един ден ще се върнеш в Лондон и ще ме забравиш.

Люк сериозно се съмняваше, че някога ще забрави Блис. Тя беше уникална във всяко отношение. Но не просто физическата ѝ прелест я правеше изключителна. Очарованието ѝ не се поддаваше на обяснение. Не, той със сигурност нямаше да я забрави. Но по-важното бе, какво, по дяволите да прави с нея?

Смях се надигна дълбоко в гърлото му. Знаеше всъщност много добре какво му се прави с тая жена.

— Смешна ли съм?

— Не, смеех се на себе си. Имам точно каквото искам, но още не мога да направя онова, което искам.

- Какво искаш да направиш?
— Да те целуна за начало.
Блис вдигна лице в дръзка покана.
— Защо? — запита той меко.
— Ти ми спаси живота.
— И искаш да ме възнаградиш с целувка.
— Нещо подобно.

Люк знаеше докъде може да доведе една целувка. До още една и още една... и после... Пращайки всичко по дяволите, той обгърна лицето ѝ в шепа и покри устните ѝ със своите. Тя ги разтвори с готовност за него. Развълнуван от ентусиазма ѝ, Люк задълбочи целувката и потъна в сладостта и чистотата на Блис.

Усети как желанието му се надига, почувства как демоните искат още.

Чувстваше ягодовия аромат на устните ѝ, нежната ѝ отдаденост го разпалваше. Арогантната му мъжественост изискваше да я сграбчи, макар и внимателно, за да не я заболи, и да я прикове към леглото, за да почувства тя силата на страстта му. Беше твърд като камък, не можеше да си спомни да е копнял за жена така, както за Блис. Да прекара толкова много време с нея беше изпитание за волята, както и за нервите му.

Тя го отблъсна.

— Трябва да спреш. Обетът ти...

Люк се вгледа в очите ѝ, ароматът и топлината на бялата ѝ кожа проникваха до мозъка на костите му. Разпилените ѝ коси, порозовялото лице, тия полуотворени, приканващи устни...

— Какъв обет?

Ръцете му се насочиха към копчетата на ризата ѝ... на неговата риза... Блис никога не беше изглеждала по-привлекателна. Разкопча едно копче, после още едно и още едно.

— Какво правиш? — ахна Блис.

— Опитвам се да сваля тази проклетата дреха от тебе. Стой мирно, не искам да те заболи. Ето така — каза той одобрително, когато Блис престана да се съпротивлява.

Накрая успя да сваля ризата. Изправи се и отблъсна тялото ѝ, което го подлудяваше.

— Красива си. — Вгледа се в бинтованата ѝ ръка. — Боли ли?

Тя вдигна рамене.

— Малко.

— Ще остане ли белег?

— Може би, но няма значение. Не си представям, че някога ще ходя с голи ръце.

Люк можеше. Даже много добре си я представяше в бална рокля, с ниско изрязан корсаж, откриващ съвършените ѝ гърди, рамене и ръце. Безспорно щеше да накара цял Лондон да заговори за нея, ако се появеше така, както той я виждаше във въображението си.

Ръката му се вдигна, пръстът му проследи устните ѝ, после се спусна надолу по изящната извивка на бузата ѝ и още по-ниско, до пулса, биещ трескаво в ямката на шията ѝ. После устата му замени показалеца, прокарвайки гореща пътека с езика си. Чу я как затаява дъх. Насърчена от ахването ѝ, устата му се спусна още по-надолу. Към сладката извивка на гърдите ѝ. Той докосна зърното ѝ с език, облиза го, полека го ухапа. Тя потрепери.

— Люк, обетът ти...

— Знам. Просто искам да те целуна и да те докосна. Не ми отказвай това малко удоволствие.

Думите едва бяха излезли от устата му, когато той заглуши всякакви възможни отговори с целувка. Устата му се впи в нейната с властна пламенност. Нямахше как да избяга от него, нямахше как да го спре.

Той освободи устните ѝ, тя зачака, останала без дъх, следващия му ход. Докъде щеше да стигне, без да наруши обета си?

Люк стана рязко, свали жакета и ботушите си, после се върна при нея, отпусна се отгоре ѝ и отново плени устата ѝ. Ръцете му забродиха по тялото ѝ, пръстите му заиграха по чувствителната ѝ кожа, докато устните му се движеха по нейните. Сетивата ѝ се замаяха, докато той прокарваше пътека по гърдите ѝ, дразнеше зърната ѝ, а после се спусна към ребрата и талията ѝ. Тя затаи дъх, когато ръката му се плъзна към корема ѝ, спирайки точно над онова пулсиращо място, което копнееше за допира му.

Тя неясно се запита какво ли ще бъде чувството да го има в себе си. Да усети не само пръстите му, а възбудената част от него, която се надигате висока и твърда под панталоните.

Пръстите му се спуснаха надолу по бедрото ѝ, после нагоре и по вътрешната му повърхност. Нещо дълбоко в утробата ѝ трепна. Пръстите му затанцуваха, обхващаха, притискаха навътре. Тя се размърда неспокойно, разтваряйки бедра, за да го пусне още по-навътре в себе си.

Още един пръст се пъкна при първия. Тя се напрегна в очакване, тялото ѝ се стегна.

Изведнъж почувства нещо горещо, твърдо и гладко да се притиска към корема ѝ. Дъхът спря в гърлото, той беше се освободил от панталоните си! Нима искаше да... Наистина ли смяташе да наруши обета си? Тогава тя почувства пръстите му да се оттеглят и нещо потвърдо, по-горещо, много по-решително вече напираше между бедрата ѝ. Твърде късно тя осъзна какво предстои да се случи. Люк беше само на секунди от това, да вземе девствеността ѝ.

Тогава устата му завладя нейната и всяка мисъл отлетя. Целувката му беше гореща, настояща, опияняваща. Тя разтопи всеки остатък от съпротива, която инстинктът ѝ можеше да събуди.

След дълги сладостни мигове Люк се плъзна надолу по тялото ѝ, разтвори бедрата ѝ с раменете си и остави пръстите си да се плъзнат над влажната ѝ дълбина. После сведе глава и я взе с устата си.

Той я почувства да се втвърдява под него. Беше се оросила от желание, докато той милваше нейната женственост с устата и езика си. Обхванал здраво бедрата ѝ с ръце, за да я задържи на място, той се отдаде на пиршеството си, докато сам не почувства, че ще свърши всеки момент. Отдели се от нея за малко, за да свали дрехите си, чувайки я как измърморва протестиращо, и се усмихна. Тя беше толкова нетърпелива, колкото и той.

Люк бързо свали ризата и панталоните си, после се върна при нея и покри тялото ѝ със своето. Бяха плът до плът, без нищо помежду им, освен проклетия му обет.

— Отвори се за мене, любов моя — прошепна той. — Не мога да чакам повече.

Бедрата ѝ се разтвориха. Той навлезе леко, тя трепна. Той навлезе още малко, тя замря. Беше тясна, твърде тясна. Стреснат, той осъзна, че е първият, и почувства нещо да се раздвижва и да се срива у него. После изруга под нос. Проклятие, тя беше девствена!

— Отпусни се, любов моя. Ще те боли по-малко, ако не се съпротивляваш.

Той се отдръпна леко, после навлезе пак, този път по-дълбоко. Но още не беше стигнал до мембраната, предпазваща нейната девственост. Завладя устните ѝ, опитвайки се да я успокои с целувки, докато хълбоците му се напрягаха и той навлизаше силно и дълбоко, прониквайки докрай в нея.

— Люк, спри! Боли ме.

— Ш-ш-т. Целуни ме. Няма да мърдам, докато не поискаш. Само ще стоя вътре в тебе, докато болката стихне.

Дори това да ме убие.

Едва владееше напрежението. Беше се въздържал толкова време, че обичайният му самоконтрол се пропукваше. Страхуваше се, че ще издъхне, ако трябва да чака още една минута, Блис направи колебливо движение с ханша си.

— Слава богу — изпъшка той, започвайки да се движи в ритъм с нея. — Сега боли ли?

Тя сграбчи раменете му, забивайки пръсти в напрегнатите му мускули.

— Покажи ми какво да правя.

— Движи ханша си заедно с моя — успя да изохка Люк, преди сетивата му да излязат от контрол.

Навлезе и излезе няколко пъти, показвайки ѝ движението. Блис се оказа схватлива ученичка, посрещаше тласъците му с гъвкави движения, извиваше се, за да го приеме надълбоко в себе си. Ножницата ѝ се стягаше около него. Тласъците му станаха по-бързи, по-дълбоки, по-силни. Той я чу да изкрещяла, почувства как тялото ѝ се напряга, после тя се сгърчи, а той изстена на глас, защото не можеше да чака дори нито миг повече.

Хващайки ханша ѝ, той се заби в нея, застина, после тласна отново и отново. Кулминацията му започна някъде дълбоко в тялото му. Той я усети как го пронизва до кости, когато вълна след вълна от парещ огън започна да го облива и едно невероятно, разтърсващо удоволствие се разля из него. Конвулсии разтърсиха тялото му, очите му се затвориха и той изстена.

Когато се съвзе, усети, че Блис се взира в лицето му с озадачено изражение.

Той се търкулна по гръб, привличайки я в прегръдките си.

— Изплаших ли те?

— Всички мъже ли полудяват по време на любов?

— Възможно е, ако са били лишени от нея толкова дълго, колкото мене. Много ли те боля? Прости ми.

— Само отначало. — Лицето ѝ почервения. — Можем ли да го направим отново?

Люк се засмя.

— Създадох чудовище. Дай ми десет минути да си поема дъх, любов моя. След това ще бъда щастлив да го направим както трябва. Много, много щастлив — добави той.

Верен на думата си, Люк я люби отново, давайки си време да опознае всеки нюанс от отзивчивото ѝ тяло. Беше опитен любовник и знаеше точно къде и как да я докосва, за да ѝ даде възможно най-голямо удоволствие. Никоя част от нея не остана неизследвана от устата, устните и езика му, докато я целуваше, докосваше, галеше и проникваше в нея.

Докара я до кулминация веднъж с уста и език и втори път, когато беше в нея. Когато всичко свърши, нито той, нито тя имаха енергия да се помръднат. Лежаха в блажено изтощение, мокри от пот, мирисът на секс се носеше наоколо им.

Люк не съжаляваше нито за миг, че беше се любил с Блис, но все пак вината го връхлиташе. Не само беше нарушил клетвата си, но беше взел девица — нещо, което той и приятелите му женкари избягваха. Но никога не се беше чувствал по-ободрен или по-изпълнен с енергия. Смътно си спомняше защо беше положил обет за целомъдрие, но страстта му към Блис беше замъглила този спомен.

— Трябва да се прибера у дома — измърмори тя.

— Раната ти...

— Почти не я усещам.

— Но...

Люк замръзна, когато вратата рязко се отвори и капитан Скилингтън нахлу в спалнята. Многозначителна усмивка разтегна устните му, когато погледът му обхвана сцената.

— Какво, по дяволите, означава това? — изрева Люк, хвърляйки един чаршаф върху Блис, за да я защити от изпитателния поглед на Скилингтън.

— Дойдох за Сянката — каза Скилингтън.

— Дошли сте не където трябва — отвърна Люк. — Както можете да видите, тук няма никой, освен... годеницата ми. — Без да обръща внимание на изпъшкването на Блис, той продължи: — Празнуваме годежа си. Сега, ако вие, господа, не възразявате, ние с моята годеница бихме искали да си тръгнете.

Погледът на Скилингтън пробяга над покритата с чаршафа фигура на Блис.

— Научихме от достоверен източник, че госпожица Хартли е разбойникът, известен като Сянката. Предполагам, че тя е жената под чаршафа.

— Абсурд! — извика Люк. — Госпожица Хартли беше с мен цялата нощ, не може тя да е Сянката.

— Цялата нощ и сте още в леглото? — изрече Скилингтън. — Средата на следобеда е. Вие сте щастлив мъж, милорд.

Без да обръща внимание на голотата си, Люк скочи от леглото и придърпа едно одеяло около кръста си.

— Ще ви изпратя.

— Не тръгвам без госпожица Хартли. Информаторът ни настоява, че тя организира контрабандистите и се представя за Сянката. Няма как да избяга. Моите хора чакат в коридора, ако ми потрябва помощ.

— Назовете информатора — настоя Люк.

— Разбира се, че няма да го сторя.

— Какво доказателство имате срещу госпожица Хартли? Познавам закона. Имате ли свидетел? Само една дума не е достатъчна, за да бъде осъдена невинна жена.

— Въпреки това, милорд, имам пълномощието да арестувам заподозрени и да ги задържа в ареста, докато не се докаже, че са невинни. — Капитанът пристъпи в стаята. — Дръпнете се, милорд. Госпожица Хартли идва с нас.

— Не мисля така — изрече Люк с тон, който накара Скилингтън да замре на място. — Има закон срещу нахлуване в дом на благородник без причина. Както вече ви казах, имам високопоставени приятели.

— Разполагам с достатъчно основание — изръмжа Скилингтън. — Колкото до вашите приятели, те са далече, в Лондон. Аз

представявам закона тук.

— Много добре, доведете обвинителя на госпожица Хартли. Само тогава ще позволя да отведете годеницата ми.

Скилингтън като че ли размисляше върху предложението на Люк. После кимна, пристъпи към полуотворената врата и заговори тихо с един от подчинените си.

— Редник Билингс да доведе информатора.

Люк отказа да отговори. Погледна към Блис. Тя извади глава изпод чаршафа. Очите ѝ бяха широко отворени от страх, лицето — бледо като на смъртник. Той се опита да я окуражи с поглед, но тя беше твърде разстроена, за да разтълкува безмълвното му послание.

Люк седна до нея да чака, стиснал ръката ѝ, давайки ѝ своята утеха. След може би часове, както му се стори, но всъщност само след петнайсет минути той чу шум пред входната врата. След секунди Билингс се появи на вратата и прошепна нещо на ухото на Скилингтън.

— Какво? Сигурен ли си?

Билингс кимна. Скилингтън се обърна към Люк, очите му искряха от ярост.

— Като че ли информаторът е напуснал внезапно селото.

Люк вдигна рамене, опитвайки се да скрие радостта си.

— Е, значи това е всичко. — Махна с ръка към вратата. — Приятен ден, сър. Ние с годеницата ми искаме да останем сами.

— Ще си тръгна... за момента — изрече Скилингтън, — но не съм приключил тук. Информаторът не може да е отишъл далече. Възнамерявам да пратя хората си в селото, за да намерим доказателството, което търсим. Короната не е милостива към контрабандистите.

Той излезе от стаята. Люк го последва до вратата и я затръшна зад стражите. Едва вратата се беше затворила, когато Брейди Бристъл я отвори и нахлу вътре.

— Какво стана? — запита Брейди. — Чухме, че бирниците са дошли за Блис. Видях ги да си тръгват, когато идвах. Къде е тя? Били Пиджън каза, че била ранена. Взеха ли я?

— Тук е.

— Къде?

Той мина покрай Люк и нахълта в спалнята.

Очите му се присвиха, сякаш осъзна няколко неща наведнъж. Люк беше гол, с изключение на одеялото, загърнато около долната част на тялото му, Блис беше в леглото, очевидно гола под чаршафа, а мирисът на секс беше навсякъде.

— Проклет да си! — извика Брейди. — Колко жени си примамил в леглото си с твоите лъжи? Целомъдрен, как ли пък не!

— Почакай в хола, докато се облека — заповяда Люк. — Ще ти обясня всичко.

Избута Брейди от стаята и затръшна вратата, съжалявайки, че няма резе. Ако имаше, бирниците не биха влезли. Но сега разгневеният Брейди Бристъл чакаше обяснение, а дружина бирници настояваха да арестуват Блис.

Тя стана и взе дрехите си от пода. Движението привлече погледа на Люк.

— Къде отиваш? — запита той.

— Да успокоя Брейди.

— Това е моя работа. Почивай си, преживя много.

Тя не му обърна внимание.

— Не биваше да казваш на капитана, че сме сгодени. Какво те прихвана?

— Това беше единственото, което можах да измисля при тези обстоятелства. Сигурно ни е спечелило известно време. Скилингтън няма да арестува годеницата на виконт без достатъчни доказателства.

— Както се оказа, благородният ти жест не беше необходим, тъй като доносникът е избягал. Скилингтън няма доказателства срещу мене, никакви доказателства. Но как да обясня това — тя махна с ръка към омачканото легло — на Брейди?

— Стой тук, аз ще му обясня. — Блис понечи да протестира, но той я пресече. — Говоря сериозно, Блис. Ти своеволничи прекалено дълго. Време е някой да прекрати лудориите ти.

Тя изфуча.

— Глупости!

Люк съдържа гнева си.

— Прави каквото ти казвам, Блис, не се шегувам. Ще се върна, след като отпратя Бристъл.

Люк отвори вратата и излезе, затваряйки я леко подире си. Брейди се изправи пред него в мига, когато той влезе в приемната.

— Копеле толкова! Забавно ли ти беше да съблазниш Блис?

— Правиш прибързани заключения.

Брейди се засмя сурово.

— Може да съм прост рибар, но не съм глупак. Стаята вонеше на секс. — Отстъпи назад, после се извърна. — Няма значение. Ще се ожена утре за Блис. Няма да се срещате или да говорите с нея след утрешния ден. Всъщност, предлагам да се върнете веднага в Лондон. Не искаме тук такива като вас. Нещата се объркаха, когато дойдохте.

Стиснал юмруци, Люк се бореше да сдържи гнева си.

— Свърши ли, Бристъл?

— Казах всичко, което трябваше да кажа.

— Много добре, сега бъди така добър да си тръгнеш.

— Няма да тръгна без Блис.

Темпераментът на Люк избухна.

— Не ти пука за Блис! Ако те беше грижа, щеше да се грижиш за нея. Можеше да я убият, или да се случи нещо още по-лошо, докато сте въртели контрабанда. Всичко, което интересува теб и приятелите си, е да си пълните джобовете.

— Блис започна всичко. Тя преговаряше с французите. Тя измисли Сянката, за да се прикрие. Не можех да я спра, дори да бях искал.

— Дори да е така — неохотно се съгласи Люк, — можеше да направиш повече, за да я пазиш.

Брейди отказа да срещне яростния му поглед.

— Няма защо да те изпращам — каза Люк. — Ако бях на твое място, щях да потърся доносника.

Брейди се поколеба, изпълнен с негодувание.

— Не тръгвам без Блис.

— Ще я заведа в Лондон — изрече Люк, изненадвайки самия себе си. — Тук не е в безопасност. Бирниците вероятно ще претърсят селото и ще продължат да разследват, докато не намерят достатъчно доказателства, за да обесят и тебе, и приятелите ти контрабандисти.

— Няма да намерят нищо.

— Не разчитай на това.

Брейди махна нетърпеливо с ръка.

— Няма значение. Блис е моята жена. Мога да я защита.

— Досега не успя. Бирниците вече я подозират. Посочена е от доносника. Ще следят внимателно всяко нейно движение. Това ли искаш?

— По-добре, отколкото да стане любовница на женкар — изфуча Брейди. — Какво ще стане с нея, когато ви омръзне?

— Ако още не си чул, тя се съгласи да се омъжи за мене.

— Не съм! — възкликна Блис.

Двамата мъже се обърнаха към нея, когато тя излезе от спалнята, облечена в ризата на Люк и собствените си панталони и ботушки.

Люк я изгледа убийствено.

— Мисля, че ти казах да стоиш отгатък.

— Трябваше да разбере какво става тук.

— Връщаш се у дома с мене! — каза Брейди.

— Годеницата ми остава при мене! — отвърна разгорещено Люк.

— Аз нямам ли думата? — извика Блис.

— Вече не — отвърна Люк. — Загуби това право, когато започна престъпен живот. Идваш в Лондон с мене. Трябва да се скриеш от бирниците. Ами ако доносникът внезапно се появи? Помисли за баща си. Как ще се отрази на здравето му, като разбере за контрабандата?

Блис се замисли над думите на Люк. Беше говорила напълно сериозно, когато му каза, че ще заведе баща си в Лондон, така че може би беше време да го направи. Ако живееха пестеливо, парите, които беше събрала, допълнени от доходите на баща ѝ, щяха да им стигнат, за да се издържат няколко месеца, и щяха да имат достатъчно, за да платят на специалист. Щом дойдеше време да се върнат у дома, бирниците щяха да са си заминали.

— Много добре, ще дойда в Лондон, но не като твоя годеница или любовница. С татко ще наемем малка къщичка в приличен квартал и ще останем в Лондон, докато излекуват татко.

— Ще живеете при мен — настоя Люк. — Има достатъчно място в къщата ми, дори за няколко семейства.

Макар че Блис не възрази, тя нямаше намерение да се подчинява на заповедите му.

— Не оставяй този женкар да те подведе, Блис — предупреди я Брейди. — Ще те изхвърли, щом се умори от теб.

Тя се развика.

— Не съм глупачка, Брейди. Казах ти и преди, че нямам намерение да ставам любовница на Люк. Ще отида в Лондон, защото така искам, защото е най-добре за мен и за татко. Но дори да не заминавах, нямаше да се омъжа за теб. Ти си добър приятел, Брейди, но само толкова!

Брейди отвори уста да отговори, но беше прекъснат от силно чукане на вратата. Блис видя Люк да се напруга и двамата се спогледаха. Сега какво?

— Отворете в името на краля!

Люк видя наметалото си на един стол и го заметна около раменете на Блис.

— Нямам представа какво иска сега Скилингтън, но едва ли идва за добро. Стой така наметната.

Люк отвори вратата и се дръпна, когато Скилингтън влезе.

— Не си спомням да съм ви канил да се връщате.

— Имам доказателството, което искахте. Дойдох да арестувам госпожица Хартли.

Люк въздъхна.

— Мислех, че сме се разбрали. Информаторът ви изчезна, така че нямате доказателство срещу годеницата ми.

— Намерихме информатора — изрече с тежест Скилингтън. Сви устни, когато погледът му падна върху Блис. — Елате, госпожице Хартли. Отвеждам ви в ареста.

Сякаш като по даден знак неколцина мъже нахлуха през вратата и обградиха Блис. Единият я хвана за раненото рамо, при което тя извика.

Люк отхвърли ръката на мъжа.

— Не я докосвайте!

— Тя е моя арестантка — каза Скилингтън. — Стойте настрана от това, милорд. Това е работа на съда.

Блис погледна към Люк. Сломеното му изражение беше красноречиво. Беше безсилен да й помогне. Тя никога не беше изпитвала такъв страх. Когато войниците я поведоха навън, започна да се дърпа.

— Къде ме водите?

— В Плимут, после в Лондон, където ще ви съди висш съд — отговори Скилингтън. — Контрабандата е сериозно престъпление,

съмнявам се, че съдът ще прояви снизхождение.

— Люк...

Но Люк беше също толкова безпомощен да предотврати арестуването ѝ. Защо, ох, защо не го беше послушала? Какво щеше да стане с нея?

Люк се опита да се намеси.

— Познавам законите, капитане. Няма да отведете Блис, докато не представите информатора. Той може да е излъгал заради възнаграждението. Искам лично да го разпитам.

Скилингтън заговори тихо на един от хората си. Мъжът излезе бързо и се появи след няколко секунди, влачейки яростно съпротивляващия се информатор.

— Кажете на лорд Уестмор това, което каза на мен — обади се Скилингтън.

— Е, Мили — проточи Люк с глас, трептящ от скрита заплаха, — какво точно каза на добрия капитан?

10

Мили се сгърчи пред Люк.

— Вие не разбирате, милорд. Прекарала съм целия си живот в Сейнт Айвс. Бих направила всичко, за да се измъкна оттук.

Люк я прониза с твърд поглед.

— Дори да наклеветиш жена, която си познавала през целия си живот?

Мили се вкамени.

— Кой каза, че съм я наклеветила? Капитан Скилингтън ми предложи пари, за да посоча Сянката, и това направих. Винаги съм искала да отида в Лондон и сега имам парите. Исках да видя повече от света, не само Сейнт Айвс.

— Как можа да го направиш, Мили? — изръмжа Брейди. — Ти си една от нас. Кога Блис стана твой враг?

— Достатъчно! — изсъска Скилингтън. — Мили Партин е надеждна свидетелка и няма да позволя да я тормозите. Тя ще дойде с нас в Плимут, а после и в Лондон, където ще повтори историята си пред висшия съд.

Очите на Люк се присвиха.

— Мили е единственият ви свидетел.

— Така е, но имаме госпожица Партин и възнамеряваме да я задържим.

— Веднага ли тръгвате за Плимут? — запита Люк.

Скилингтън погледна през прозореца.

— Не. Скоро ще се стъмни. Двете жени ще бъдат задържани в хана до разсъмване.

— Бих искал да поговоря насаме с годеницата си, преди да я отведете.

— Вече видях, че сте имали достатъчно време да бъдете насаме. Отведете я, сержант.

Сержантът избута Блис от къщичката толкова бързо, че Люк не можа да направи нищо друго, освен да изрече няколко успокоителни

думи.

— Не се тревожи, любов моя, ще намеря начин да те измъкна.
После войниците я отведоха, а заедно с нея и Мили.

Люк остана да стои на предното стълбище, чувствайки се изоставен и безпомощен. Беше същото усещане за празнота, което бе изпитал, когато намериха лейди Сибил да се носи по реката. Само че този път жертвата беше Блис, жена, към която наистина изпитваше силни чувства. Не можеше да позволи тя да отиде в затвора. Знаеше, че контрабандистите ги бесят. Никой съдия нямаше да бъде по-мек с Блис заради това, че е жена.

Беше ли виновен за отчаяното положение на Блис, запита се Люк. Не беше ли бедата наказание, задето бе нарушил обета си за целомъдрие? Стисна здраво юмруци. Не! Нямаше да допусне да ѝ се случи нещо. Щеше да намери начин да ѝ помогне. Трябваше да мисли. Но как да се съсредоточи, когато мозъкът му се бе вцепенил?

Заразхожда се нагоре-надолу, формулирайки, а после отхвърляйки идея след идея. Едно нещо не търпеше отлагане и това беше разговорът с ескуайър Хартли. Той сигурно много се безпокоеше за дъщеря си.

— Лорд Уестмор.

Люк се извърна и с изненадан видя, че Брейди не е тръгнал заедно с другите.

— Мислех, че си си отишъл.

— Не. Каквото и да планирате, искам да помогна. Сега разбирам, че нямам шанс с Блис, но ние с нея сме приятели от детинство и не искам да ѝ се случи нещо лошо.

— Малко късно си се сетил — изръмжа Люк. — Ти и приятелите ти контрабандисти трябваше да ѝ забраните да слиза до брега по време на доставките.

— Знам, но Блис е упорита.

— Много добре ми е известно — измърмори Люк.

— Какво ще направите и как мога да ви помогна? Няма мъж, жена или дете в селото, които да не се съгласят помогнат. Само ми кажете какво да сторим.

— Още не знам, Бристъл. Ще те потърся, когато имам план. Къде да те намеря?

— Най-вероятно у дома. Живеея през три къщи от викария.

Люк кимна рязко.

— Много добре, очаквай скоро вести от мен. Междувременно ще говоря с ескуайър Хартли.

Тръгнаха заедно и се разделиха при къщата на ескуайъра. Люк се изкачи по стъпалата и почука на вратата. Тя се отвори веднага — беше самият ескуайър. Той хвана ръката на Люк и го дръпна вътре с изненадваща сила за болен мъж.

— Какво е станало с дъщеря ми?

Лицето на Хартли беше станало тъмночервено. Люк се уплаши, че той може да получи удар, и се опита да го успокои.

— Да влезем в хола, където можем да поговорим. — Забеляза Джени да се навърта наблизко. — Джени, моля, донеси на ескуайъра нещо да се успокои. Чай или каквото му въздейства отпускащо.

— Не се опитвайте да ме залъгвате, Уестмор. Искам да чуя какво става с Блис, и то веднага.

Люк отведе Оуен в приемната и го настани на един стол.

— Моля ви, седнете. Блис е много добре за момента. Капитан Скилингтън я отведе в хана за през нощта.

— Какви са тези глупости за контрабанда? Казват, че Блис е Сянката, мозъкът зад организацията. Как е възможно?

Люк въздъхна. Вече нямаше как да крие истината от ескуайъра. Той имаше право да знае всичко, което беше станало по време на болестта му.

— Истина е, сър. Блис е организираща селяните и се е нарекла Сянката, за да скрие коя е.

Оуен поклати глава.

— Как е могло да стане това под носа ми?

— Бяхте болен, сър. Селяните искали да направят живота си по-добър и се съгласили с плана на Блис, а тя го виждала като благоприятна възможност да спечели пари, за да ви заведе при специалист в Лондон.

— Хъм! Бях й казал, че ще си оздравея сам, и наистина оздравях. Не напълно, така е, но скоро ще си възстановя силите. Подобрявам се с всеки ден.

Джени се върна с чая. Наля в две чаши, пръсна малко прашец в едната и я подаде на Оуен.

— Само валериан — каза тя на Люк. — Успокоява нервите на ескуайъра.

Оуен нарочно остави чашата.

— Нервите ми нямат нужда от успокояване, Джени. Това, от което имам нужда, е сигурност, че дъщеря ми няма да пострада. — Нетрепващият му поглед срещна този на Люк. — Кажете ми, милорд, какво точно се случи между вас и Блис в къщата ви. Чух... смущаващи неща. Вярно ли е?

Люк знаеше, че този въпрос неизбежно ще му бъде зададен, но още не беше готов за него. Какво да каже на бащата на момичето, чието невинност беше отнел? Че просто се е забавлявал с Блис? Не беше така. Че поддържа репутацията си? Може би. Люк съзнаваше склонността си да взема това, което иска. Знаеше и че приятелите, и враговете му гледат на него като на фустогонец и непоправим женкар, и че имаха право.

За него бракът беше нещо, засягащо другите мъже, но не и него. Много харесваше ергенското си положение, не се тревожеше за наследник и досега беше успявал да избегне попския капан.

— Уестмор — изрече Оуен, прекъсвайки мислите му. — Нямате ли какво да кажете? Знам, че са ви заварили с Блис в... компрометиращо положение. Викарият ми съобщи вестта. И добре, че научих от него, а не от други.

Люк въздъхна. Беше още по-трудно, отколкото си го представяше. Как, по дяволите, новината за случилото се, се е разпространила толкова бързо?

— Поемам пълната отговорност за действията си. Блис не е виновна по никакъв начин. Имам доста по-голям опит от нея.

— Какво ще направите по този въпрос?

— Не ви ли казаха, че публично обявих годеща си с нея?

— Как ще ѝ помогне това, ако отиде на съд и бъде осъдена за контрабанда?

— Ще направя всичко, за да не се стигне до това.

Хартли очевидно не му повярва.

— И как точно мислите да го постигнете?

Люк изрече думи, които не беше произнасял никога в живота си.

— Имам ли позволение да се ожена за Блис?

— Не виждам никаква друга възможност за вас или за нея предвид обстоятелствата — изрече Оуен. — Но е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Дъщеря ми е арестувана, или забравихте това?

— Не съм забравил нищо, но обещавам, че до съд няма да се стигне. — Обърна се към Джени. — Джени, моля те, пригответи една торба за Блис. Само най-необходимото, една-две смени дрехи и лични вещи, каквито прецениш, че са необходими. Ще я взема със себе си. — Замълча. — Има и още нещо, което можеш да направиш, за да помогнеш на Блис. Ще ми е нужна помощта на ханджията и на съпругата му.

— Само кажете — отвърна Джени. — Бих направила всичко, за да помогна на Блис, както и всеки мъж, жена и дете, които я познават.

Люк се наведе към нея и изложи подробностите на плана, който беше съставил, и участието на Джени в него.

— Можете да разчитате на мен — каза тя, усмихвайки се широко.

И се обърна, за да излезе.

— Това би било само прахосване на пари — отговори Оуен. — Тя се тревожи ненужно. Признавам, че бях доста болен известно време, но сега съм достатъчно добре, за да поема командването тук. Ако беше се доверила на здравия ми организъм, нищо подобно нямаше да се случи. Макар да не сме богати, не сме и разорени и никога няма да бъдем. Живеем прилично и имаме всичко, което ни е необходимо. Наистина, иска ми се жителите на Сейнт Айвс да имат по-доходоносна работа. Но ще оцелеем.

— Пригответи малко багаж за себе си и ескуайъра — извика Люк след нея. — Ще отведе всички ви в Лондон. Това иска Блис.

— В никакъв случай! — протестира Хартли. — Вижте какво стана, докато бях болен. Няма да оставя хората си сами за втори път. Ще остана в Сейнт Айвс, за да има кой да ръководи селото. — Поклати глава. — Контрабанда. Кой да помисли? Ако знаех какво става наоколо ми, това никога нямаше да се случи. Още повече пък в собственото ми семейство.

— Сигурен ли сте, че ще можете? — запита Люк. — Блис винаги е искала да ви отведе в Лондон, за да ви прегледа специалист.

— Поверявам я на вас. Пазете я да не ѝ се случи нещо лошо и бързо се оженете за нея. Знаем, че сте по-високопоставен, но от нея ще стане прекрасна виконтеса.

— Наистина — потвърди Люк, вече усещайки, че е влязъл в капана, нещо, което се беше закълел да избягва.

Но мисълта за Блис, смачкана под тежката ръка на английския закон, беше още по-непоносима. Твърде късно беше да спаси лейди Сибил и той още страдаше от вина заради смъртта ѝ, нямаше да стои безучастно да гледа как животът на друга жена бива покосен.

— Ще приготвя торбата на Блис — каза Джени и излезе.

— Скоро ще получите вести от мен — каза Люк. — Не пряко, а чрез пратеник. Знаем, че искате да чуете, че Блис е в безопасност. Няма да я предам, сър. Тя не ми е безразлична.

— Надявам се, че е така — измърмори Оуен. — Тя беше невинна, докато не ви срещна. Очаквам да постъпите както трябва с нея, защото може да има последици от вашата недискретност.

Една идея започна да се оформя в ума на Люк. Дали ще изработи — това зависеше от викария, от Брейди Бристъл и от късмета. Когато Джени се върна с торбата на Блис, Люк се сбогува, отиде бързо до конюшната и нареди да оседлаят два коня, неговия и още един, и да ги приготвят докато се върне.

После отиде при викария. След един доста мъчителен разговор духовникът се съгласи с молбата му, макар и с някои опасения. Люк излезе веднага, намери лесно къщата на Брейди Бристъл и почука на вратата.

— Уестмор! — извика Брейди. — Измислихте ли нещо? Влезте бързо и ми разкажете.

Люк го последва в къщата.

— Да. Прибирам се, за да си приготвя малко багаж. Чакай ме до хана веднага щом се стъмни и ще ти обясня останалото.

— Ще бъда там. Мога да повикам и други, и цялото село, ако искате.

Люк се засмя.

— Пет-шест души стигат.

Побърза към дома си и приготви една торба с чифт дрехи и малко лични вещи. Можеше да прати да му донесат станалото, не бе донесъл толкова много багаж, във всеки случай. След това извади

няколко златни гвинеи от кесията си и ги сложи в джоба на жакета. Върна се в конюшната и върза торбата заедно с тази на Блис за седлото на Барон. После поведе двата коня през сгъстяващия се мрак към тясната уличка зад хана.

Проучи задната страна на хана и очите му светнаха, когато видя стълба, водеща към втория етаж. Намери един камък, затисна с него юздите на конете към земята, после заобиколи откъм предната страна на хана. Чу изсвирване и видя Бристъл и шестима мускулести рибари да се крият в сенките под надвисналата стряха.

— Вече се изплашихме, че няма да дойдете — измърмори Бристъл. — Какво трябва да направим? Ще измъкнете Блис изпод носа на бирниците ли?

— Няма да измъквам Блис отникъде.

— Какво? Нали казахте, че ще й помогнете! Що за човек сте вие?

— Замълчете и ме изслушайте. — Тогава Люк обясни какво ще стане, ако последват точно плана му. — Дайте ми петнадесет минути, преди да действате. Някои от вас може да бъдат ранени, ако искате, още има време да се откажете.

— Струва си, ако ще помогнем на Блис — каза Фред Денди.

Другите се съгласиха единодушно. Люк кимна и влезе в хана. Един разговор на четири очи с ханджията му даде информацията, която търсеше, и един ключ, който бързо прибра в джоба си. Кръчмарят не беше приятел на бирниците. После Люк смело влезе в хана, потърси с очи Скилингтън и на висок глас поиска да му бъде позволено да поговори с годеницата си.

Капитанът вдигна поглед от пая с месо, който ядеше, и се намръщи.

— Ставате досаден, милорд. Нямайте властта да предявявате изисквания. Аз само изпълнявам кралския закон срещу контрабандата.

Люк запротестира енергично. Тогава Брейди и приятелите му нахлуха в помещението, размахвайки колове и цепеници.

Скилингтън изпусна вилицата си и скочи на крака.

— Какво означава това?

— Искаме да освободите Блис Хартли — извика Брейди.

Хората на Скилингтън, които си почиваха, скочиха, за да защитят капитана си. Започна ожесточен бой, точно както беше планирал Люк. Самият той стоеше настрана, докато не видя, че войникът, застанал

горе на стълбището, да се втурва към общото помещение, за да помогне на другарите си. Люк се промъкна по стълбите, прислонен до стената, докато се увери, че не го забелязват. Тогава хукна нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж.

Намери стаята, която търсеше, пхна ключа в ключалката и го превъртя. Добре смазаните панти се задвижиха, без да изскърцат, и Люк влезе в стаята. Мили седеше пред малка масичка и вечеряше. Като че ли не забеляза влизането му, докато той не я повика по име.

Страх се изписа на лицето ѝ, когато го видя да се обляга на вратата.

— Как влязохте тук? Какво искате?

— Колко ти плати Скилингтън, за да предадеш Блис?

Мили преглътна мъчително.

— Моля ви, не ме наказвайте. Направих голяма грешка! Съжалявам, наистина съжалявам.

— Няма да ти сторя нищо, ще ти помогна да изпълниш желанието си.

Тя затаи лъх.

— Какво желание?

— Отговори на въпроса ми, Мили. Колко ти предложи Скилингтън, за да предадеш Блис?

— Три златни гвинеи. Това са повече пари, отколкото някога съм виждала.

— Ще ти дам десет златни гвинеи и кон. Напусни веднага селото и иди в Лондон. — Даде ѝ гвинеите заедно с един сгънат лист хартия.

— Щом стигнеш там, потърси маркиз Батхърст и му дай тази бележка. Той ще ти помогне да си намериш работа, каквато ти харесва.

Мили гледеше златото с ококорени очи.

— Ще направите това за мен въпреки... всичко? Защо?

— Без твоите свидетелски показания остава само моята дума срещу тази на Скилингтън. Той не може да докаже, че Блис е Сянката. Но трябва да побързаме. Брейди и приятелите му отклоняват вниманието, за да можеш да избягаш.

— Ами Блис?

— Аз ще се погрижа за нея. Ще направиш ли каквото ти казвам?

Мили погледна към бляскавото злато в ръката си, после към Люк.

— Да, милорд.

Той я побутна към вратата.

— Да се махаме оттук. Ще излезем по задната стълба. Знаеш ли къде е?

— Познавам хана.

Люк отвори вратата, видя, че коридорът е празен, и махна на Мили. Тя се промъкна покрай него и изтича към задната врата. Люк внимателно затвори и заключи вратата и я последва. Звучите от боя в общото помещение се носеха надалече в тъмната нощ.

— Конете са ей там — каза Люк. Вдигна я на седлото. — Сега трябва да се справяш сама, Мили. Препускай бързо и не спирай. Предлагам ти да продадеш коня на следващата пощенска станция и да вземеш дилижанса до Лондон.

— Благодаря, лорд Уестмор. Надявам се Блис да ми прости.

— Само гледай да изпревариш бирниците и всичко ще ти бъде простено. Сега върви и не забравяй да потърсиш лорд Батхърст. С него сме стари приятели, той ще ти помогне.

Люк изчака да види как Мили изчезва по пътя, преди да отведе Барон към предния вход на хана. Влезе вътре, като се стараяше да не го забележат, и се настани в общото помещение, където още царуваше хаос. Приятелите на Блис изглеждаха понатупани, но същото важеше и за бирниците.

Тогава свещеникът се появи като по даден знак.

— Спрете! — викна той. — Незабавно прекратете това безумие!

Селяните незабавно престанаха да крещат и заотстъпваха към вратата.

— Благодаря, отче — каза Скилингтън. — Още една минута и щях да заповядат на хората си да стрелят. За какво, по дяволите, беше всичкото това?

— Госпожица Хартли е една от нас — обясни викарият Браунлий. — Подозирам, че хората изливат гнева си от арестуването ѝ. Ако бях склонен към юмручна разправа, и аз щях да се присъединя към тях.

— Точно така — намеси се Люк и излезе до свещеника — Благодаря за помощта, отче. Това сбиване можеше да има сериозни последици, ако не бяхте дошли.

Скилингтън си оправи куртката и се понапери.

— Е, вече всичко свърши.

Люк заговори, след като се увери, че войнствено настроените селяни и викарият са си отишли.

— Още не е свършило, капитане. Щом не позволявате да говоря с годеницата си, искам да разпитам свидетелката. Имам това право.

— Ще я разпитате пред съдията в Плимут — отвърна Скилингтън. — Щом изслуша показанията й сигурен съм, че ще отсъди госпожица Хартли да бъде отведена в Лондон, за да се яви пред висш съд.

— Откъде да знам, че госпожица Хартли няма да бъде измъчвана, докато съм във ваша власт?

Скилингтън се изправи в цял ръст.

— Аз съм джентълмен, милорд. Госпожица Хартли ще бъде в пълна безопасност под моя надзор.

Макар че Люк отчаяно искаше да окуражи Блис, помисли, че е най-добре да не настоява. Освобождаването ѝ зависеше от бягството на Мили. Беше много важно изчезването на Мили да бъде открито едва на сутринта.

— Много добре, капитане. Ще се видим в Плимут.

Люк излезе веднага. Планираше да бъде в Плимут много преди Скилингтън да пристигне с Блис.

Когато Блис чу суматохата в общото помещение, надеждите ѝ възкръснаха. Какво ставаше там? Люк беше ли изнамерил план да я спаси? Надяваше се да не е така. Би било лудост той да предизвиква Скилингтън и хората му. Шумът се засили. Прилепила ухо до вратата, тя чу звуци от свиреп бой, но нищо повече. После дочу стъпки, бързащи по коридора, и сърцето ѝ почти спря. Люк ли беше това? Стъпките отминаха и тя се отпусна край вратата, изоставяйки всяка надежда за бягство.

Отиде до прозореца и се загледа навън. Животът ѝ зависеше от показанията на Мили. Взря се в стената, разделяща стаите им. Мили също беше затворничка като нея. Часовоят не смееше да я изпусне от поглед, иначе можеше пак да изчезне.

Блис отиде към разделящата ги стена и опря глава на нея, питайки се дали Мили изпитва угризения на съвестта. Какво бе

направила, та да спечели неприязънта на тази жена.

Шумът от гласове в стаята на Мили я накара да вдигне глава. С кого говореше тя? Блис притисна ухо до стената, но не можа да чуе нищо заради продължаващия долу бой.

Ако Скилингтън беше зает да усмирява бурята долу, тогава кой беше с Мили в стаята ѝ?

Боят спря така изведнъж, както беше започнал. Блис зачака някой да ѝ каже какво става, но никой не дойде. Тя се върна към общата стена и долепи ухо до нея. Гласовете бяха замлъкнали. Всичко беше тихо. Прекалено тихо.

Блис остана нащрек, готова за това, което щеше да последва. Нищо обаче не се случи. След дълго чакане тя легна напълно облечена на леглото и в крайна сметка заспа.

Лъчи слънчева светлина огряха очите на Блис. Но не светлината, а шумът в коридора я беше събудил. Какво ставаше? Тя стана и плисна малко студена вода на лицето си. Щом се събуди напълно, застана с лице към вратата, очаквайки съдбата си.

След миг вратата се отвори. Скилингтън застана на прага със зачервено от ярост лице.

— Къде е тя?

Блис беше наистина озадачена.

— За кого говорите?

— Недейте да се преструвате, госпожице Хартли. Тя при вас ли е?

— Пак ви питам, за кого говорите?

— За моята свидетелка. Няма я в стаята ѝ. Вратата беше заключена, но нея я няма. Сериозно се съмнявам да е изхвъркнала през прозореца.

— И мислите, че аз имам нещо общо с това?

Той я изгледа дълго и изпитателно.

— Не знам какво да мисля. Как е излязла от заключена стая? Това е вторият етаж, няма дърво, по което да е слязла. Падането на земята би я наранило сериозно.

Първата мисъл на Блис беше, че Люк е уредил бягството на Мили. Втората ѝ мисъл беше, че ако Люк е освободил другата жена,

защо не е освободил и нея?

— Трябва да е имала съучастник — каза Скилингтън. Поглади брадичката си. — Това, което ме обърква, е защо ще освобождават госпожица Партин, а не вас. Освен ако... — Той се намръщи. — Разбира се, как не се сетих? Без показанията ѝ нямаме с какво да подкрепим обвиненията си.

Ах, осъзна Блис. Ако тя беше избягала, законът щеше да я преследва, но без Мили, която да свидетелства срещу нея, тя имаше шанс да избегне съдебното преследване. Колко умно от страна на Люк, защото тя не се съмняваше, че той по някакъв начин е направил невъзможното. Беше освободил Мили под носа на Скилингтън и подчинените му, и вероятно беше ѝ дал пари и кон.

— Тогава трябва да ме освободите — настоя тя. — Нямам доказателства за противозаконни действия от моя страна. Защо дъщеря на ескуайър ще прибягва до контрабанда?

— Кажете това на магистрата, когато стигнем в Плимут, госпожице Хартли. Той ще реши дали трябва да бъдете отведена в Лондон на съд. Тръгваме веднага след като закусите.

Блис погледна към ризата и панталоните, с които беше облечена.

— Бих искала да се преоблека, преди да тръгна.

— Дрехите ви ще бъдат използвани като доказателство срещу вас. Ще ги носите до Плимут. Елате, можете да се храните, докато приготвят конете.

Тя наметна черното си наметало и последва Скилингтън в общото помещение на първия стаж. Беше изненадана да види само четирима мъже, седнали на дългата маса. Тя седна в противоположния край на помещението.

— Къде са останалите ви хора?

— Пратих ги след свидетелката — изсъска Скилингтън. — Не се съмнявайте, госпожице, ще я върнем много скоро.

Блис искрено се надяваше да не стане така.

Пег, съпругата на ханджията, ѝ донесе чиния с храна. Блис започна да яде. Когато Пег се върна с чаша бира, се наведе ниско над ухото ѝ и прошепна: „Клозета“.

Блис не беше сигурна какво иска да каже Пег, но вярваше на жената, която познаваше, откакто се беше родила.

След като довърши обилната закуска, която Пег беше приготвила за нея, тя поиска да отиде до клозета.

Скилингтън не можеше да откаже на молбата ѝ да отиде до клозета, но прати заедно с нея един страж. В мига, когато Блис влезе в малката барачка, разбра думите на Пег. На една кука висяха рокля и наметало, от собствения ѝ гардероб. И какво по-добро място да се отърве от уличаващите дрехи, които носеше?

Съзнаваше, че времето ѝ е ограничено, тя се преоблече бързо, пусна дрехите и черното наметало, които носеше дотогава, в дупката и ги загледа как изчезваха. Когато отвори вратата и излезе навън, на свежия, уханен въздух, стражът зяпна.

— На Скилингтън това няма да му хареса — измърмори той, докато я отвеждаше вътре.

Когато Блис влезе в общото помещение, Скилингтън изригна проклятие.

— Откъде, за бога, намерихте роклята и наметалото?

Стиснала здраво устни, тя замълча упорито. Скилингтън изглеждаше много ядосан.

— Цялото село заговорничи срещу мене. Какво направихте с дрехите, които носехте?

Блис го изгледа отсъстващо.

— Хобарт! — изрева Скилингтън. — Проверете клозета. Искам изхвърлените дрехи на госпожица Хартли.

Хобарт излезе. Бърна се след малко с празни ръце. На Блис ѝ се доця да се засмее на отвратеното изражение на лицето му, но потисна импулса.

— Дрехите... са изхвърлени, капитане. Повярвайте ми, казвам ви, че не бих ги искал, дори да ги намерим.

Скилингтън изгледа Блис с убийствен поглед.

— Госпожице, вие ми се противопоставяте на всяка крачка. Магистратът ще бъде осведомен за безсрамната ви постъпка. Изрично казах, че искам дрехите, които носехте, като улика.

— Така ли? Не си спомням.

Удряйки ръкавиците в дланта си, Скилингтън като че ли искаше да я удуши. За негова чест обаче се обърна и се отдалечи.

— Изведете жената — заповяда той. — Време е да тръгваме.

В най-тъмната част от нощта Люк спря, за да си почине и да напои коня си в един поток. Два часа по-късно продължи пътуването си, стараейки се да стигне в Плимут преди Скилингтън. Беше станало следобед, когато видя черковната камбанария на Плимут. Беше идвал в града няколко пъти в миналото и се отправи към един хан, за който знаеше, че е чист и приличен.

Скочи от седлото пред „Кралска корона“. Един момък изтича да поеме коня му. Люк му хвърли една монета.

— Барон доста се е уморил — каза той. — Дай му една крина овес и го разтрий добре.

Момъкът подръпна перчема си и отведе коня. Люк влезе в хана и веднага привлече вниманието на любезния ханджия.

— Лорд Уестмор, добре дошъл! Какво ви води в нашия край?

— Моята стая, ако е свободна. И вана. Пътувах почти цяла нощ.

— И нещо за ядене, обзалагам се — каза Питър. — Ще поръчам Джоан да приготви нещо специално за вас. Трябва да стане готово, докато приключите с банята. Позволете да взема дисагите ви.

Люк последва Питър в една голяма стая с камина и широко легло. Леглото изглеждаше толкова удобно, че на Люк му се прииска да се стовари на него и да заспи, но имаше да свърши по-важни неща преди това.

Ваната му пристигна след малко. Макар да му се искаше, не се заседя в нея. Изми се бързо, обръсна се и облече чисти дрехи. Когато храната пристигна, вече беше готов за вкусното телешко печено и пълнения петел.

Излезе от „Кралска корона“ освежен и нетърпелив да се срещне с магистрата. Очакваше Скилингтън да пристигне по някое време на другия ден, което му оставяше достатъчно часове, за да пледира пред съдията в полза на Блис.

Тъй като магистратът беше привършил с изслушванията за деня, Люк получи аудиенция. Представи се, а съдия Халидей го покани да седне и да изложи случая.

— Тъй като и двамата сме заети хора — започна Люк, — ще говоря направо. Капитан Скилингтън арестува годеницата ми и я води във вашия съд. Тя е обвинена в организирана контрабанда.

— Годеницата ви? — ахна Халидей. — Една жена?

— Точно така — изтъкна Люк. — Това е абсурдно. Годеницата ми е дъщерята на ескуайър Хартли и е невинна по предявените обвинения. Скилингтън няма доказателства, че е виновна. Защо, питам аз, ѝ е на една жена да се занимава с контрабанда?

— Наистина — каза Халидей, поглаждайки брадичката си. — Познавам капитан Скилингтън. Той е добросъвестен и отдаден на работата си. Може би има доказателство, за което вие не знаете — замълча, поклащайки глава. — Жена! Много неправдоподобно, но не е невъзможно.

— Малко вероятно е годеницата ми да бъде на две места едновременно. Госпожица Хартли беше с мен в нощта, когато се предполага, че е била заета с контрабандата.

— През цялата нощ ли?

Люк неохотно го погледна в очите и изрече:

— Да. Знам, че информацията може да съсипе репутацията на госпожица Хартли, но може да спаси живота ѝ. Ние, празнувахме годеща си, ако ме разбирате.

Халидей се вгледа в лицето на Люк.

— Скилингтън трябва да има валидно доказателство, иначе нямаше да арестува годеницата ви.

— Получил е лъжлива информация от ревнива жена — каза Люк. — Една кръчмарка, която отхвърлих, когато пристигнах в Сейнт Айвс, каза на Скилингтън, че госпожица Хартли е организирала контрабандистите. Когато жената разбра, че предпочитам госпожица Хартли, реши да си отмъсти. Вярвам, че Скилингтън използва лъжлива информация, за да арестува невинна жена.

— Той несъмнено има и други доказателства.

— Не, доколкото ми е известно. Госпожица Хартли не е била намерена в близост до мястото на контрабандата или близо до брега.

— Ще изслушам внимателно свидетелката на капитан Скилингтън, ще прегледам и другите доказателства, които може да има, и ще преценя, като взема предвид и това, което ми казахте. Трудно ми е да повярвам, че годеницата на един благородник ще организира контрабанда. Законът обаче ме задължава да изслушам свидетелството на капитана.

— Това е всичко, за което ви моля — каза Люк и стана. — Приятен ден, сър. Ще се върна, когато Скилингтън пристигне с

годеницата ми.

Пътуването до Плимут отне повече време, отколкото Блис беше очаквала. Никога преди не беше излизала толкова далече от Сейнт Айвс. Скилингтън заповяда да спрат в една селска странноприемница точно преди да се стъмни. Уреди стая за Блис, докато тя вечеряше в общото помещение. Докато тя се хранеше, той се разхождаше неспокойно напред-назад, сякаш чакаше нещо или някого, Блис разбра какво го е тревожело, когато един от хората, които беше изпратил да търсят Мили, се върна да докладва, че не са я намерили и че другарите му искат да знаят дали да се откажат от търсенето.

Скилингтън побесня. Блис не може да чуе какво казва на подчинения си, но мъжът излезе веднага.

Рано на следващата сутрин групичката продължи към Плимут. Стигнаха града преди пладне. Без да губи време, Скилингтън веднага закара Блис при магистрата. Един чиновник веднага отиде да доведе съдията Халидей. Докато го чакаха, Скилингтън каза на Блис да седне на една пейка. Не беше седяла там и пет минути, когато Люк влезе в съдебната зала и седна до нея.

Надеждите ѝ се съживиха. Той беше избрал най-добрия момент. Скилингтън обаче съвсем не изглеждаше доволен.

— Какво правите тук, Уестмор? — изсъска той.

— Дойдох да подкрепя годеницата си — заяви Люк.

Стисна ръката на Блис, тя се притисна силно към него. Щом той беше тук, за да я подкрепи, тя чувстваше, че ще издържи всичко.

Магистратът влезе в залата, седна на бюрото си и покани Скилингтън да се приближи заедно с арестантката си. Скилингтън хвана Блис за лакътя и я накара да се изправи.

— Изложете случая си, капитане — заповяда съдията, оглеждайки фигурата и лицето на Блис почти шокиран.

Скилингтън бутна Блис напред.

— Госпожица Хартли е ръководител на група контрабандисти, действащи край селището Сейнт Айвс, сър. Известна е като Сянката и

преговаря пряко с френски контрабандиста, лишавайки правителството от много необходими годишни доходи.

Неверие прозвуча в гласа на Халидей:

— Това са сериозни обвинения, капитане. Имате доказателство, разбира се.

— Имаме информаторка, която знае от първа ръка за операцията — каза Скилингтън, — но тя ни се изплъзна от ръцете. Моите хора я търсят в момента.

— Освен неуловимата информаторка с какво друго разполагате? Изглежда ми странно някакви груби контрабандисти да позволят жена да им стане водач.

— Н-ние разполагахме с дрехите, които носеше госпожица Хартли, когато я арестувахме — обясни Скилингтън. — Беше облечена в мъжки панталони и риза, каквито носят контрабандистите.

Люк скочи на крака.

— Годеницата ми никога не би облякла такива странни дрехи, съдия Халидей. Няма доказателство, че го е правила.

— Той лъже — възрази Скилингтън. — Госпожица Хартли е неуловимата Сянка, уверявам ви.

— Но не разполагате с доказателство, което да подкрепя теорията ви — възрази на свой ред Халидей. — Висшият съд ще иска неоспорими доказателства, каквито нямате. Попаднахте ли на следи от контрабанда в селото? Някой, освен липсващата информаторка давал ли ви е сведения? Къде са дрехите, които се предполага, че е носела госпожица Хартли? Трудно ми е да повярвам, че жената, застанала пред мене, е заплаха за обществото.

— Признавам, че звучи пресилено, но нямаше да арестувам госпожица Хартли, ако не вярвах, че е виновна. Уличаващите дрехи изчезнаха, както и свидетелката ни. Признавам, че доказателствата ни са несигурни, но съм убеден във вината на госпожица Хартли. Предлагам да бъде изследвана за рани. Един от моите хора настоява, че е ранил Сянката.

— Мога ли да говоря в защита на госпожица Хартли? — запита Люк, приближавайки се към съдията.

— Много добре, милорд, изкажете се — отвърна магистратът.

— Потресен съм. Да се преглежда физически госпожица Хартли е повече от отвратително. Няма да го допусна. Възнамерявам да

склуча незабавно граждански брак с госпожица Хартли и да я отведе в Лондон. Позволих си да купя вчера специален лиценз. Щом се оженим, госпожица Хартли няма да представлява никаква опасност за държавата — не че някога е представлявала. Недоумявам защо капитан Скилингтън иска да наказва една невинна жена.

— Склонен съм да се съглася с вас, милорд. Не виждам основание за оглед на госпожица Хартли. — Халидей се обърна към Блис. — Какво ще кажете в своя защита, госпожице?

— Сър, аз не представлявам заплаха за краля или за страната. Капитан Скилингтън няма доказателство за моята вина или че хората от Сейнт Айвс са замесени в контрабанда. Сянката е плод на неговото въображение.

— Не е вярно — възрази Скилингтън. — Хората ми прекъснаха контрабандна акция недалече от Сейнт Айвс.

— Има много селца по брега, които са замесени в контрабанда — каза Блис. — Капитанът трябва да търси другаде хората, отговорни за това.

Люк сподави една усмивка. Блис несъмнено беше спечелила благоразположението на магистрата. Но рискът беше твърде голям и Люк нямаше търпение да отведе Блис.

— Съдия Халидей... — започна Скилингтън.

— Чух достатъчно, капитане. Не виждам основание да задържа госпожица Хартли или да я пратя пред висшия съд. На госпожица Хартли беше нанесено сериозно оскърбление. Свободна е да си върви.

Макар че Скилингтън кипеше отвътре, не можеше да промени решението на Халидей. Хвърли злобен поглед към Люк и изхвъркна от съдебната зала.

Блис още не можеше да повярва.

— Наистина ли съм свободна?

— Наистина, млада госпожице — каза Халидей. — Колкото до сватбата... ще бъда щастлив да ви помогна.

Блис си пое дъх изумена. Не беше готова да се омъжи за Люк. Единствената причина, поради която той беше обявил годеча им и купуването на специален лиценз, беше, за да я предпази от ударите на закона. Тя знаеше, че в действителност той не иска да се обременява със съпруга. Женкарите не се женеха, използваха чара си и опита си, за да примамват жените и да спят с тях. После нещастните жертви биваха

изхвърлени при появата на ново хубаво личице. Тя не искаше да се омъжва за човек, чиито очи не преставаха да играят.

— Може би трябва да почакаме, Люк — прошепна тя така, че да я чуе само той. — Не искаме да се впускаме прибързано в подобно нещо. Когато се омъжвам, бих искала татко да ме отведе до олтара и всичките ми приятели да отпразнуват моя сватбен ден.

— Съдия Халидей, може ли да поговоря насаме с годеницата си? — запита Люк.

— Разбира се. Можете да ползвате чакалнята. Първата врата вляво. Но ви моля да не се бавите, ако искате да се ожените днес. Времето ми е ограничено.

— Няма да се бавим — отговори Люк.

Хвана Блис за ръка, влезе заедно с нея в чакалнята и затвори вратата.

— Току-що ти спасих вратлето, Блис. Най-малкото, което можеш да направиш, е да покажеш поне капка здрав разум. Ако се омъжиш за мене, това ще те защити. Наистина ли смяташ, че Скилингтън е готов да се откаже от тази работа?

— Искам да се прибера у дома, Люк. Не искам да се омъжвам за теб и да живея в Лондон. Не знам нищо за висшето общество или какво следва да правя като съпруга на виконт. Всичко, което знам, е...

— ... контрабандата — довърши Люк. — Тази фаза от живота ти приключи. Сейнт Айвс вече не е безопасно пристанище за тебе. Не можеш да се върнеш.

Блис го погледна ужасена.

— Никога ли?

— Не съм казвал такова нещо. Просто казвам, че не можеш да се върнеш у дома си сега.

— Ами татко? Той заслужава обяснение от мене. Не мога да отида в Лондон без него.

— Вече говорих с баща ти. Предложих му да го взема заедно с Джени в Лондон, но той отказа. Заяви, че няма да изостави селяните, когато най-много се нуждаят от него. Знае всичко — добави Люк многозначително. — Не скрих нищо от него. Единствената му молба беше да се ожения веднага за тебе. Страхува се, че може да има неочаквани последици от нашата... близост.

Блис почувства топлина да се разлива по шията ѝ.

— Но аз винаги съм искала да заведа татко в Лондон.

— Баща ти като че ли оздравява сам. Изглеждаше доста добре, когато го видях. Каза, че не е тежко болен. Имаш ли други страхове, с които трябва да се справим, преди магистратът да ни ожени?

— Надявам се на любов и вярност. Мисълта, че съпругът ми ще преследва всяка хубава жена, ми е непоносима. Можеш ли да ми дадеш тази гаранция?

— Не мога да ти обещаю любов — каза направо Люк. — Имам малък опит във верността. Мога да обещаю, че ще се грижа за твоята безопасност и ще действам дискретно, ако реша да потърся друга жена. В този момент мога искрено да кажа, че ти си единствената, която искам. Няма да те лъжа, Блис. Животът ми не беше образец. Имал съм много и разнообразни връзки. Проигравал съм стотици лири на хазарт, вкусил съм всеки грях, познат на един мъж.

— О, господи, по-лошо е, отколкото си го представях.

— Има и още, но не искам да се задълбочавам в този момент — каза Люк, мислейки за смъртта на лейди Сибил. — Но ти се кълна, Блис: Никога нищо няма да ти липсва. Ще ти дам деца, ако ги искаш, и ще се опитам да бъда сносен баща. Никога няма да те пренебрегвам по никакъв начин и в никаква форма.

— Ами ако се влюбиш в друга жена?

— Малко вероятно е — засмя се Люк. — Ти не си ми безразлична и винаги ще бъде така.

— Но не ме обичаш.

— Не знам. Ти обичаш ли ме?

— Н-не знам. — Тя се взря напрегнато в него. — Но бих могла да те обикна.

— Тогава ще се разбираме добре. Не знам много за любовта, но съм склонен да се науча ако и ти искаш. Да кажем ли на магистрата, че сме готови?

— Целуни ме. Люк.

— Какво?

— Имам нужда от гаранция, че не правя най-голямата грешка в живота си.

Очите му блеснаха, когато погали извивката на бузата ѝ с върха на пръста си. После докосна брадичката ѝ и я накара да вдигне глава. Наведе се и впи устни в нейните. Той дръзко раздели устните ѝ с език,

плъзна го вътре и погали меката вътрешна повърхност на бузата ѝ в изгарящо, властно изследване. Огънят премина от единия в другия, страст и сладост ги изпълниха.

Целувката беше всичко, което тя беше очаквала, всичко, от което бе имала нужда. Със зашеметена глава, олюляваща се, тя обви ръце около врата му, отчаяно търсейки да запази равновесие. Усети горещината, възбудата му, мигновената му готовност. Но беше ли достатъчна страстта, за да имат сполучлив брак?

Устата му пленяваше нейната с греховна изкусност, докато ръцете му бродеха жадно по пищните ѝ извивки. Възбудата растеше, но преди да експлодира, Люк се отдръпна. Изглеждаше толкова замаян, колкото и тя.

— Сигурна ли си? — запита той с приглушен глас. — Искам те, любов моя. Тази маниакална нужда от теб може да трае вечно. Това е повече, отколкото съм предлагал на която и да било друга жена.

Колкото и да искаше нещо повече, Блис реши да се задоволи с това, което имаха, и да гради върху него. Любовта не разцъфваше за една нощ. Трябваше да бъде внимателно подхранвана. Беше ли тя на висотата на тази задача? Искаше ли да отдаде всичко на една връзка, което Люк по навик нямаше да уважава?

Той казваше, че тя не му е безразлична. Сериозни ли бяха думите му?

— Блис, магистратът няма да чака вечно.

Протегна ръка към нея и с учудване видя, че тя трепери. Сигурно беше полудял. Това бе единственото обяснение на факта, че нарушаваше собствените си правила и се женеше за Блис.

Поне не я бе излъгал. Тя знаеше какво мисли за брака. Не го харесваше особено, но бе готов да опита, щом тя искаше брак. Е, добре това не беше малко, беше дори повече, отколкото имаха повечето бракове в днешно време. Затаи дъх, очаквайки Блис да сложи ръка в неговата. Поради някаква причина, за него беше извънредно важно тя да дойде при него, тя да го приеме такъв, какъвто е.

Шумно въздъхна, когато ръцете им се докоснаха. Пръстите му стиснаха нейните и ги поднесоха към устата му.

— Да вървим, моя прекрасна невесто. Ще помолим магистрата да ни окаже честта.

Халидей се усмихна, когато двамата се върнаха под ръка.

— Разбрахте ли се, милорд? Ще започваме ли?

Колкото и да си мечтаете за красива рокля и за тържество със семейството и приятелите си, кратката церемония ѝ се видя също толкова обвързваща, колкото и една разкошна сватба. Тя знаеше, че Люк има няколко добри приятели, и се запита какво ли ще си помислят, когато той им каже за брака си с една провинциална госпожица без зестра и особени преимущества. Как би могла да се мери с жените от висшето общество, които Люк познаваше?

— Блис.

Тя вдигна очи към него.

— Сега трябва да кажеш „да“.

— О, извинете. Да.

Останалата церемония мина като в мъгла. Едва когато Люк вдигна лицето ѝ и я целуна, тя си спомни къде се намира и защо. Сбогуваха се с магистрата и излязоха навън под слънчевата светлина. Блис премига, сякаш излизаше от някакъв сън.

— Вече сме женени.

— Наистина.

— Къде ще отидем сега?

— Когато пристигнах наех стая в един хан. Можеш да се изкъпеш, изобщо всичко, каквото поискаш. Ще пренощуваме, а утре ще тръгнем, за Лондон. Наех карета, за да бъде пътуването по-удобно.

— Искане ми се да имах чисти дрехи, за да се преоблека — изпече замислено Блис.

— Твоите желания са заповед за мене. Казах на Джени да ти приготви една торба, преди да замина от Сейнт Айвс. Очаква те в хана.

— Наистина си удивителен, лорд Уестмор.

— Казвали са ми го — изрече той с усмивка.

— Как успя да го направиш?

— Кое досега?

— Всичко. Мили, дрехите, които ме чакаха в клозета, съдействието на магистрата... всичко.

Люк вдигна рамене.

— Не беше трудно. Малко планиране, а после нещата си дойдоха на местата. Не можех да освободя Мили без помощта на приятелите ти, а ханджията много ми помогна. Даде ми резервния ключ за стаята на Мили. Дори и викарият си изигра ролята.

— Благодаря ти — прошепна Блис. — Съжалявам, че трябваше да направиш тези неща, за да ме спасиш от собствената ми глупост. Трябваше да те послушам. Упорството ми уби мелничаря и изложи приятелите ми на опасност. Не исках да стане така.

— Поне за това сме на едно мнение. А, ето го хана. Сигурен съм, че ще ти е удобно в него.

Люк нареди да им приготвят вана, а по-късно да донесат и хубав обяд. Тогава придружи Блис до стаята им.

— Не е кой знае какво като за меден месец — каза той. — Но по нататък ще помислим и за по-екстравагантно прекарване.

Отвори вратата и я въведе в стаята.

— Много е приятно — огледа Блис.

Люк се усмихна, като забеляза накъде е насочен погледът на Блис.

— Гарантирам, че леглото с извънредно удобно.

Блис отвори уста да каже нещо, но едно почукване на вратата я спря. Люк отвори и пусна вътре няколко прислужници, които носеха голяма месингова вана и кофи с вода.

— Да помогна ли на милейди да се изкъпе? — запита стеснително една камериерка.

— Не е необходимо — каза Люк. — Аз ще послужа като камериерка на булката си.

Камериерката направи реверанс, изкиска се и побърза да излезе.

— Банята ви очаква, милейди — каза Люк.

— Това ми звучи странно — изрече замислено Блис. — Никога не съм предполагала, че ще чуя някой да ме нарича така.

— Свиквай. Сега това е твоята титла. Ела, дай да ти помогна да се съблечеш.

— Наистина, Люк, няма нужда.

— Има огромна нужда — измърмори той.

Мъчително бавно пъкна пръст под първото копче на корсажа ѝ и го откопча. После едно по едно и останалите. Възбуда пробяга през нея, когато пръстите на Люк докоснаха чувствителната ѝ кожа. Корсажът ѝ се плъзна надолу по ръцете ѝ. Той погали бузата ѝ, докосването му беше нежно, като крилца на пеперуда. Тя потръпна и се взря в Люк. Пръстите му се отклониха към гърлото ѝ, погалиха

уязвимата му извивка, после се спуснаха под ризата ѝ, за да обгърнат гърдата ѝ.

— Господи, колко те искам. — Ръцете му се дръпнаха. Блис беше изненадана да ги види как треперят. — Но първо банята, а после... — остави изречението недовършено, а Блис — в очакване.

Съблече я с бързината и опитността си на надарен женкар. Когато я остави напълно гола, жадният му поглед започна да ѝ се наслаждава. Тя усещаше как кожата ѝ като че ли се разтапя. Нямаше къде да се скрие, затова просто остана на мястото си и го остави да я гледа до насита. Тогава той я грабна и я положи във ваната.

Когато започна да се съблича, очите на Блис се разшириха.

— Какво правиш?

Той влезе във ваната.

— Идвам при тебе.

Тя се дръпна назад, когато той отпусна едрото си тяло в отеснялата вана. Водата плисна навън, но това като че ли не го притесни, той взе кърпата и сапуна и започна нежно да обтрива раменете и гърдите ѝ. После изми и изплакна косата, след което се съсредоточи върху интимните части на тялото ѝ. Руменина се разля по кожата ѝ, когато ръката му се спусна под водата.

Тя ахна, когато умелият пръст на Люк навлезе в нея. Последва го втори. Тя почувства как мускулите ѝ се стягат около него, усети го да навлиза навътре, после да се отдръпва, отново и отново, докато проникването му не я докара до вик на наслада. Когато беше готова да експлодира, пръстите му се оттеглиха, той обгърна ханша ѝ с една ръка, а другата — гърба ѝ. Тя извика изненадано и се притисна към него, когато той я спусна на скута си, положи я така, че да го възседне, и плъзна твърдия си член в тялото ѝ.

Държейки я за ханша, той се заби дълбоко. Плътта ѝ се стегна около него, поглъщайки го докрай.

Тя издаде задавен гърлен стон — не на протест, а на наслада. Задъхана, опря глава о неговата, подтиквайки го с тихи, нежни звуци и трескави целувки.

С топлата вода, плискаща се наоколо им и с гъвкавото тяло на Блис, обгърнало го като гореща ножница, Люк забрави всичко на света. Тласъците му мощно я пронизваха, докато стоновете ѝ не се сляха в

протяжен вопъл, завършвайки в заглушен писък, когато тя се стегна около него и се разтърси в силни конвулсии.

Люк остана неподвижен, притискайки я до себе си, усещайки как тръпките на утробата ѝ го притеглят навътре. Нейните спазми като че ли го всмукваха, това, че не се изливаше вътре, го убиваше, но той искаше да ѝ даде удоволствие докрай, искаше да стигнат до предела, отвъд който идваше забравата и пълната лекота.

Блис се отдръпна, вглеждайки се в него със замъглени очи.

— Няма ли да...?

— Още не. Не се тревожи. Ще дойде и моят ред.

Стана от ваната, вдигна и нея. Уви я в мека кърпа, изсуши я, а после сам се изтри. Още беше твърд като камък, когато я отнесе в леглото и я последва. Обсипа с целувки лицето ѝ, после облиза една капка вода от върха на гърдата ѝ. Вдигна глава. Сладостта на устните ѝ го привличаше, както медът привлича пчелата. Устата му се отвори над нейната, плени я властно, езикът му започна да навлиза и да се отдръпва, имитирайки сексуален акт. Той искаше да я възбуди полека, да вкуси всеки нюанс на реакцията ѝ.

Устните му нерешително се отделиха от нейните, спускайки се по деликатната извивка на брадичката ѝ, по пищните хълмчета на гърдите ѝ. Обгръщайки едната ѝ гърда, той обсипа с целувки розовото ѝ зърно, облизвайки и подръпвайки, докато стегнатата пъпка не щръкна под езика му. Другата гърда и зърното ѝ получиха същото внимание, преди Люк да се плъзне надолу, за да изследва ямката на пъпа ѝ, описвайки около него кръгове с език, като от време на време облизваше вътрешността.

— Харесва ли ти? — запита той, когато един задавен звук се изтръгна от гърлото ѝ.

— Подлудяваш ме.

— Добре. Сега знаеш как се чувствам още от първия ден, когато те видях.

Главата му се спусна по-надолу, горещият му дъх пареше кожата ѝ, ръката му се ровеше в обърканите къдрици между краката ѝ. Тогава той я разтвори и се вгледа в нея. Без да обръща внимание на смаяното ѝ ахване, разтвори копринените листенца на женствеността ѝ и я целуна там.

Блис се изви нагоре, ръцете ѝ се вплетоха в косата му.

— Люк, моля те...

Той вдигна глава.

— О, да, моя Блис, със сигурност винаги ще правя всичко, за което ме молиш. Не се съмнявай в това.

Езикът му облиза мъничката ѝ женствена розова пъпка, той я засмука дълбоко в устата си. Тялото ѝ се разтрепери.

— Стой мирно, любов моя. Позволи ми да ти доставя удоволствие.

— Люк...

Изцяло потънал в острия аромат на нейната възбуда Люк не обърна внимание на молбата ѝ, облъхвайки горещия си дъх влажната ѝ пещера. Чу я да изстенва и да изкрещява, но искаше повече, много повече от нея. Езикът му раздели къдриците и намери розовите устни на насладата, скрити там. Устата му се впи в нея, езикът му се заби дълбоко в разтапящата се сърцевина. С върха на езика си той подразни вътрешността ѝ, а после навлезе безпощадно още по-дълбоко.

— Люк! Стига! Измъчваш ме.

Разтреперана, тя се пресегна и се опита да го отдели от себе си. Усети смеха му като горещ облак върху парещата си кожа. Устните му минаха над набъбналата ѝ пъпка за последен път, преди тялото му да се плъзне нагоре и да се настани между краката ѝ. Блестящите му очи я държаха в плен, докато той се забиваше в нея. Притисна ханша си към нейния, докато навлизаше неотклонно, дразнейки и търкайки чувствителните ѝ гънки.

Зашеметяващо удоволствие се натрупваше в нея, набирайки скорост, отнасяйки я все по-високо и по-високо. Тя замря на ръба, изчаквайки бездиханна да дойде успокоението, копнеейки за него, после изведнъж се сринна. Силни спазми заизвираха от сърцевината ѝ, сетивата ѝ преляха, когато неизразима наслада избухна в нея. Не можеше да овладее треперенето си. Всяка мисъл и думи изчезнаха от главата ѝ.

— Това е, любов моя — прошепна Люк на ухото ѝ, продължавайки да навлиза и да се отдръпва от тръпнещото ѝ тяло.

— Не е ли твой ред сега? — запита тя между две дълбоки глътки въздух.

— Господи, да.

Стисна здраво ханша ѝ, притисна го към себе си и навлезе в нея с дълбоки и силни тласъци.

— Толкова си гореща и стегната — прошепна срещу устните ѝ. — Толкова сладка...

Блис наблюдаваше лицето му, докато той се приближаваше към удовлетворението си. Дъхът започна да не му стига. Очите му бяха затворени, главата отметната назад, изражението му — толкова напрегнато, че заприличваше на животинско. Овладяна от странно чувство на нежност, тя обви ръце около гърба му, галейки извивката на кръста му, цепнатината на седалището му, заслушана в звука на тежкото му дишане.

Внезапно той се заби докрай в нея и се разтрепери силно, отприщвайки страстта си с гърлен вик. Тя пое тежестта му и го задържа плътно до себе си, когато се отпусна върху нея. Накрая той въздъхна и се търкулна настрана. Щом отвори очи, тя видя проблясък на нещо, което никога досега не беше виждала.

Той се усмихна.

— Нараних ли те? Не исках да бъда толкова необуздан.

Тя отвърна на усмивката му.

— Не си ме наранил. Трябва да ме е срам, но не чувствам нищо такова. Това прави ли ме разпуснатата? Учили са ме, че жената следва да лежи мирно и да остави мъжа да прави каквото иска.

— Повечето мъже мечтаят за съпруга, отзивчива като тебе. Харесвам те точно каквато си.

— Мечтал ли си да си намериш отзивчива съпруга?

Мълчание.

— Люк?

Той въздъхна.

— Няма да те лъжа. Не съм мечтал изобщо за съпруга, отзивчива или не. Бях напълно доволен от ергенското си положение.

— Ами наследник? Всички мъже искат наследник.

— Имам по-млад полубрат, който вече е създал наследник за графството.

— Така ли? Никога не си говорил за семейството си.

— Баща ми и мащехата ми живеят в Шотландия, нейната родина. Природеният ми брат се ожени за шотландка и живеят близо до Единбург. Имам сестра, която обожавам. Мери Ан и съпругът ѝ, граф

Белчър, сега са извън страната, но ги очаквам скоро да се върнат. Татко не харесва начина ми на живот и ме лиши от наследство, макар и не публично. Но ми отрязва финансирането.

— От какво живееш тогава? Изглежда, имаш средства.

— Наследих пари от майка си и ги вложих разумно. Не съм толкова богат като Батхърст или Бракстън, но се справям много добре и без татковите пари.

— Кога за последно си се виждал съм семейството си?

Люк вдигна рамене.

— Скоро след като се върнах от Арабския полуостров и започнах да вода живота, които татко не харесва.

— Значи си наследник на графство — изрече замислено Блис. — Не трябваше да се жениш за мене. Не съм готова да стана съпруга на граф. Достатъчно зле е, че съм виконтеса.

— Ще се справиш — каза Люк. — Организира група контрабандисти, и то доста добре. Освен това, татко все пак може да ме обезнаследи в полза на Травис.

— Това няма никакво значение за мене. — Тя се стгуши на гърдите му. — Надявам се, не възнамеряваш да спим отделно, след като стигнем в Лондон. Бих искала да те чувствам до себе си в леглото.

Изръмжавайки, Люк посегна към нея, но каквото и да беше имал предвид, не успя да го направи. Чу се тихо почукване.

— Яденето ни — изрече той с разочарована въздишка. — Влез — извика, карайки Блис да се гмурне под завивките.

— Как можа? — изсъска тя, ощипвайки го по едно чувствително място.

Смях заклокочи в гърлото му.

— Оставете подноса на масата — нареди той.

Блис чу слугите да се суетят и да тропат с чиниите. После чу как вратата се затваря.

— Сега можеш да излезеш, страхливке. Женени сме, нали знаеш.

Блис надникна изпод чаршафа. Люк го грабна от пръстите ѝ и го дръпна настрана.

— Ще хапнем ли? Гладен съм като вълк.

Тя също беше гладна, но мисълта да седне на масата без нищичко на гърба си я смущаваше.

— Нека да се облека най-напред.

— Не — каза той с дяволит блясък в очите. — Голотата е естествено състояние. Искам да те гледам, докато ям... цялата, както господ те е създал.

Блис ахна.

— Ти си грешник, лорд Уестмор.

— Така са ми казвали. — Той стана от леглото и протегна ръка. — Ще се присъединиш ли към мене? Ястията миришат възхитително.

Блис нерешително пъкна ръка в неговата и го остави да я настани на малката маса, която се огъваше под разнообразните изкусителни ястия.

Започнаха със супа от стриди, продължиха с калкан в сос от омари, пай с яребица и трюфели, телешко пълнено с орехи, захаросани моркови и ябълков пудинг. Вместо бира Люк беше поръчал хубаво червено вино.

Отначало Блис искаше да се прикрие с ръце, но реши, че е прекалено късно за скромности и се съсредоточи върху прекрасната храна. Люк обаче като че ли не можеше да откъсне очи от нея. Няколко пъти по време на яденето тя усещаше оценяващия му поглед. Изглеждаше така, сякаш би искал да изяде нея, а не яденето. Тя се опита да се съсредоточи върху храната, но тъй като голото му тяло беше изложено пред нея в цялото си великолепиe, й ставаше все по-трудно да не позволява на очите си да се отклоняват.

— Как е могъл готвачът да приготви всичкото това за толкова кратко време? — запита тя, когато напрежението помежду им нарасна.

— Поръчах сватбена трапеза още рано тази сутрин, преди да пристигнеш.

— Откъде си знаел, че ще ме освободят?

Люк се усмихна самодоволно.

— Ако не бяха те освободили, много щях да се изненадам. Говорих с Халидей, преди да пристигнеш. Казах му, че не е възможно да си виновна във всичко, в което те обвинява Скилингтън, и обясних защо.

Блис преглътна мъчително.

— Какво му каза?

— Че си била в леглото ми цялата нощ.

Лицето й почервения.

— Какво ли си е помислил за мене?

— Кой се интересува? Ние сме женени. Направих те честна жена и те спасих от палача.

— Колко умно от твоя страна — изсмя се тя.

Веждите му се вдигнаха.

— Не беше просто късмет, че Мили изчезна точно когато трябваше. Или, че ти можа да се отървеш от уличаващите дрехи така, че да няма как да бъдат прибрани. Слава богу, че съдията не послуша Скилингтън и не те прегледаха за рани.

Той се протегна и прокара пръст по зарастващата ѝ рана.

— Конците трябва да се извадят. Ще се погрижа лично. Нахрани ли се?

— Не си спомням някога да съм яла толкова много. Всичко, което искам да правя сега, е да спя.

— Седи мирно, докато извадя ножиците от несесера. Ще махна конците за секунда.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Напълно. На полуострова невинаги имахме доктор в сраженията и се налагаше да се справяме сами.

Люк се зарови в несесера си, извади шишенце уиски, отвинти капачката и изля няколко капки на ножиците.

— Защо го направи?

— Човек научава много неща на бойното поле. Открихме, че дезинфекцирането на инструменти преди всяка употреба помага да се предотврати евентуална инфекция. — Той хвана ръката ѝ над лакътя. — Сега стой мирно, няма да боли толкова, колкото когато те шиха.

С голямо умение и по-нежно, отколкото Блис можеше да си представи, Люк извади конците и навлажни раната с уиски.

— Зараства добре — каза той. — Боли ли те?

— Малко.

Тя погледна с копнеж към леглото. Да седи гола толкова време вече ставаше непоносимо неудобно. Искаше да се прикрие.

Погледът ѝ се отклони надолу и очите ѝ се разшириха, когато забеляза, че сексът на Люк вече не е в покой. Втвърдяваше се и се удължаваше пред очите ѝ.

— Съгласен съм — прошепна той, сякаш прочел мислите ѝ. — Леглото изглежда примамливо. А както ме гледаш, се втвърдявам. Искам пак да те любя.

Вдигна я и я притисна към себе си. В мига, когато телата им се докоснаха, изтощението ѝ се изпари. Той я грабна на ръце и я отнесе на леглото, и започна да ѝ демонстрира защо си бе спечелил славата на най-търсения любовник в Англия.

12

Каретата, която Люк беше наел, ги очакваше на следващата сутрин. Вързаха Барон зад нея и потеглиха в прекрасния ден от късното лято. Тъй като не бързаха да пристигнат в Лондон, кочияшът беше инструктиран да не кара бързо. Спираха в селските ханове, когато станеше прекалено тъмно, за да се пътува, хапваха, без да бързат, и се оттегляха рано в стаята си, като се любеха всяка нощ, докато телата им не се наситеха.

Пейзажът наоколо омайваше Блис. Тя не се уморяваше да гледа през прозореца към променящите се околности, докато напредваха миля по миля, защото досега не беше пътувала толкова навътре в страната.

През двата дни, когато валеше, каретата напредваше в кал и изровени пътища, които я караха да подскача тромаво. Но обитателите ѝ не изглеждаха недоволни. През тези дни Люк показваше на Блис колко приятно може да бъде любенето в клатушкаща се карета.

Стигнаха покрайнините на Лондон седем дни след като напуснаха Плимут. Докато каретата трополеше през Лондонския мост, Блис трепереше от вълнение. Опитваше се да възприеме всичко наведнъж — къщите, скупчени една до друга, с балкони, надвиснали над тесните улички, продавачите, хвалеци стоките си, просяците с протегнати ръце, домакините, изливащи нощната помия в канавките, а нерядко и върху главите на минавачите, и уличните жени, отправящи предложенията си към потенциални клиенти.

— Някои части на Лондон не са безопасни — предупреди я Люк, — особено за жени. Винаги е добре да вземаш лакей или камериерка със себе си, когато излизаш, дори в най-добрите квартали.

Ужасена, Блис запита:

— Искаш да кажеш, че не мога да излизам сама?

— Точно така. Лондон не е Сейнт Айвс. Освен това, ти си виконтеса и трябва да следваш правилата на обществото.

Блис го изгледа недоволено.

— Ти следваш ли правилата на обществото?

Люк се засмя.

— Аз ли? Не, следвам моите собствени правила.

— Значи и аз ще правя така — обяви Блис.

Намръщването на Люк издаде неудоволствието му.

— Не става така. Жените от висшето общество са по-ограничени в придвижванията си, отколкото жените, които ти познаваш. Такъв е животът.

— Не и моят — възрази Блис. — Винаги съм ходила там, където ми се иска. Не съм сигурна, че Лондон ще ми хареса. Семейството ти има ли имения в провинцията?

— Имам собствено имение, но рядко ходя там. Устуинд Манър в Кент принадлежеше на майка ми. Както знаеш, не харесвам особено много живота в провинцията. Държа малко персонал там и имам превъзходен управител.

Блис се оживи. Винаги би могла да се оттегли в провинцията, когато Лондон започне да ѝ омръзва. Но можеше да не бъде много скоро. Тя беше очарована от Лондон и нямаше търпение да вкуси всичко, което градът имаше да ѝ предложи.

Когато каретата навлезе в район с по-широки улици и с добре облечени хора, което се разхождаха по тях, тя разбра, че вижда различна страна на Лондон.

— Това е Хайд Парк — каза Люк, сочейки огромната зелена площ с виещи се пътеки, алеи за езда, скамейки, високи и подстригани храсти. — Това е мястото, което трябва да видиш. Ще те заведе да се разходим с карета из парка след няколко дни. Има много неща в Лондон, които ще ти харесат, Ковънт Гардън, градините Воксхол с техните павилиони, вечерни фойерверки, операта...

Блис плесна с ръце.

— Фойерверки? Чувала съм за тях. Кога ще отидем?

— Скоро. Ще имаш много време да се насладиш на всички развлечения, които предлага Лондон. Това е Мейфеър. — Той махна, когато минаваха покрай редица внушителни къщи. — Някои от най-

влиятелните и богати хора живеят тук. Маркиз Батхърст и неговото семейство живеят в тази къща — посочи Люк.

Блис зяпна разкошната къща, отчасти скрита от висока стена.

— Сигурно е много богат — изрече тя замислено.

— Така е — съгласи се Люк.

Отминаваха редица след редица имения, преди да навлязат в район с елегантни къщи, издигащи се на два или три етажа над улицата. Люк почука по покрива и каретата спря.

— Аз живея на номер двадесет и девет. Не е луксозно имение, но ме задоволява напълно.

Кочияшът отвори вратата и спусна стъпалцата. Люк слезе и помогна на Блис да излезе от каретата.

— Добре дошла у дома, Блис — каза той, подавайки ѝ ръка.

— Ще влезем ли вътре?

Блис положи ръка над лакътя на Люк. Когато стигнаха предния вход, Люк позвъни. Един лакей веднага отвори вратата. Макар че изражението му остана неутрално, един поглед към очите му беше всичко, което беше необходимо на Блис, за да разбере, че мъжът е шокиран да види Люк отново в Лондон.

— Добре дошли у дома, лорд Уестмор.

Друг мъж, по-възрастен и по-изискан от лакея, излезе от една от задните стаи и влезе в предното фоайе.

— Лорд Уестмор... не ви очаквахме. — Погледът му се отклони към Блис, после се отмести. — Ще наредя веднага да приготвят стаите ви.

— Бихте ли събрали персонала, Партридж? Бих искал да ги представя на съпругата си.

Шокът на Партридж беше така очевиден, че Блис трябваше да сподави кикота, който се надигна в гърлото ѝ.

— Незабавно, милорд.

— Шокира камериера си — каза Блис, след като Партридж излезе.

— Сигурно няма да бъде единствен — измърмори Люк. — Представям си какво ще кажат Батхърст и Бракстън.

Персоналът започна да се събира, от икономката до момчето за поръчки.

— Персоналът ми не е голям — каза Люк. — Хората, които държа, са достатъчни за нуждите ми. Това е госпожа Дънбар икономката ми.

Блис поздрави дребната женица с посивяла коса и очила и ѝ подаде ръка. Госпожа Дънбар изглеждаше объркана за момент, после и тя подаде ръка и направи реверанс. И така по цялата редица — госпожа Сгарки, готвачката, двете камериерки Сюзи и Тили, които поддържаха дома в ред, Уилям, лакея, Плъмб, личният камериер на Люк, и Партридж, икономка. Последно Люк я запозна с Мик, момчето за поръчки.

— Сигурна съм, че ще се разбираме много добре — каза Блис с повече увереност, отколкото усещаше.

— На съпругата ми ще ѝ трябва лична камериерка — обяви Люк.

— Люк, аз...

Той я погледна, за да я накара да замълчи.

— Ще оставя вие да се погрижите да наемете някого, госпожо Дънбар.

— Милорд — обади се боязливо Сюзи, — сестра ми търси работа. Няма много опит, но се учи бързо. Заплатата ѝ ще помогне да издържа по-малките ни братя и сестри.

— Съжалявам, но няма да стане — отвърна Люк. — Предпочитам по-опитна жена за моята съпруга.

Блис видя как надеждата умира в очите на Сюзи и разбра, че семейството сигурно е в отчаяно положение.

— Моля те, Люк, нека да опита. Не ми трябва кой знае колко сложно обслужване. — Наведе се към него и прошепна: — Смятам че семейството ѝ има нужда от тези пари.

Той я изгледа втренчено, преди да се съгласи.

— Много добре, ще дадем на момичето шанс да се докаже. Как се казва?

— Бърди, милорд — каза Сюзи. — Много ви благодаря. Няма да съжалявате. Бърди може да бъде тук още утре сутринта.

Персоналът се разотиде.

— Да ти покажа ли къщата, докато приготвят стаите ни?

Блис кимна охотно.

— Да, бих искала.

Това, което тя видя, беше малко, но елегантно. Предното фоайе с мраморния му под, искрящия полилей и широкото стълбище, което водеше към горните етажи, беше витрина на превъзходния вкус на Люк. Балната зала на приземния етаж имаше стени, облечени в огледала, за да изглежда по-голяма.

От френския прозорец се виждаше широка тераса със стъпала водещи към красива градина.

Комбинацията от кабинет и библиотека беше отражение на самия Люк. Книги запълваха стените, стаята беше обзаведена с мебели, които изглеждаха подходящи за характера му. В средата стоеше прекрасно полирано орехово бюро.

— Тук се грижа за работите си и си почивам, когато искам да бъда сам.

— Често ли го правиш? Да искаш да бъдеш сам, искам да кажа.

Той я изгледа с палец поглед, от който кожата ѝ се почувства опърлена.

— Имам определеното чувство, че няма да искам да бъда сам, докато имам съпруга като тебе.

Загубила дар слово, Блис го последва от библиотеката в приемната. Макар да не беше голяма, тя беше елегантна и щеше да бъде идеална за гости. Трапезарията беше също така и изискана с облепените си в копринени тапети стени, фрески и тъмночервени завеси, закриващи високите прозорци.

Блис последва Люк по дългия коридор към кухнята и стаята на икономката. Кухнята беше безупречно чиста и добре обзаведена, готвачката и дневната ѝ помощничка, която тя представи като Моли, работеха усърдно, за да приготвят вечерята им. Оттук двамата се върнаха в предното фоайе и се качиха по откритото стълбище към коридора на втория етаж.

— Апартаментите ни са на този етаж заедно с няколко стаи за гости. Третият етаж е изцяло за персонала.

— Всеки от нас си има апартамент? — запита Блис. — Това означава, че имаме отделни спални.

— Съвързани с врата — уточни Люк. — Така се прави в Лондон.

Блис набръчка нос.

— Кой е направил това правило — някой мъж, който не е можел да понася съпругата си ли?

Люк отвори вратата и я въведе в голяма стая, която изглеждаше неизползвана. Розовите завеси на прозорците и покривката на леглото изглеждаха така, сякаш имаха нужда от сериозно изтупване, а мебелите, макар и красиви, бяха покрити с прах.

— Както можеш да видиш, тази стая никога не е била използвана — каза Люк. — Страхувам се, че е тъжно пренебрегната. Прислужниците ми са наясно с нежеланието ми да се женя и са оставили тази стая практически недокосната. Ще им кажа да се погрижат незабавно.

Думите още не бяха излезли от устата му, когато госпожа Дънбар и двете камериерки нахлуха в стаята, въоръжени с метли, четки и различни приспособления за чистене. Уилям ги следваше, понесъл кофа вода.

— Ще оправим нещата веднага, милорд — каза госпожа Дънбар, докато камериерките с помощта на Уилям започнаха да свалят завесите.

Люк поведе Блис към друга врата.

— Това е гардеробната, която разделя спалните ни. Малката стая отатък вратата вляво е към тоалетната. Наскоро я направиха. Няма отделна баня, но ще поправа скоро това положение.

Люк отвори вратата на своята стая и въведе Блис вътре. Стаята изглеждаше точно така, както тя си беше представяла, че ще изглежда апартаментът на Люк — тежки тъмни мебели, горскозелени завеси на прозорците и също такава покривка на леглото, килим в редуващи се оттенъци на зелено и кафяво. Изглеждаше удобно и приветливо. Тя се запита разсеяно колко ли жени са споделяли това легло с него. Но не попита, макар че въпросът пареше на езика ѝ.

— Какво мислиш? — запита Люк. — Има ли нещо, което да искаш да промениш?

Само условията за спане.

— Аз... не мога да се сетя за нищо. Дай ми време да се устроя. Мислиш ли, че бих могла да се изкъпя?

— Със сигурност. Ще се разпоредя на излизане. Можеш да използваш моята стая, докато приготвят твоята.

— Излизаш ли?

Люк я изгледа странно.

— Сигурно не очакваш да си стоя у дома и да те наглеждам, нали? Имаш много да учиш за браковете във висшето общество, любов моя. Може би ще се видим на вечеря. Не спазваме провинциалните часове, затова очаквам вечерята да бъде около девет часа. Приятно прекарване.

Той се обърна, за да излезе.

— Люк! Къде отиваш?

Той се извърна.

— Сега сме в Лондон. Имам своите ангажименти. Но щом се разчуе за брака ни, ще трябва да ходим на много балове и други такива събития. Трябва да подновим гардероба ти обаче. Утре ще те заведе при една от най-добрите шивачки в града.

Махна елегантно с ръка и излезе. Кипейки вътрешно, Блис го последва до вратата и я затръшна зад него. Каквото и да беше очаквала от брака им, не беше това. Никога не бе мислила, че Люк ще я изостави толкова скоро. Сега, след като беше вече в Лондон, тя предположи, че той ще се върне към обичайните си забавления. Включваше ли ходене по жени? Той имаше ли любовница? С колко ли от бившите му любовници ще се запознае?

Люк излезе от къщата с необичайна бързина. Съпругата му не изглеждаше толкова ограничаваща в провинцията, но в мига, когато пристигнаха в Лондон и въведе Блис в дома си, беше усетил как стените се затварят около него и сякаш го задушават. Никога не си беше представял, че ще се обвърже или ще бъде отговорен за друг човек. Беше живял егоистично, вкусвайки всеки познат на мъжете порок. Щеше да му бъде трудно, ако не и невъзможно да приключи с тази част от живота си и да започне друга.

Батхърст и Бракстън се бяха отказали от разврата заради жени, които обичаха, но Люк не би могъл да си представи да обича, когото и да било по този начин. Затова беше оставил Блис самичка. Надяваше се вманиачаването му по нея да стихне, щом се върне към старите си навици.

Когато влезе в „Уайтс“ предизвика сензация.

— Мислех, че още си в провинцията — каза вместо поздрав лорд Хофингтън.

— Реших да се върна — проточи Люк.

— Дамите бяха безутешни, след като ги изостави — вметна виконт Кауърли.

— Е, човече, разказвай! — извика лорд Уелингъм с извисил се от възмущение тон. — Кой печели облога? Колко изтрая?

Люк знаеше, че това, което се кани да каже, ще прозвучи като шок, но не можеше дълго да държи брака си в тайна в град, пълен с клюки.

— Ожених се преди една седмица и доведох съпругата си в Лондон.

Последва зашеметена тишина.

— Не казвай, че е истина! — възкликна Уелингъм. — Не и ти! Не и последният женкар! По дяволите, прекалено много жени ще бъдат съкрушени.

Мъжете се втурнаха към книгите със залози, за да видят кой е спечелил облога. Кауърли дойде с недоволено изражение.

— Бракстън, да му се не види!

— Какво съм направил? — запита Рамзи граф Бракстън, влизайки в залата.

— Спечели облога — каза Кауърли.

— Какъв облог? — Видя Люк и спря на място. — Уестмор, кога си дойде?

— Днес.

— Чакай само Батхърст да чуе. Направихме частен залог. Даде ти дори по-малко време от мене. — Той тупна Люк по гърба. — Добре дошъл у дома, старче. Липсваше ни.

— Кажи му, Уестмор — настоя Кауърли.

— Какво да ми каже?

Люк се прокашля.

— Дойдох си в Лондон със съпруга.

Рам явно беше силно изненадан.

— Какво, по дяволите, ми говориш!

Темата остана да виси, когато граф Мейхю се присъедини към групата и пронизителните му сиви очи се впиха в Люк с обезпокояваща настойчивост. Люк познаваше лорд Мейхю, но за него той не беше човек, на когото би се доверил или когото би нарекъл приятел.

— Значи се върна — каза Мейхю без никакво обръщение. — Няма да ни оставиш на тъмно относно причините да избягаш в провинцията, нали?

— Мейхю — изрече Люк, обръщайки вниманието си към графа, — моя работа е да разкрия или да премълча причините и предпочитам да ги запазя за себе си.

— Хайде — заупорства Мейхю, — трябва да си имал някакви основания да заминеш така прибързано. Ключките си вървят, нали знаеш. Чух, че заминаването ти има нещо общо със смъртта на лейди Сибил, а? Знаеш ли нещо, което ние не знаем, Уестмор?

Темпераментът на Люк се възпламени и ръцете му се свиха в юмруци. Защо Мейхю подхваща темата за Сибил точно сега? Какво се надява да спечели? Внезапно Люк осъзна защо не го харесва, графът смяташе, че има големи успехи сред жените. Люк го мислеше за хитра лисица без никакви качества, които да го препоръчват. Някои се бяха надявали неотдавнашният брак на Мейхю да го е променил. Но явно не беше. Той си оставаше противен, както винаги. Още една дума и Люк щеше да го предизвика на дуел.

Бракстън трябва да беше отгатнал настроението на приятеля си, защото положи ръка на рамото му и каза:

— Спокойно, старче. Имам нужда да пийна нещо, а ти?

— Искам да го убия — изсъска Люк, докато се отдалечаваха.

— Знам. И аз никога не съм го харесвал.

Поръчаха напитки на един минаващ наблизко лакей и намериха свободен ъгъл с два удобни стола. Люк се просна на своя и протегна крака пред себе си с мрачно и заплашително изражение.

— Остави Мейхю, той е хищник — каза Бракстън. — Разкажи ми за съпругата си. Ти си последният човек, за когото съм очаквал да влезе в попския капан. Тя трябва да е невероятна. Откъде е? Как я намери?

— По дяволите, Бракстън, остави ме да си поема дъх — изръмжа Люк.

Лакеят пристигна с питиетата им. Люк глътна брендито си на един дъх.

— Не е каквото си мислиш. Не е съюз по любов. Ожених се за Блис, защото...

Гласът му секна.

Веждите на Бракстън се вдигнаха.

— Блис? Привлекателно име. Надявам се да си намерил блаженство с нея.

— Казах тя...

— Знам, знам, не е съюз по любов. Какво точно стана в Сейнт Айвс? Нещо трябва да те е убедило да се ожениш.

— Това е дълга история.

— Имам време.

Люк изпусна дълга, напрегната въздишка.

— С две думи, забърках се с контрабандисти.

— Какво? По дяволите, човече, трябваше да ме послушаш. Каква е връзката на брака ти с контрабандата?

Люк изпусна продължителна въздишка.

— Блис организираше контрабандистите, тя им беше водач. Ожених се за нея, за да я спася от палача.

— Продължавай — подкани го Рам. — Това не е за вярване. Напомня ми за Батхърст и неговата Оливия. Тя беше разбойничка, ако си спомняш.

— Много добре си спомням — каза Люк. — Помня и че ти, и всички останали вярвахте, че твоята Фийби е откраднала безценен египетски амулет.

— Нещата се развиха добре и в двата случая — изтъкна Рам. — Влюбихме се в съпругите си.

— Това няма да се случи с мен — закле се Люк. — Щом стигнахме в Лондон, осъзнах, че не искам да се откажа от предишните си навици.

— Да не би да казваш, че ще бъдеш неверен съпруг? Че ще продължиш с греховния си живот?

Люк трепна. Бракстън го правеше да прозвучи толкова мръсно. Повечето бракове във висшето общество бяха уредени, той нямаше да бъде първият кръшкащ съпруг. Ако беше научил нещо за себе си след брака си, то беше, че Блис има прекалено много контрол над чувствата му. Съпругите не би трябвало да имат такава власт. Предполагаше се, че мъжете трябва да играят хазарт, да пият и да имат любовници.

Но ако трябваше да бъде напълно откровен пред себе си, Люк би признал, че мисълта за Блис в ръцете на друг мъж предизвикваше горчив вкус в устата му и го изпълваше с ревност. Но съпругите и

съпругите вървяха по собствени пътища, нали? Не би могъл да си се представи как се наслаждава на домашното огнище вечер след вечер. Бездействието би го подлудило.

— За какво мислиш? — запита Рам.

Люк се изчерви.

— Нищо особено.

— Продължавай да разказваш, нямам търпение. Каж ми какво те накара да се откажеш от обета за целомъдрие.

— Сложно е — каза Люк. — Намеренията ми бяха добри, но тялото ми ме предаде. Почти месец след като напуснах Лондон, срещнах Блис. Пожелах я веднага, но се борех с желанието си. Никой от двамата ни не вярваше на другия. Тя мислеше, че съм правителствен шпионин, а аз смятах, че е замесена в контрабандата, на която случайно се натъкнах, докато плувах една нощ.

Веждите на Рам се вдигнаха рязко.

— Плувал си посред нощ? За какво? — Засмя се. — Не, не ми казвай. Вече знам. Помагаше ли?

— Не много — призна Люк. — Но тази нощ научих за Сянката, водача на групата.

— Блис — предположи Рам.

— Точно така. Но не го знаех, докато бирниците не заложиха капан на контрабандистите. Ние с Блис се скрихме в една пещера, но дори тогава не знаех, че тя е Сянката. Беше излязла от пещерата, докато съм спал. Последвах я малко след това и я намерих да лежи на земята. Беше простреляна. Занесох я у дома си и икономката ми се погрижи за раната ѝ. Не беше ранена лошо. Тогава капитан Скилингтън дойде да я арестува.

— Откъде е знаел, че тя е Сянката?

— От информатор.

— По дяволите! Надявам се твоята Блис да не бяга от правосъдието.

— Не, разбира се, че не. — Той се засмя. — Информаторът мистериозно се изпари. Както и уличаващите дрехи, които Блис носеше като Сянката. Без доказателства съдията прекрати делото.

— Това не обяснява защо си се оженил за Блис. Защо не я върна в селото ѝ?

— Не вярвах, че ще стои настрана от неприятностите. Страхувах се, че ще започне пак с контрабандата и Скилингтън ще я изчака да направи грешка и ще я арестува.

— Блис има ли семейство?

— Баща ѝ ескуайър Хартли, но той почти няма контрол над дъщеря си. Беше болен, но като че ли оздравява. Накара ме да обеща, че ще се ожена за Блис, щом бъде освободена.

Очите на Рам се присвиха.

— Защо ще иска това от тебе?

Люк се прокашля.

— Изглежда, бяхме хванати в... ъ-ъ... компрометираща ситуация.

— Колко компрометираща?

— Намериха ни в леглото.

Рам отметна глава и се засмя.

— Колко типично за тебе. Колко време остана целомъдрен? Два месеца, три месеца? Знаех, че не можеш да си държиш онази работа в гащите цяла година. Искан ми се Батхърст да беше в града да чуе това.

— Къде е?

— Повикаха го в провинциалното му имение по работа и взе Оливия и близнаците със себе си.

— Кой да помисли, че Батхърст ще стане домошар? Това не е за мен, изобщо не е — закле се Люк.

— Не гледай нататък — изсъска Рам. — Мейхю идва насам.

— Какво иска той според тебе?

— Та, Уестмор — започна Мейхю, — вярвам, че трябва да се извиня. Моля те да ми простиш нахалството.

Люк кимна рязко.

— Както кажеш, Мейхю.

Когато Мейхю не си тръгна, Рам запита:

— Има ли още нещо, което да искаш да кажеш?

— Всъщност, има, но се надявам да не помислите нещо лошо за мене, защото го споменавам.

— Казвай, Мейхю — изръмжа Люк.

— Отнася се за лейди Сибил.

Очите на Люк се присвиха.

— Какво за нея?

— Разбрах, че последен си я видял жива. Тя каза ли нещо, което да подсказва защо е искала да отнеме живота си?

— Дори да беше, нямаше да ти го кажа — изскърца със зъби Люк.

— Защо се интересуваш от смъртта на лейди Сибил? — запита Рам. — Това беше преди месеци.

— Приятел съм с баща ѝ. Горкият човек още скърби и мислех да го утеша. Можете ли да ми кажете нещо? Каквото и да е, стига да накара лорд Хорсли да се почувства по-добре?

— Познаваше ли добре лейди Сибил? — полюбопитства Люк. — Личният ти интерес е...

Той замълча, когато му хрумна една мисъл. Мейхю пребледня.

— Не я познавах, познавам само баща ѝ. Какво те кара да питаш? Тя споменавала ли е името ми?

— Не — отсече Люк.

— Кажу ми, Мейхю — подхвърли Рам, — как ти се отразява брачният живот? Чух, че си се оженил за богата наследница и че парите ѝ са те спасили от затвора за длъжници.

— Е... ъ-ъ... — заекна Мейхю, отдръпвайки се от тях, — пожелавам ви приятен ден. Съпругата ми ме чака у дома.

Поклони се и побърза да се оттегли.

— Какво, по дяволите, беше всичкото това? — запита Рам.

— Не съм сигурен — отвърна Люк. Любопитството му обаче беше събудено. — Той наистина ли познава лорд Хорсли?

— Не знам, но ще разбера, ако мислиш, че е важно.

Люк вдигна рамене.

— Както искаш. Това наистина няма особено значение за мене. Вината за смъртта на Сибил е изключително моя.

— Не е вярно — възрази Рам. — Ти си ѝ казал, че ще ѝ намериш съпруг. Какво повече би могъл да направиш?

— Бих могъл да бъда по-убедителен. В действителност, наистина възнамерявах да ѝ намеря съпруг. Не съм я лъгал.

— Разбира се, че не си. — Рам довърши питието си и се надигна. — Отивам си у дома. Сигурен съм, че Фийби ще иска да даде бал, за да те представи заедно с Блис в обществото. Кажу ми на Блис, че Фийби ще я посети, след като се настани.

— Предполагам, че трябва да се направи нещо, за да въведа Блис в обществото — каза Люк. — Предай поздрави на Фийби.

— У дома ли се прибиращ? — запита Рам.

Люк поклати отрицателно глава.

— Мисля да опитам масите в „Брукс“. Да си изпробвам късмета.

— Може би късметът ти е по-добър, отколкото си мислиш — каза Рам на раздяла.

Люк размишляваше над думите на Рам, докато излизаше от „Уайтс“. Късмет ли беше, че срещна Блис? Не беше сигурен. Това, в което беше сигурен обаче, беше жаждата му да потъне в трептящата ѝ горещина и да я язди до изтощение. Искаше да зарови лице в ароматната долинка между гърдите ѝ и да засмуква нежните ѝ зърна. Представи си я как вика името му, докато се разтърсва в кулминацията си, със зачервена от страст кожа.

Проклинайки ерекцията си, Люк се качи на Барон и тръгна към „Брукс“. Беше се замислил дълбоко, когато една карета спря до него и една жена подаде глава през прозореца.

— Уестмор! Значи се върна. Колко хубаво. Липсваше ни, нали знаеш.

Усмехнат, Люк приветства лейди Блайт Карстеърс, богатата млада вдовица. Кратката им връзка беше продължила само два месеца. Беше се отказал от нея, защото не харесваше властни жени. Сексът беше добър, но не толкова, че да го накара да се примири с изискванията ѝ.

— Колко мило от ваша страна да кажете това, лейди Блайт — изрече той любезно.

— Не знаеш колко ми липсваше, Уестмор — изрече Блайт с гърлено измъркване. — Още съм свободна за тебе, скъпи. Имахме хубави моменти заедно, ако си спомняш.

— Наистина — каза Люк, пожелавайки си тя да си продължи по пътя. Нямахше намерение пак да се свързва с нея. Щеше да анализира по-задълбочено причините си по-късно. — Ще го имам предвид. Приятен ден, милейди.

— Уестмор, почакай! — каза Блайт, когато той се на кани да тръгне. — Кога можем да се видим пак?

— Страхувам се, милейди, че е невъзможно. Младоженец съм, нали разбирате, и трябва да бъда при съпругата си.

— Женен! — ахна Блайт. — Не казвай, че е вярно. Коя е тя?

— Не я познавате. Блис е от Корнуол.

Блайт ахна на висок глас.

— Господи! Какво те е прихванало да се жениш за провинциално мишле? Толкова е неочаквано от твоя страна. Съюз по любов ли е?

— Аз... не съм казал това — заекна Люк.

— Отлично. Тогава не виждам причина да не продължим това, което имахме в миналото. Сигурна съм, че ще се срещнем отново.

Тя даде знак на кочияша и каретата се отдалечи с трополене.

Ако Люк искаше новините за брака му да се разнесат, му беше отнело дар слово. Но ако трябваше да бъде напълно искрен, собственият му шок беше също толкова голям. Тази потребност да се върне при Блис беше едновременно неочаквана и необяснима.

Докато минаваше покрай старите си свърталища, Люк не искаше нито наляво, нито надясно, не усещаше желание да играе хазарт, да пие или да спи с леки жени.

Проклетата да е Блис! Как можа да го обърка така? Беше напълно доволен от живота, който си беше създал, преди да я срещне. Натрапчивата му жажда за съпругата му го смайваше.

Какво, по дяволите, ставаше с него?

Влезе в къщата си и мина като вихър покрай Уилям, който стоеше пред вратата. Вземайки стъпалата две по две, той нахлу в стаята на Блис, за да се изправи пред демоните си. Но в мига, когато я видя, умът му се затвори. Не можеше да мисли за нищо друго, освен да я занесе в леглото и да зарови нетърпеливия си член в нея.

13

Стресната от внезапното нахлуване в спалнята ѝ, Блис изпусна книгата, която четеше. Когато видя Люк, пак вдигна книгата от скута си, прекалено сърдита, за да даде знак, че го е забелязала, а още повече пък — за да говори с него.

Люк влезе в стаята с амплоа на герой завоевател.

— Върнах се — обяви той величествено.

— Да — отвърна Блис без ентузиазъм.

— Вечеряла ли си?

— Преди няколко часа.

— Гладен съм.

— Вечерята е в девет часа — отговори Блис, повтаряйки собствените му думи.

Люк пристъпи към камината и протегна ръце към огъня.

— Не се ли радваш да ме видиш?

Блис остави внимателно книгата на скута си, отправяйки най-накрая цялото си внимание към него.

— Не особено. Трябва ли? Какво стана, че днес си се върнал толкова рано? Да не би някоя от любовниците ти да те е отблъснала?

— Ти ме доведе у дома, Блис — призна плахо Люк. — Искан да се любя със съпругата си.

Блис се прозя.

— Нямам желание.

Да бъде на негово разположение всеки път, когато му се прище да се люби със собствената си съпруга — това не беше нейната представа за щастлив брак.

Неумолимото изражение на лицето на Люк накара сърцето ѝ да се разтупти ускорено. Въпреки раздражението ѝ мисълта за любенето с него изпрати тръпки на възбуда по цялото ѝ тяло. Но нямаше да отстъпи, без да получи поне формално извинение за арогантното му поведение.

— Нямах желание ли? — повтори той, несъмнено развеселен. — Но ти си ми съпруга!

Веждите на Блис се вдигнаха.

— Колко умно от твоя страна да си го спомниш. Чаках те, часът за вечеря дойде и отмина. Каза, че ще си дойдеш.

— Не съм казал, че непременно ще си дойда. Не съм свикнал да бъда вързан за престилката на някоя жена. Обичам да излизам и да се връщам, когато ми хареса.

— На мен пък ми харесва да спя сама — възрази Блис.

— Ще помогне ли, ако се извиня, че те оставих сама тази вечер?

Погледът на Блис се вдигна към неговия, вече смекчен.

— Сериозно ли говориш?

Люк осъзна, че желае това от дъното на сърцето си. Докосна я нежно, върховете на пръстите му минаха по очертанията на кадифената ѝ буза.

— Да, напълно сериозно.

Блис не протестира, когато той я накара да се изправи. Главата му се наклони, за да завладее устата ѝ. Сладостта на нейния вкус го вдъхнови да разтвори устните ѝ с език и да направи целувката по-дълбока. Никога не се уморяваше да я целува. Реакцията ѝ беше свободна, страстта ѝ учудваща въпреки липсата ѝ на опит, за разлика от някои предишни негови любовници, които се преструваха, че усещат това, което не усещаха.

У Блис нямаше преструвка. Емоциите ѝ бяха откровени и прости. Той продължи да я целува, докато не я усети как се топи срещу него, докато не почувства как краката ѝ се подгъват.

— Съблечи се за мен — прошепна той, когато прекъсна целувката.

Отдели се на една стъпка от нея. Протегна ръце, за да я подхване, когато тя се олюля, после отстъпи.

Тя се поколеба за един дълъг, бездиханен момент, преди да започне да се съблича много бавно, предизвикателните ѝ движения го дразнеха, изкушаваха го. Той беше съвършено омаян. Тя разкопча роклята си и смъкна корсажа надолу. Той простена. Тогава, още по-бавно, тя свали обувките и чорапите си. Направи пауза, стиснала ръба на ризата си, и погледът ѝ се впи в очите на Люк.

— Всичко, Блис.

Той усети несигурността си, докато тя вдигаше ризата и я събличаше. Посегна към нея, но тя умело му се изплъзна.

— Още не — рече Блис игриво.

Ръцете на Люк се отпуснаха, разочарованието накара гласът му да прозвучи сурово.

— Какво правиш? Не ми харесва да ме дразнят.

— Така ли? Свали си дрехите!

Веждите му се вдигнаха.

— Заповядваш ли ми, любов моя?

Тя му отправи съблазнителна усмивка, която едва не отдели кожата от костите му.

— Размяната е честна игра.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Така е, стига накрая и двамата да получим това, което искаме.

Златистите ѝ очи заблещукаха дяволито.

— Гарантирам ти го.

Пръстите му задърпаха копчетата на ризата, смъквайки дрехите в трескаво усилие. Беше се втвърдил толкова много, че се страхуваше, че панталоните му се разкопчаха сами.

— Чакай!

— По дяволите, сега пък какво има?

Тя се приближи към него с небрежна грациозност. Надигна се на пръсти, потърка гърди о голия му торс. Дъхът му спря, той се втвърди още повече. Болеше го.

— Какво си намислила, Блис?

Тя отправи многозначителен поглед към члена му.

— Какво сте намислили вие, милорд?

— Много повече от вас, милейди, как ни приютяваш?

— Давам на двама ни това, което и двамата искаме. Но най-напред...

Люк веднага разбра, че това „най-напред“ няма да му хареса.

— Какво искаш, дрехи, бижута? Само кажи и е твое — в разумни граници, разбира се.

— Не е толкова просто, Люк. Това, което искам, е повече внимание от тебе. Ти се промени от мига, в който стигнахме Лондон. Знам, че съм нежелана съпруга, но не можеш ли поне да се направиш, че има нещо у мене, което ти харесва?

Устните ѝ затрепериха, сякаш се боеше, че следващите ѝ думи ще отблъснат Люк, вместо да го приближат към нея. Но тревогата ѝ като че ли не промени решимостта ѝ.

— Искам да ми обещаеш, че ще ми останеш верен шест месеца. Можеш ли да дадеш толкова от себе си за това кратко време?

Люк се намръщи.

— Само шест месеца? Какво ще стане след това?

Защо обсъждаше разписанието ѝ? Може би защото тя те иска за не повече от шест месеца, предупреди го един глас вътре в него.

— Ти решаваш.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му, устата ѝ беше толкова близо до неговата, че дъхът ѝ стопляше устните му.

Ръцете му се стегнаха около нея. Жаждата му беше толкова силна, че би се съгласил на всичко. Да остане верен шест месеца не би трябвало да представлява изпитание, защото Блис беше единствената жена, която желаше... точно сега. Колко щеше да трае пристрастяването му към нея? Най-малко шест месеца. Не виждаше никакъв проблем да се съгласи с молбата ѝ.

Грабна я на ръце и я отнесе в леглото. Тя се помъчи да седне.

— Това означава ли, че ще спиш само с мен през тези шест месеца?

— Тук съм, нали? Ако не бях съгласен, щях да изляза още сега. Ще ме имаш изцяло за себе си за шест месеца. Това харесва ли ти?

— Невероятно много. О, Люк, няма да съжаляваш.

— Как да съжалявам за нещо, което и двамата искаме? Той свали обувките си, смъкна и панталоните и ги хвърли настрана. Членът му изскочи освободен, стърчейки нагоре като че ли със свой собствен живот.

Блис не можеше да отвърне поглед. Устата ѝ пресъхна, докато оценяващият ѝ поглед се спускаше по него. Златистокестеняви косми покриваха гърдите и слабините му. Ръцете му преливаха от изпъкнали мускули, коремът му беше плосък и стегнат. Набъбналата му плът се раздуваше още повече, докато погледът ѝ бродеше по него. Дюшекът хлътна, когато той се отпусна до нея.

Тръпка премина през тялото ѝ, когато една силна мъжка ръка обхвана едната ѝ гърда, поемайки зърното между пръстите, за да го погали нежно. Тръпка на наслада пролази по кожата ѝ, докато той

облизваше гърдите ѝ, а после долчинката между тях. Устата му засмука зърното, тя усета как чувствителната пъпка се стяга под езика му.

Устата му полека започна да се спуска надолу, грапавият му език оставяше огнена следа, докато той целуваше и облизваше плътта ѝ. Изсумтя пресипнало, когато Блис го отблъсна и после се хвърли върху него.

— Това — каза тя, покривайки плоското му мъжко зърно с устата си.

Той се изви нагоре, търсейки топлината на устата ѝ.

— По дяволите!

Без да обръща внимание на избухването му, Блис се премести на другото зърно, дразнейки го с върха на езика си. Люк изруга отново и се опита да я отмести.

Блис вдигна глава.

— Не искам да съжаляваш за шестте месеца любовни наслади, които ще откажеш на любовниците си.

Устните ѝ запърхаха по корема му. Той трепна от пеперудения допир на устата ѝ. Тя не спираше — беше твърде близо до целта си. Езикът ѝ намери секса му и тя с изненада откри капка влага на кадифената главичка. Облиза я и обгърна с уста горещия заоблен връх.

Той издаде нисък стон.

— Блис, имай милост!

Членът му беше като покрито с кадифе желязо. Зъбите ѝ се спуснаха по цялата му дължина, после тя пое колкото можа от него в устата си, вкусвайки мускусния аромат на възбудата му.

Изстена одобрително, когато хълбоците му започнаха да се движат под нежните ѝ засмуквания. За няколко дълги мига тя му доставяше удоволствие и го възбуждаше, докато той не започна да се гърчи и да се извива под ласките ѝ.

— Ако не спреш, всичко ще свърши много скоро — предупреди я той с грубо изръмжаване.

— Още не.

Тя продължи нежното изтезание, устата ѝ си играеше с него, докато той не започна да ругае и подскочи нагоре, Блис отскочи и падна по гръб. Люк се хвърли върху нея, подпря се на лакти, за да не

отпуска цялата си тежест върху ѝ, и ѝ отправи възхитително дяволита усмивка.

— Къде научи това? — запита той.

— От теб.

Блис затаи дъх, когато ръката му се спусна между телата им и раздели нежните гънки между бедрата ѝ. Тя усети пръста му да се пъхва в нея, после още един, а палецът му дразнеше чувствителната пъпка. Нежно изръмжаване от удоволствие се изтръгна от гърдите ѝ.

Докосването, близостта, интимността изглеждаха невероятно естествени, сякаш двамата се познаваха от цял живот, а не само от няколко седмици. Тя проследи вдлъбнатинките по гърдите му, всеки познат мускул, всяка хлътнатина, всяка великолепна равнина. Тогава мислите ѝ се пръснаха, когато той се разположи пред входа ѝ и я изпълни.

Стиснал здраво ханша ѝ, той я залюля полека срещу себе си, а после с все по-нарастваща сила. Тръпнейки под мощта на тласъците му, тя се загърчи в отчаян копнеж. Ръмжене отекна в ушите ѝ, когато натискът се усили. Диво мятайки глава, тя притискаше хълбоците си към неговите в трескава страст.

Когато сведе глава и засмука зърното ѝ, тя се изви и изкрещя името му. Неизразимото удоволствие се виеше в нея нагоре, навътре, на приливи и отливи... докато... И тогава се случи. Тя се вкопчи в него, докато се изкачваше на върха на насладата. Конвулсиите я разтърсваха, докато той продължаваше с тласъците. После и той експлодира, обливайки я с горещото си семе.

Блис люлееше главата му към гърдите си, където я беше положил. Би могла да остане завинаги така. Само ако Люк чувстваше подобно нещо, животът щеше да бъде идеален. Но тя щеше да го има за себе си поне шест месеца. Въздъхна. Ако бракът им можеше да бъде толкова хубав като физическото им общуване, щяха блажено да доживеят края на дните си.

Блис знаеше, че това са фантазии, че Люк не беше склонен да се установи при една жена, но мечтите бяха евтини и не нараняваха никого. Разсеяно се запита дали го обича. Можете ли да се наслаждава на интимността с мъж, когото не обича? Не мислеше така. Имаше нужда да вярва, че помежду им има любов.

Люк си пое дълбоко дъх, когато през него пробяга силна тръпка. Тя я усети как минава по тялото му. Той вдигна глава и я целуна по устата, преди да се търкулне настрани до нея. Тогава я прегърна и я задържа плътно до себе си. Това беше последното, което Блис си спомняше, преди да заспи.

Когато се събуди на следващата сутрин, Люк все още спеше до нея. Тя беше толкова щастлива, че той не си е отишъл от леглото ѝ в своето, че искаше да се засмее на висок глас и да запляска с ръце.

Люк се събуди полека. Когато протегна ръце и крака, за да прогони схванатостта, почувства топлината на друго тяло, сгушено до него. Очите му се отвориха. Блис го гледаше, очите ѝ се присвиваха от съдържана радост. Това го порази като гръм. Беше прекарал нощта в леглото на Блис! По дяволите, не това беше възнамерявал.

Искаше да се люби с нея снощи, това поне беше истина. Мисълта да се люби с нея беше развалила излизането му предната вечер. Докато се беше опитвал да се развлича с обиколка на старите любими места, си беше представял Блис точно като беше сега, с коса, спускаща се по раменете, със зачервена кожа и устни, подути от целувките му. Видението беше пропъдило удоволствието от вечерта. Като прилежен съпруг се беше върнал у дома и като прилежен съпруг беше попаднал под магията на Блис.

Стана рязко и събра разхвърляните си дрехи.

Блис се надигна на лакът.

— Излизаш ли?

— Плъмб вероятно ме чака, за да ме обръсне и да ми помогне да се облека. Предстои ни голям ден, Блис. Трябва да прекараме поне пет или шест часа с мадам Било, затова бих искал да започнем отрано.

— Коя е мадам Било?

— Една от най-добрите модистки в Лондон. Предлагам да позвъниш за камериерката си. Ще се видим в стаята за закуска след един час.

Люк знаеше, че е нарочно рязък, но се беше стреснал, че се събужда в леглото на Блис. Беше очаквал страстта му към нея да отслабне, след като се люби с нея, но вместо това беше я прегърнал, след като се бяха любили, и не беше искал да я пусне. Дяволите да ги

вземат! Нещо странно ставаше с него и той не беше сигурен, че му харесва. Беше започнало в деня, когато се ожени за Блис.

Или може би не.

Може би беше започнало в деня, когато я беше видял да стои на ръба на скалата.

Люк повика камериера си и започна да се готви за предстоящия ден. Появи се в трапезарията точно един час след като беше излязъл от стаята на Блис. Тя още не беше дошла, затова той напълни чинията си, взе вестника и започна да го преглежда, докато се хранеше.

Блис дойде след няколко минути.

— Доволна ли си от новата си камериерка? — запита Люк, докато сгъваше вестника и го слагаше до чинията си.

Блис отиде към бюфета, разгледа поднесените храни, избра от тях и си сипа в чинията.

— Бърди изглежда достатъчно способна — Уилям я настани на мястото ѝ, сипа ѝ чай и бързо се оттегли. — Млада е, но удивително добра в подреждането на косата.

Погледът на Люк преброди над нея, от акуратно подредената ѝ черна коса до гърдите ѝ. Износената от пътуване рокля беше виждала и по-добри дни, но той щеше да поправи това положение. Искаше да облече съпругата си по последна мода и да се похвали с нея пред обществото. Замръзна с вилицата на половината път до устата му. Откъде беше дошла тази мисъл?

Хранеха се почти мълчаливо. Апетитът на Блис беше почти толкова добър, колкото и неговият, отбеляза Люк и се запита как тялото ѝ остава толкова стройно. Усмивка потрепна на устните му. Снощната усърдна гимнастика в леглото сигурно я беше оставила толкова гладна, колкото и него. Той довърши закуската си и остави настрана салфетката.

— Готов съм, когато и ти бъдеш.

Блис стана.

— Само ми дай минутка да си взема наметалото.

Люк я последва на излизане от трапезарията. Той беше наредил да приготвят отрано двуколката му и настани Блис в нея, вземайки лично юздите.

— Колко далече е ателието на мадам Било?

— Не е много далече. Тя е най-добрата в Лондон.

— Сигурно е и доста скъпа — измърмори Блис.

— Наистина. Но трябва да бъдеш облечена по модата, ако очакваш одобрението на обществото.

Блис изсумтя.

— И точно колко добре облечена предполагаш, че трябва да бъде една контрабандистка?

Той я изгледа неодобрително.

— Вече никога не споменавай това. Ти си ми съпруга, миналото вече няма значение.

Люк се съсредоточи върху пътя, опитвайки се да не обръща внимание на трепета, който думите на Блис бяха предизвикали у него. Ами ако Скилингтън намери ново доказателство и дойде да я преследва? Ако Батхърст е в провинцията и не е могъл да помогне на Мили, какво е станало с нея? Скилингтън беше ли я проследил до Лондон?

— Сърдит си — каза Блис, изтръгвайки го от мислите му. — Откакто пристигнахме в Лондон, единственото време, когато си говорим, е в леглото. Какво направих сега?

Люк я изгледа сурово.

— Когато споменавах противозаконната си дейност, това ме плаши. Ожених се за тебе, за да те спася от палача, и не искам усилията ми да пропаднат.

Блис изфуча.

— Знам точно защо се ожени за мене, Люк. Няма защо да ми го напомняш.

Той въздъхна. Сигурно объркваше нещата. Не искаше да нарани Блис. Тя наистина не му беше безразлична, иначе нямаше да вземе такива извънредни мерки, за да я спаси от собствената ѝ глупост. Трудностите, които преживяваха, просто доказваха колко непригоден е за брачен живот.

Люк дръпна юздите пред един изящен магазин на Бонд Стрийт и екипажът спря. Широката улица беше обточена с всякакви магазини, а хората, които Блис видя, бяха облечени по най-новата мода. Люк слезе, свали Блис на тротоара и я придружи до вратата.

Дребна женица с искрящи очи и размахани ръце ги посрещна вътре.

— А, лорд Уестмор — изрече тя със силен акцент. — Отдавна не съм имала поръчки от вас. — Хвърли пренебрежителен поглед към Блис. — Какво мога да направя за вас днес?

— Мадам Било, представям ви моята съпруга, виконтеса Уестмор.

Устата на мадам се раздвижи беззвучно, докато очите ѝ се взираха в Блис. След миг тя си възвърна дар словото и си припомни добрите маниери, като направи реверанс.

— Моите най-смирени поздравления за вашия брак, милейди, милорд. С какво мога да ви помогна?

— Лейди Уестмор има нужда от пълен гардероб, мадам. Ще ѝ трябват две рокли с подходящи аксесоари и бельо, незабавно, както и вечерна рокля. По-късно, не след дълго, ще ѝ трябват сутрешни рокли, рокли за разходка и две бални рокли. О, да, и нощници. Нещо прозрачно.

— Люк! — изсъска Блис, смутена.

Но мадам като че ли разбираше, защото се усмихна и кимна. Плесна с ръце и една помощничка се появи иззад завесата.

— Донесете платове и кукли с модели, за да ги разгледа лорд Уестмор — нареди тя.

— Поръчваш прекалено много — оплака се Блис. — Трябват ми само една-две рокли.

— Лондон не е Сейнт Айвс — отговори Люк. — След като те представя пред обществото, ще бъдеш на показ.

Блис пребледня.

— Не може ли да живея тихо и кротко в сянка?

— Страхувам се, че не е възможно. Лейди Бракстън скоро ще те посети. Планира бал в наша чест. Искам да бъдеш облечена по модата за този случай, защото ще те разглеждат много подробно.

Блис изстена. Животът ѝ в Сейнт Айвс не беше и наполовина толкова стресиращ, колкото обещаваеше да бъде в Лондон. Животът на контрабандиста беше прост в сравнение с този на дама от висшето общество. Тя нямаше обноските или познанията, за да бъде съпруга на лорд. Не знаеше как да се облича и как да се държи.

Мадам Било я отведе в една малка пробна, където помощничката ѝ вземаше мерки, докато мадам възклицаваше пред косата и фигурата ѝ, явно възхитена от това, с което трябваше да работи.

— Не съм сигурна за цветовете или моделите — каза колебливо Блис.

Мадам махна пренебрежително с ръка.

— Съпругът ви има отличен вкус, милейди. Той ще знае точно какви модели и цветове ви отиват.

— Не искам нищо нескромно — настоя Блис.

Мадам извъртя очи нагоре.

— Днешните модели ще подхождат идеално на стройната ви фигура. Нека съпругът ви реши.

Блис помръкна. Очевидно Люк беше добре познат на мадам, което означаваше, че тя е обличала любовниците му. Мисълта, че той е плащал за тоалетите на чужди жени, беше нетърпима.

След като доста време я мериха, побутваха и обръщаха, ѝ позволиха да се върне при Люк. Намери го обкръжен от платове, каквито никога не беше виждала. Коприна, атлаз, муселин, брокат, кадифе и тънък лен бяха разстлани на една маса, за да може той да ги оглежда.

— Предпочитам оттенъци на скъпоценни камъни за Блис, но мисля, че от тази коприна в цвят шампанско с дантелен ръб ще стане прекрасна бална рокля — каза Люк. Мадам кимна одобрително. — Рубиненият сатен ще бъде много подходящ за втората бална рокля.

Люк издърпваше плат след плат и ги наместваше под брадичката на Блис. Някои одобри за дневни рокли, други за рокли за разходка, някои отхвърли. Когато стигна до нощниците, избра най-прозрачните материи, с които разполагаше мадам. Блис почти нямаше думата в избора. Люк, изглежда, знаеше какво прави, затова тя просто наблюдаваше, макар да не беше сигурна, че одобрява всичко, което е избрал.

Минутите преминаха в часове. Поднесоха чай и нещо за подкрепяне, докато Люк избираше платове и модели. Накрая той стана и сложи шапката си.

— Мисля, че свършихме добра работа, мадам. Ще искаме две всекидневни рокли за вдругиден и една рокля, подходяща за опера, след не по-късно от една седмица. Ще можете ли да изпълните останалите поръчки за две седмици?

— Да, милорд, както кажете — отвърна модистката.

Вратата се отвори и една модно облечена жена влезе в магазина, придружена от компаньонката си. Спря на място, като видя Люк, и игриво го потупа по гърдите със сгънатото си ветрило.

— Уестмор, лошо момче такова, къде беше? Ужасно ми липсваше.

— Здравей, Лилиан.

Тя протегна ръка. Люк се поклонил над нея, без устните му да докосват пръстите ѝ. Блис стоеше малко по-надалече от него, говорейки с мадам, когато чу вратата да се отваря. Женският глас и ниският отговор на Люк привлякоха вниманието ѝ.

— Чух, че си се върнал в Лондон със съпруга — каза Лилиан. — Не мога да повярвам, скъпи. — Потупа с ветрилото по предницата на панталоните му. — Не си могъл да си държиш панталоните закопчани, хм-м? Жалко. Със сигурност не ставаш за баща. Чух, че съпругата ти е от провинцията.

Блис видя Люк да се стяга и се запита дали ще я защити. Той го направи.

— Ще ми бъде приятно, госпожо, да не говорите пренебрежително за съпругата ми. Не знам дали ще бъде добър баща, но когато дойде това време, съм сигурен, че ще бъде достоен за очакванията.

Лилиан се засмя зад ветрилото си.

— Уестмор, ти си ужасно лош. Винаги се оказваш достоен за очакванията. Не знам някога да си се провалял.

Блис реши, че е време да огласи присъствието си.

— Готова съм, Люк. Ще тръгваме ли?

— Лейди Броудмор, може ли да ви представя красивата си съпруга, лейди Уестмор?

Блис протегна ръка. Лилиан я погледна втренчено, като че ли очакваше да я ухапе. Изсумтявайки презрително, тя докосна за миг пръстите на Блис.

— Това ли е съпругата ви, Уестмор? Ами тя е...

— Красива — довърши Люк, изразявайки ясно какво иска да каже. Усмихна се на Блис. — Ще тръгваме ли, любов моя?

Макар да знаеше, че ласкавото обръщение на Люк е заради лейди Броудмор, Блис му се наслади.

— Беше ми приятно, милейди — подхвърли тя през рамо, докато минаваше край Лилиан.

Люк ѝ помогна да се качи в двуколката.

— Това една от твоите любовници ли беше?

Люк вдигна рамене.

— Знаеш, че не съм бил ангел. Признавам, водех живот на грях. Не съм мислил, че ще трябва да отговарям за действията си пред съпруга.

Блис нямаше какво да каже.

— Имаме още няколко спирки, преди да се върнем у дома — каза Люк. — Трябват ти обувки, които да подхождат на роклите, а също ръкавици и шапки.

Блис въздъхна и го последва. Щом обиколката приключи, тя успя да се отпусне и да се огледа наоколо, докато двуколката трополеше из лондонските улици. Гледките бяха толкова различни, че умът ѝ се замаиваше. Хората в Сейнт Айвс нямаше да повярват какви неща е видяла по улиците на този огромен град.

Люк се отклони по една тясна улица, за да избегне задръстването, причинено от преобърнатата каруца наскрел най-оживеното движение.

— Надявам се да знаеш къде отиваш — каза Блис.

— Познавам Лондон като опакото на ръката си. Тази улица излиза близо до Мейфеър. Неравна е и малко тясна, но може да се мине, ако внимаваш.

Блис чу звука на друго превозно средство, което приближаваше, и се обърна.

— Тази карета върви бързо — предупреди го тя.

— Виждам. Какво, по дяволите, прави? Не вижда ли, че улицата е прекалено тясна за такава скорост?

Очевидно не, защото кочияшът увеличи скоростта, вместо да я намали.

— По дяволите, идва право към нас! Дръж се.

Люк плесна бича по гърбовете на двата сиви коня, Блис се хвана здраво, докато двуколката подскачаше по калдъръма, и стисна зъби, за да не затракат.

Люк изригна проклятие.

— Какво прави това копеле?

Скъси юздите толкова, колкото прецени, че е възможно. Тръпка на страх премина по гръбнака на Блис.

— Има ли достатъчно място да мине каретата? — Ако няма, сме в голяма беда.

Каретата се изравни с тях. Люк задържа здраво конете си. Третата беше черна, с плътни завеси на прозорците, за да не виждат пътниците. Лицето на кочияша беше скрито с шал. Тогава, за върховен ужас на Люк, той видя през завесите да се подава пистолет.

— Залегни! — извика той в момента, когато пистолетът гръмна.

Почувства парване до ухото и дръпна юздите, оставяйки каретата да мине покрай него. Ако беше сам, щеше да я преследва. Но спря двуколката, защото тревогата му за Блис го накара да забрави всяко друго чувство.

Притегли я в обятията си.

— Добре ли си?

Тя потръпна.

— Аз... струва ми се. Някой стреля ли по нас?

— Страхувам се, че да.

— Защо?

— Проклет да съм, ако знам. Не си ли ранена?

— Не съм. А ти?

— Много съм добре. Да се прибираме у дома.

— Люк, кървиш!

Тя докосна врата му и ръката ѝ се отдръпна окървавена. Блис извади носната си кърпа и попи кръвта.

— Куршумът е одраскал врата ти под ухото, но не изглежда опасно. Имаше късмет.

Със строго изражение Люк плесна юздите и конете потеглиха бързо.

— Кой според теб го направи? — запита Блис.

— Не знам. Напоследък не съм спал с чужди съпруги, не съм и оскърбявал, когото и да било. Нямам и най-малка представа кой може да иска смъртта ми.

— Люк, може би куршумът е бил предназначен за мен — каза тя тихо.

— Това е абсурдно. Кой ще иска да ти навреди?

— Може би някоя от предишните ти любовници. Или може би Скилингтън.

— Скилингтън... малко вероятно. Той е човек на закона, не е убиец. Колкото до предишните ми любовници, ще вдигнат рамене и продължат по-нататък. Така става.

— Защо някой ще иска твоята смърт?

Неясно подозрение започна да се оформя в ума на Люк, но той не можеше да повярва.

— Не знам. Може би имам влиятелен враг, за когото не подозирам.

Стигнаха в къщата на Люк. Блис слезе без негова помощ и побърза да му помогне да излезе от двуколката.

— Не се тревожи, Блис. Това е просто драскотина. — Той свали окървавената кърпа, която държеше до врата си, за да покаже колко незначителна е раната му. — Виж, кървенето вече спря.

— Надявам се госпожа Дънбар да има нещо антисептично под ръка. Инфекцията може да доведе до сериозни последици.

Люк отвори вратата и въведе Блис вътре. Уилям се взря в кръвта, която изтичаше полека от раната на Люк, и се втурна да му помогне.

— Милорд, ранен сте!

— Няма нищо, Уилям. Помоли госпожа Дънбар да донесе леген с гореща вода и малко бренди в стаята ми.

— Веднага, милорд.

Люк се заизкачва по стълбите. Блис го последва.

— Милорд, нека ви помогна!

Люк погледна през рамо, изненадан да види Партридж извън обичайния му достолепен вид как взема стъпалата две по две.

— Наистина, Партридж, това е само драскотина.

— Но кръвта...

— Помогнете на негово благородие да стигне до стаята си — нареди Блис. — Раната не изглежда сериозна, но е загубил кръв.

Люк въздъхна. Блис се тревожеше прекалено много, макар мисълта, че някой го използва, за да се упражнява в стрелба, със сигурност беше тревожна.

Люк тъкмо се беше настанил на един стол, когато госпожа Дънбар нахълта в стаята.

— Няма нищо сериозно, госпожо Дънбар — настоя той. — Само промийте раната и ще се оправя.

Икономката махна окървавения плат, почисти раната от кръвта и я дезинфекцира.

— Да ви бинтовам ли врата?

— Не е необходимо.

— Какво стана, милорд?

— Заблуден куршум — проточи Люк.

— Предлагам да стоите настрани от пътя на куршумите в бъдеще, милорд.

Все още треперейки от близката среща на Люк със смъртта, Блис от все сърце се съгласи. Нито веднъж в кариерата си на контрабандистка не беше изпитвала такъв страх.

Кой би искал смъртта на Люк?

Люк не излезе навън тази вечер. След вечерята придружи Блис до нейната врата и се оттегли в стаята си. Не че не искаше да се люби с нея, просто му трябваше малко спокойствие, за да премисли събитията от деня.

Опасността не му беше непозната. Беше опитен воин, който беше използвал хитрост и умения, за да оцелее във войната на Полуострова. Двамата с Батхърст бяха защитавали взаимно гърбовете си и двамата си бяха дошли у дома живи и здрави. Но да бъде използван като мишена от неизвестен стрелец беше подъл начин за воюване. Очевидно врагът му се страхуваше да застане лице в лице с него.

Всички знаеха, че Люк е опитен фехтовач и първокласен стрелец. Знаеше се и че практикува юмручен бой поне веднъж седмично. Очевидно врагът му беше голям страхливец, който не искаше да се изправи лице в лице с него.

Кой го мразеше чак толкова, че да го убие? Какво беше направил, за да си спечели враг?

Люк остана да се разхожда из стаята си до късно през нощта, търсейки отговори. Но нищо не му идваше на ума, макар че някъде дълбоко в душата му се надигаше името на лейди Сибил. Той тръсна глава, за да я проясни. Какво общо, по дяволите, ще има Сибил с

нападението над него? Асоциацията нямаше никакъв смисъл. Люк погледна към вратата, отделяща неговата стая от тази на Блис. Стомахът му се сви от жажда за нея. Беше ли късно да влезе при нея? Тя щеше ли да го приеме? Мисълта да се люби с Блис се превърна в силна жажда и членът му реагира подобаващо.

Блис не спеше. Чуваше как Люк се разхожда из стаята си и се питаше дали да не отиде при него, когато чу междинната врата да се отваря. Надигна се, чакайки Люк да прекоси стаята, за да дойде при нея.

— Защо не спиш?

Дрезгавият му шепот беше изпълнен с желание.

— Не ми се спеше. Добре ли си? Чух те да се разхождаш.

Той свали халата си и се плъзна в леглото до нея.

— Опитвам се да разбера какво се случи днес.

Блис се дръпна, за да му направи място.

— Успя ли?

Той погали бузата ѝ.

— Не и се уморих да си блъскам главата. По-скоро бих искал да се любя с тебе.

Тя положи и двете си ръце на твърдите мускули на гърдите му. Кожата му беше гореща и твърда под пръстите ѝ. Тя прокара ръце надолу по тялото му, изследвайки покритите с косми гърди, тънката му талия, плоския корем... твърдата му мъжественост.

Люк изстена.

— Това означава ли, че ти е приятно?

Ръката ѝ се затвори около него. Той се напрегна. Тя нарочно погали твърдата му дължина.

— Съмняваш ли се?

Харесваше ѝ да го усеща, обичаше начина, по които той пулсираше и подскачаше при докосването ѝ, начина, по който се наслаждаваше и насърчаваше набезите ѝ. Просто обичаше всичко у него.

Нетърпеливо изръмжаване избоботи откъм стиснатите зъби на Люк, когато той я обърна върху себе си. Възсядайки кръста му, тя се наведе напред и го целуна.

Впи очи в неговите за няколко бездиханни мига, после се плъзна назад и пое в себе си напрегнатия му член.

Люк пое управлението оттук нататък, извеждайки и нея, и себе си към трескавия връх на желанието, раздухвайки поглъщащите я пламъци със силните си тласъци, които я зашеметяваха и я хвърляха в забрава.

Блис полека се свести, осъзнавайки, че Люк вече не лежи до нея. Надигна се на лакти.

— Оставяш ли ме?

— Ще ти бъде по-удобно, ако не смуцавам съня ти. Мисълта ми е толкова разстроена, че вероятно ще се въртя цяла нощ.

Казвайки това, той изчезна през междинната врата. Блис беше разочарована, но го разбираше. Ако някой беше стрелял по нея, и тя сигурно щеше да бъде разстроена. Но се тревожеше, че не може да му предложи успокоението, от което той имаше нужда. Макар да го удовлетворяваше сексуално, очевидно нейното присъствие не беше достатъчно, за да облекчи обезпокоения му дух.

Макар че Люк беше стигнал до някакво решение в дългите часове размисъл, не беше намерил никакви отговори. Решението му беше да потърси помощта на Бракстън. Две глави бяха по-добри от една и може би заедно щяха да намерят името на мъжа, който го мразеше толкова, че да стреля по него. Люк знаеше, че семейството на Бракстън още не е пристигнало от провинцията и че Рам щеше да му предложи помощта си най-малкото от скука, ако не в името на приятелството.

Тъкмо беше свършил закуската си и четеше вестника, когато Блис влезе в трапезарията. Изглеждаше толкова уморена, колкото се чувстваше и той.

— Не си ли спала, след като те оставих?

— Малко — отговори тя. — Надявам се, че няма да излизаш днес. Всеки път, когато излезеш от дома, ставаш уязвим за ново нападение.

— Няма да се крия у дома, Блис. Аз не съм страхливец.

— Не съм казвала, че си. — Тя си пое остро дъх. — Ами ако пак те нападнат?

— Ще бъда подготвен следващия път. Не възнамерявам да излизам от дома невъоръжен. Доволна ли си?

— Искам да дойда с тебе. Първите ми дрехи трябва да бъдат готови днес, можеш да ме извеждаш, без да се срамуваш от мене.

Устата му се изпъна.

— Никога не съм се срамувал от тебе. Би изглеждала прекрасно и в дрипи. Но не искам да се чувстваш не на място. Това е причината, поради която исках да бъдеш облечена стилно, преди да излезем навън.

Думите му очевидно я изненадаха.

— Ще ме изведеш ли с каретата в парка? — запита тя с надежда.

Очите му се затвориха.

— Да... веднага щом разбере кой иска смъртта ми и го видя зад решетките. Няма да изложя живота ти на опасност.

Блис се засмя.

— Правила съм го много пъти и без твоя помощ.

— Наистина. Питам се — изрече той замислено — дали няма да бъде по-добре да те пратя у вас. Баща ти каза, че ще сложи край на контрабандата. Може да си в по-голяма опасност тук, отколкото в Сейнт Айвс.

— Искаш да ме отпратиш?

— Единствено заради собствената ти безопасност.

Упоритото изражение на Блис убеди Люк, че тя не харесва идеята му.

— В никакъв случай — изрече тя със стиснати зъби. — Не можеш да ме отпратиш. Няма да замина.

— Блис...

— Не, Люк, даже не си го и помисляй! Няма да се отървеш от мен толкова лесно. Само няколко дни са минали от шестте месеца, които ми обеща.

Люк изруга.

— Положението се промени. Искам да бъдеш на безопасно място, докато нещата тук не се уредят.

— Няма да стане, Люк.

Той хвърли салфетката си. Беше се оженил за най-опаката жена на света. Не приемаше заповеди, постоянно изказваше мнението си и не зачиташе съветите му. Какво щеше да прави с нея?

Приеми я каквато е, прошепна едно гласче у него. Люк полека се надигна с цялата си дължина от стола.

— Трябва да поработя в кабинета си. Ще изляза по-късно.

Блис стана.

— Идвам с тебе. Имаш нужда от защита.

— Как ли пък не! Как ще ме защитиш, когато не мога сам да се защита?

Блис се изправи в целия си дребен ръст.

— Бях контрабандистка. Пренебрегнах закона и ми се размина. Напълно способна съм да ти помогна да намериш нападателя.

— Ти си жена. И още по-важно, си моята съпруга. Ще правиш каквото ти кажа.

Блис изфуча.

— Няма да напусна Лондон, Люк. Не можеш да ме накараш да замина.

— Ще продължим този разговор по-късно.

— Кога да те очаквам у дома?

— Когато си дойда.

Люк разбра, че тя е сърдита, но нямаше какво да се направи. Блис като че ли не разбираше, че той се тревожи за безопасността ѝ. Не искаше тя да бъде близо до него, докато не разреши тази загадка.

Люк прекара известно време в кабинета си, отговаряше на писма и оглеждаше състоянието на финансите си. Секретарят му го държеше осведомен, но той обичаше и сам да оглежда нещата. Хапна малко на обед, надраска бележка до Бракстън и я прати по Партридж. Готвеше се да излезе, когато дойде съобщение от мадам Било с молба Блис да дойде в магазина ѝ на проба.

Люк изпрати Блис с градската си карета заедно с Апълби, своя кочияш, и Уилям като допълнителна защита. И двамата мъже бяха млади и достатъчно яки, за да защитят Блис, ако стане нужда. При никакви обстоятелства Люк нямаше да пътува в една и съща карета с Блис и така да я изложи на опасност. Щом тя замина, той поръча да докарат двуколката и сам пое юздите.

Бракстън го чакаше в „Уайтс“. Щом влезе в салона, Люк му махна към една уединена ниша и Бракстън веднага го последва.

— За какво е всичкото това, Уестмор? — запита Рам, щом седнаха.

— Някой се опита вчера да сложи точка на живота ми.

— Какво? Сигурен ли си?

— Някой насочи пистолет към мен и стреля. Това убеди ли те?

— По дяволите! Ранен ли си?

Люк дръпна високата яка на ризата си, оголвайки драскотината на врата си.

— Можеше да ме убият. Или още по-зле, куршумът можеше да удари Блис.

— Съпругата ти е била с тебе?

— Връщаме се у дома с двуколката след цял ден пазаруване.

— Това наистина е сериозно — каза Рам. — Трябва да пийна нещо... а ти?

Рам извика един лакей и поръча бренди за двамата. После се замисли и погледът му се спря на Люк.

— Имаш ли някаква представа кой иска смъртта ти?

— Не. Ужасна загадка. Не съм спал с ничия жена напоследък, не съм разорил никого на игралните маси. Но някой със сигурност иска смъртта ми. Надявах се да ми помогнеш да разгадая тази мистерия. Инстинктът ти в тези неща е по-остър от моя. Шпионирането е твое занимание, не мое.

— Беше мое — поправи го Рам. — Слава богу, че Фийби още не си е дошла от провинцията. Щеше да ми съдере кожата, ако разбере, че пак се забърквам в опасности.

— Винаги можеш да се откажеш — напомни му Люк. — Приятелството ни няма да пострада от това. Разбирам, че семейството ти сега трябва да бъде на първо място.

— О, не, не разбираш. Мислиш ли, че ще оставя един от двамата ми най-добри приятели да се изправи пред такова нещо сам?

Лакеят пристигна с напитките им. Рам отпи замислено и изрече:

— Да си съберем умовете и да видим какво можем да измислим. Да започнем ли с миналите ти работи? Кой са ти врагове?

Люк се подсмихна.

— Сигурно имам много врагове, но никой, който да иска смъртта ми. — Замълча. Когато заговори отново, в гласа му имаше тъжна нотка. — Имам натрапчивото усещане, че нападението има нещо общо със смъртта на Сибил.

Рам се замисли над думите му. Накрая каза:

— Не виждам връзка.

— И аз, но чувството е упорито. Имаш ли други идеи?

— Ами...

— Добър ден, господа.

— Мейхю — поздрави го Люк. — Бих те поканил да се присъединиш към нас, но обсъждаме една тема, което няма да те интересува.

— Нещо сериозно — каза Мейхю. — Може би мога да помогна.

— Съмнявам се — отвърна Бракстън вместо Люк.

Когато Мейхю не показа, че има намерение да си тръгне, Рам каза:

— Ще продължим ли разговора на друго място, Уестмор?

— Да — съгласи се Люк. — Приятен ден, Мейхю.

Мейхю най-накрая схвана намека. Поклони се сковано и се отдалечи.

— Виждам Уелингъм и Томасън. Като че ли идват насам — забеляза Рам. — Да се махаме оттук.

Двамата излязоха бързо и спряха на улицата.

— Сега какво? — запита Люк.

— Не трябва ли да се прибереш у дома...

— Не. Колкото по-далече стоя от Блис, толкова по-защитена ще бъде. Да опитаме ли масите в „Брукс“?

— Какво мисли съпругата ти за нападението над тебе?

Люк се засмя.

— Иска да ме защитава. Ядоса се, когато ѝ предложих да се върне в Сейнт Айвс.

Рам поклати глава.

— Жени! Какво ще правим без тях?

— Точно така — каза сухо Люк.

— Наистина не ти е безразлична, нали, Уестмор?

— Разбира се, иначе нямаше да се ожения за нея.

— Обичаш ли я?

— Ако това означава да се откажа от живота, на който съм свикнал, тогава не. Блис помоли шест месеца да ѝ отдавам цялото си внимание и аз се съгласих. Това е повече, отколкото съм давал на която и да било друга жена.

Рам изсумтя.

— Колко великодушно. Твоята карета ли ще вземем, или моята?

— Да отидем пеша. Не е толкова далече.

— Започва да вали.

— Не възразявам, ако и ти нямаш нищо против.

Рам го изгледа остро, после кимна.

— Много добре, ще идем пеша.

Тръгнаха по улицата. Дневната светлина беше започнала да изчезва, когато влязоха в „Брукс“. Отправиха се веднага към масите, присъединявайки се към една игра на вист. Когато Люк започна да губи, стана. Умът му не беше в картите. Известно време остана да наблюдава играта, но после се отдалечи.

Приятели го поздравяваха. Той спираше да поговори с тях, преценявайки всеки мъж, с когото се заговаряше, като наблюдаваше лицата им за признаци на враждебност. Не видя нищо, не чу нищо, срещна само дружелюбие. Томасън и Уелингъм дойдоха по-късно с група приятели. Люк не беше изненадан да види Мейхю сред тях.

— Чудесно е да те видим тук, Уестмор — изрече Уелингъм вместо поздрав. — Щяхме да те помолим да се присъединиш към нас, когато те видяхме с Бракстън в „Уайтс“ преди малко, но вие си тръгнахте, преди да ви отправим поканата. — Огледа се. — Къде е Бракстън?

— Играе вист и пчели, както обикновено. Умът ми днес не е в картите, затова мисля, че само ще гледам играта.

— Нещо те тревожи ли? — запита Мейхю. — Брачният живот започва да губи привлекателността си? — Той се засмя. — Присъедини се към тълпата. Съмнявам се тази вечер тук да има някой щастливо женен мъж.

— Не ме включвай в оценката си, Мейхю — каза Рам, когато се присъедини към групата. — Аз съм повече от щастлив с моя брак. Не бих го сменил за нищо.

— Вече оставяш ли масите? — запита Люк. — Мислех, че печелиш.

— Печелех... печеля, но се отегчих от играта. Бих хапнал нещо, Уестмор. А ти?

Люк трябваше да признае, че е гладен. Беше обядвал съвсем леко по пладне.

— Да идем в трапезарията. Тук приготвят приличен ростбиф.

Сбогуваха се и се отдалечиха.

— Какво мислиш за тези? — запита Люк, когато останаха сами. — Долови ли някаква враждебност там?

— Не видях нищо тревожно — каза Рам. — Томасън и Уелингъм са прилични типове. Мейхю не изглежда щастлив, откакто се ожени. Нямах да се ожени за Барбара, ако джобовете му не бяха празни. Ако питаш дали някой от тези мъже може да застреля невъоръжен човек, съмнявам се.

— Не знам — изрече замислено Люк, — нямам доказателства, но нещо у Мейхю ме безпокои.

— Не го познавам добре, има ли причина да те мрази?

— Не и доколкото знам. Може би си въобразявам.

Сервитьорът ги настани и взе поръчката им. Разговорът се насочи към не толкова тревожни неща, докато двамата вечеряха. След това пак опитаха масите за игра. Този път Люк започна да печели. Продължи да печели, докато Рам не сложи ръка на рамото му и не предложи да си тръгват.

Люк беше повече от готов. Искаше да се прибере у дома при Блис. Беше късно, когато излязоха в тъмната, безлунна нощ. Дъждът беше станал по-ситен, но от реката се беше издигнала гъста мъгла. Люк вдигна яката си, за да се предпази от влагата.

Вървяха в дружелюбно мълчание, докато не стигнаха до улицата, където бяха оставили каретите си. Разделиха се и всеки се отправи към своята, пожелавайки на другия приятна вечер.

Каретата на Люк беше оставена малко зад тази на Рам. Той се отдалечи, необезпокояван от непроницаемия мрак, който го обграждаше, когато излезе извън кръга светлина, осигурявана от една улична лампа. Беше само на няколко крачки от каретата си, когато четирима мъже изскочиха от една тъмна уличка между две сгради. Когато Люк осъзна, че е в опасност, вече беше обкръжен от банда, въоръжена с кинжали и дебели сопи. Той измъкна пистолета си, който беше зареден и готов за стрелба.

— Какво искате? — запита Люк. — Ако искате кесията ми, можете да я вземете.

Едър мъж, чието лице беше закрито с шал, размаха кинжала си под носа на Люк в ням отговор.

Очите на Люк се присвиха, докато вдигаше полека пистолета си.

— Ще взема един от вас със себе си. Кой ще бъде?

— Нямате шанс, лорд Уестмор. Четирима сме, вие сте сам.

Знаят името ми. Някой ги беше пратил.

— Кой ви плати?

— Стига приказки.

Внезапно Люк се видя атакуван от всички страни. Стреля, чу вик и почувства удовлетворение. Но това не трая много. Някой хвърли кинжал, който сцепи ръкава на Люк и поряза ръката му над лакътя. Но той не беше напълно безпомощен. Издърпа шпагата, скрита в бастуна, и започна да се бие с нападателите си с уменията на съвършен фехтовач.

Знаеше, че няма голям шанс, биеше се, за да си спаси живота, и знаеше, че води обречена битка. Кръв течеше и от него, и от нападателите му. Малко по малко го изтикваха към зеещата дупка на алеята. Той замахваше с шпагата си отново и отново, докато кинжали и сопи се нахвърляха върху него от всички посоки. Получи удар в бедрото, който едва не го свали на колене, и порезна рана под лакътя. Точно когато помисли, че битката е загубена и животът му също, до него се появи Бракстън.

— Какво те забави толкова? — изръмжа Люк.

— Искях да видя колко души можеш да победиш сам — изрече провлечено Рам.

Шпагата му обърна битката. След кратка борба нападателите се оттеглиха, оказвайки се по-слаби от обединените сили на Люк и Рам. Дишайки тежко от усилието, Люк огледа тъмната пуста улица, най-накрая отпусвайки шпагата, която досега беше стискал здраво.

— Зле ли си ранен? — запита Рам.

— Няколко синини и порязвания тук-там. Нищо сериозно. Благодарен съм ти.

— Никакви благодарности не са необходими. Бях в каретата си, готвех се да потегля, когато чух изстрел. Осъзнах, че си в беда, но ми трябваша няколко минути да дръпна спирачката и да стигна до тебе. Научи ли нещо от тях?

— Искаха живота ми, не кесията ми.

— Ела, ще те закарам у вас.

— Няма нужда. Мога... Проклятие!

Когато Люк пристъпи към каретата си, кракът му поддаде под него. Рам посегна да го подкрепи.

Протягайки ръка, за да може Люк да се облегне на нея, Рам го отведе към своята карета и му помогна да се качи. Седна до него и пое юздите. Конете потеглиха по безлюдната улица. Не след дълго стигнаха до дома на Люк. Рам скочи на земята и му помогна да слезе.

— Чувствам се като пълен глупак — каза Люк, облягайки се на Рам и накуцвайки по стъпалата.

Спря пред предната врата и затърси ключа в джоба си. Рам го взе от него и го пъкна в ключалката. Люк отвори вратата и двамата мъже влязоха в преддверието.

— Повикай Партридж — каза Люк. — Той ще се заеме оттук нататък.

Рам намери шнура на звънеца и го дръпна.

— Ще ти помогна да се качиш. Може да мине време, преди Партридж да дойде.

Люк не възрази. Започваше да се чувства замаян.

Рам взе една свещ от масичката в преддверието, за да осветява пътя им нагоре по стълбището. Бяха стигнали до средата, когато Партридж пристигна с халат, развяващ се около мършавите му глезени.

— Милорд, ранен сте! — Остави свещника, който носеше, на масичката в преддверието. — Нека ви помогна.

Шумът сигурно беше събудил Блис, защото тя се появи най-горе на стълбището, облечена в прозрачна нощница и пенъоар. Люк изстена, когато видя стройните ѝ крака да се очертават под тънките ѝ дрехи.

— Господи — изрече Рам, — това ли е Блис? Не е за чудене, че те върти на малкия си пръст. Прекрасно, Уестмор, наистина прекрасно.

— Блис, върни се в стаята си — нареди Люк.

Тя не му обърна внимание, слизайки бързо по стълбите.

— Какво стана? Не те ли предупреждавах да не излизаш сам? Защо трябва да се излагаш на опасност?

— Остави, Блис — изръмжа Люк.

— Аз съм Брактън — каза Рам. — Бях с Уестмор, когато беше нападнат от четирима въоръжени главорези. Моля, дръпнете се, милейди. Уестмор е ранен и трябва да го превържем.

Блис се дръпна до стената, докато тримата мъже минаваха покрай нея.

— Как можяхте да допуснете това да се случи, лорд Брактън? — укори го Блис. — Люк ми каза, че сте един от най-добрите му приятели. Защо не го защитихте?

— За бога, Блис, стига — изръмжа Люк. — Сега ми трябва уменията на госпожа Дънбар. Моля те, повикай я.

Блис знаеше, че е на ръба на истерията, но не можеше да направи нищо. Два пъти някой се опитваше да убие Люк и следващия път можеше да успее. Тя имаше право да се тревожи. Трябваша ѝ няколко минути, за да събуди икономката от дълбокия ѝ сън, но когато госпожа Дънбар разбра, че имат нужда от нея, се приготви бързо. Докато

вземаше каквото е необходимо, за да превърже раната на Люк, Блис се върна в спалнята му.

Люк седеше на стол пред камината. Партридж и Бракстън го бяха съблекли по бельо. Блис видя многото порезни рани и синини по ръцете и торса му и залитна назад. После се стегна и коленичи до него.

— Кажи ми какво стана.

— Почти както го описа Бракстън. Сбогувахме се и се разделихме. Бях близо до каретата си, когато четирима мъже се хвърлиха върху мен от една тъмна уличка. Бяха въоръжени с кинжали и тояги.

— Ако Люк не беше стрелял, нямаше да разбере, че е в беда — каза Рам, продължавайки оттам, където беше стигнал Люк.

— След кратка борба главорезите се разпръснаха. — Замълча. — Като че ли не сме представени един на друг както подобава.

Люк ги представи.

— Блис, това е Рамзи Дънсмор, граф Бракстън. Можеш да му благодариш, че ми спаси живота.

Рам се поклони.

— Приятно ми е, лейди Уестмор. Моята съпруга ще се върне скоро от провинцията и можете да очаквате посещение от нея.

— Удоволствието е изцяло мое, лорд Бракстън — каза Блис. — Благодаря ви, че спасихте живота на Люк.

Госпожа Дънбар избра този момент, за да нахълта в стаята. Носеше практична вълнена роба, вързана на кръста, и една кошница, увиснала на лакътя ѝ. Уилям влезе след нея с един леген с димяща вода. Плъмб вървеше след двамата.

— Какво сте направили пък сега, милорд? — запита госпожа Дънбар с нетърпящ извинения тон.

— Някой го е нападнал — отговори Блис.

— Така изглежда. Е, нека погледна.

Погледът ѝ се плъзна по всяка рана, докато пръстите ѝ опипваха и изследваха голия торс на Люк.

— Не е толкова зле — каза тя след продължителния преглед. — Това ужасно порязване на ръката е единственото, което ще има нужда от зашиване. Мехлем и бинт ще свършат работа за другите.

Госпожа Дънбар веднага се захвана за работа. Най-напред се погрижи за шевове, после за ударените места и многото порезни

рани.

— Има ли още нещо, което трябва да се превърже? — запита тя.

— Не, благодаря ви, госпожо Дънбар. Можете да се върнете в леглото.

— Почакайте — изрече Рам, когато икономката се приготви да си тръгне. — Мисля, че кракът на лорд Уестмор е наранен. Може би трябва да проверите за счупени кости.

Тревожен вик изблизна от устните на Блис. Госпожа Дънбар се обърна отново към Люк.

— Къде сте ранен, милорд?

— Удариха ме с тояга в дясното бедро — каза Люк. — Сигурен съм, че няма нищо счупено.

— Нека аз да преценя.

Тя коленичи и докосна дясното му бедро. Люк трепна.

— Хм-м-м — измърмори госпожа Дънбар. Натисна и раздвижи крака насам-натам. — Мисля, че няма счупени кости. Ако искате, ще пратя Уилям за доктора.

— Вярвам на думата ви — каза Люк. — Лека нощ.

Когато Уилям тръгна след нея, Люк го спря.

— Уилям, моля те, събуди Апълби и го помоли да закара лорд Бракстън, за да прибере каретата си. — А на Рам каза:

— Благодаря, приятелю. Скоро ще поговорим. Тези нападения трябва да престанат.

Блис мълчаливо се съгласи. Който и да искаше смъртта на Люк, нямаше да се откаже, докато не го види в ковчег.

— Ще изпратя лорд Бракстън, докато Плъмб ти помогне да си легнеш.

Рам излезе след Блис.

— Няма нужда да ме изпращате, лейди Уестмор. Знам, че бихте искали да бъдете при съпруга си.

— Искан да говоря с вас, без Люк да ме чуе — каза Блис.

— Има ли нещо, което да можете да ми кажете?

— Тези нападения над живота на Люк ме плашат.

— За съжаление, нямам представа кой стои зад опитите, нито пък той има. Направихме днешните обиколки, за да видим какво ще излезе, но не открихме никакви указания.

— Няма ли нищо, което да можете да направите? Трябва ли да си седя и да чакам друго покушение над живота на съпруга си?

— Ще направя всичко, каквото мога — отговори Рам. — Утре сутринта ще наема частни детективи. По един или друг начин ще разгадаем тази мистерия. — Той се вгледа в лицето ѝ. — Много го обичате, нали?

Блис се изчерви, но не отрече.

— Толкова ли е очевидно?

— За мен е.

— Какво ви каза Люк за брака ни?

— Всичко.

— Всичко ли?

— Знам за... предишната ви... т-т... професия.

— Тогава знаете, че Люк се ожени за мене, за да ме спаси от палача. Той не ме обича, лорд Бракстън. Обеща ми шест месеца врънност, но след това очаквам да се върне към бившите си любовници и разпуснатия си живот.

— Не му давате достатъчно кредит. Съмнявам се, че щеше да се ожени за вас, ако не искаше, и го познавам по-добре от вас.

Сърцето на Блис подскочи, но тя не се осмеляваше да се надява.

— Люк има нужда от жена като вас, точно както аз имах нужда от Фийби и Батхърст от Оливия. Дори закоравелите женкари могат да се поправят. Това ви го казва човек, който го е усетил на гърба си.

— Няма нужда да ме окуражавате, милорд — каза Блис. — Но във всеки случай ви благодаря.

— Лека нощ, милейди. Грижете се за съпруга си.

Блис затвори вратата зад Рам и се върна бързо в спалнята. Намери Люк в леглото и Плъмб, който се суетеше около него като квачка. Партридж си беше отишъл.

— Благодаря ви, Плъмб, свободен сте — каза Блис.

— Сигурна ли сте, милейди? Нямам нищо против да поседя, ако негово благородие има нужда от мене.

— Мога да се справя оттук нататък, Плъмб. Идете да си легнете.

Плъмб излезе, макар и с нежелание. Блис решително затвори вратата зад него. После се обърна към Люк с ръце на кръста, сърдити сълзи извираха от кехлибарените ѝ очи.

Тропна с крак.

— Как смееш! Предупредих те да не излизаш тази вечер.

Люк въздъхна.

— Ела да си легнеш, Блис. Много съм уморен, за да споря с тебе.

Тя взе свещника от нощната масичка и го вдигна над него.

— Искам да видя раната на крака ти.

— Чу госпожа Дънбар. Кракът не е счупен.

Блис хвана завивката и я дръпна. Синината на бедрото на Люк блесна под танцуващата светлина на свещта. Тя си пое дъх и полека го изпусна.

— Нищо чудно, че не можеше да вървиш сам.

Той дръпна завивката до кръста си.

— Стига си се тревожила, ела да си легнеш.

Блис свали робата си. Понечи да се вмъкне в леглото, когато едно изръмжаване от Люк я спря.

— Какво има? — запита тя.

— Ако аз виждам през нощницата и робата ти, значи и Бракстън, и другите също са виждали.

Блис изпусна сърдито изпуктяване.

— Извини ме, че не съм облечена подходящо, но бях по-загрижена за тебе, отколкото за външния си вид.

Люк я сграбчи и я дръпна в леглото.

— Стига сме спорили, любов моя, имам нужда от тебе.

Блис му се изплъзна.

— Това, от което имаш нужда, е почивка. Разтрепервам се като си помисля какво можеше да стане, ако приятелят ти Бракстън не се беше намесил. Трябва ли да бъдеш толкова безразсъден, Люк?

Той я привлече към себе си.

— Не ми се карай, Блис. Нека да те любя.

— Сега не си в състояние.

Той я обърна настрана и се сгуши зад нея. Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и я докосна интимно. Пръстите му излязоха влажни от нейната роса.

— Готова си за мене.

— Не, не съм.

Той вдигна влажните си пръсти пред лицето ѝ.

— Мисля, че си.

Без да ѝ позволява да спори повече, той повдигна крака ѝ, отвори листчетата на секса ѝ с пръсти и влезе в нея с един мощен тласък.

Блис сподави един стон. Нямахте представа, че има толкова много различни начини да се прави любов. Но Люк, съобразявайки се с раните си беше намерил начин да удовлетвори и нея, и себе си.

Стигнаха до кулминация едновременно, експлодирайки във взривове на безкрайна страст, здраво вкопчени един в друг в блажено отпускане.

Блис се опита да убеди Люк да остане на легло следващата сутрин, но той упорито отказа. Искаше да стане и да се занимава с работите си.

— Ще полежиш ли поне до обяд? — заубеждава го тя. — Натъртеният ти крак има нужда от лечение.

— Блис...

— Моля те. Люк, заради мене.

— Много добре, щом настояваш. Кажи на Плъмб да дойде. Може да ме обръсне, докато си разхлаждам петите в леглото.

— Ще ти донеса чай и препечен хляб. Трябва да ти стигне, докато готвачката приготви нещо по-съществено.

Потискайки една усмивка, Блис побърза към кухнята, където намери госпожа Дънбар и готвачката да обсъждат дневното меню.

— Какво мога да направя за вас, милейди? — запита госпожа Дънбар. — Негово благородие има ли нужда от моята помощ?

— Не, но аз имам. Негово благородие настоява да стане вече от леглото.

Икономката поклати глава и въздъхна.

— Очаквах го.

— Знаете колко е упорит — каза Блис и госпожа Дънбар кимна в знак на съгласие. — Надявах се да ми помогнете. Вашите познания за билките включват ли и сънотворни? Можете ли да му пригответе нещо, което да се сложи в чая, за да спи няколко часа? Той наистина не бива да броди из града и да става лесна мишена. Животът му беше заплашен два пъти за два дни.

— Цялото домакинство има ясна представа за трудното положение на негово благородие.

— Ще направите ли каквото ви моля? За доброто на негово благородие е.

— Разбира се, как мога да откажа? Ще приспим лорд Уестмор с чай с валериан, няма да заподозре нищо.

— Много се забави — измърмори Люк, когато Блис се върна с кана чай и чиния препечен хляб.

Лежеше в леглото с кисело изражение на лицето.

— Съжалявам, трябваше да намеря Плъмб и да му предам инструкциите ти. — Сипа чай и му подаде чашата. — Казах му да почака, докато си изпиеш чая.

— Не знам защо толкова се тревожиш, любов моя — каза Люк примирително. — Много добре съм.

— Изпий си чая.

Той отпиваше полека, остави чашата и се изпразни. Тогава загриза препечената филия, докато Блис му наливаше втора чаша чай. Той я изпи наведнъж и бутна подноса настрана.

— Чувствам се като същински инвалид. Къде е Плъмб?

Блис взе подноса от скута му и бухна възглавницата.

— Как се чувстваш?

— Сякаш ме с прегазила карета. Това какво общо има? Не съм болен. Няколко ударени и натъртени места не са ме спирали преди, защо да ме спират сега?

Блис въздъхна.

— Легни и се отпусни, докато повикам Плъмб.

Той замърмори под нос. Без да му обръща внимание, Блис излезе. Ако подправеният с билката чай не дадеше резултат, тя никога нямаше да успее да задържи Люк в леглото.

Макар да се укоряваше безмълвно, че е отстъпил пред Блис, Люк трябваше да признае, че сигурно няма да може да слезе сам по стълбите. Защо все Блис да има право? Може би затова не беше искал да се жени. Не обичаше ограниченията. Усмихна се. От друга страна, бракът наистина си имаше предимства.

Докато мислеше върху тези предимства, той започна да се чувства зашеметен, а после загуби способността да мисли свързано. Какво, по дяволите, ставаше с него? Изведнъж се почувства прекалено уморен, за да държи очите си отворени. Какво беше направила Блис? Не се чувстваше на себе си. Сякаш плуваше и се гледаше някъде отгоре. После престана да усеща.

— Той спи — каза Блис, давайки знак на госпожа Дънбар да я последва в стаята на Люк. — Сега можете да смените бинта и да огледате шевовете.

Госпожа Дънбар мина покрай Блис и се наведе над пациента си. Люк не помръдна нито един мускул, докато тя махаше превръзката, мажеше раната с мехлем и слагаше нов бинт.

— Ще прегледате ли и крака на негово благородие? Знам, че Люк нямаше да позволи, ако беше буден, но тъй като сега спи...

Блис отдръпна одеялото от нараненото бедро на Люк, като се погрижи да прикрие интимните му части. Сподави един вик, когато видя огромното пурпурно петно и подутата плът наоколо му.

— Господи, ужасно изглежда — забеляза госпожа Дънбар. — Ще му сложим студени компреси да облекчат подутото. Нека Уилям донесе един леген студена вода и кърпи. Почти нищо друго не може да се направи.

Когато Уилям пристигна със студената вода, Блис започна да налага студени компреси на натъртеното бедро на Люк, докато той спеше блажено. Два часа по-късно, след като забеляза значително подобрене, го остави да спи спокойно. Дневната светлина започваше да намалява, когато Блис чу силен рев да отеква по стълбите. Вдигайки полите си, за да не се препъне, тя взе стъпалата две по две и нахълта в спалнята на Люк. Спря на място, когато го видя да стои пред отворения прозорец гол, както го е майка родила.

— Люк, какво има? Не бива да ставаш от леглото.

— Да те вземат дяволите и всички в това домакинство! Какво сте ми направили? — Той махна към тъмните сенки навън. — Чаят беше, нали?

— Не се сърди на персонала, беше моя идея. Отказа да останеш на легло, затова помолих госпожа Дънбар да ти сложи сънотворно в чая.

Той пристъпи към шнура за звънеца и го дръпна. Плъмб се появи почти веднага.

— Готов ли сте да ви обръсна, милорд?

— Бях готов преди часове — изсъска Люк. — Излизам, пригответе ми дрехите.

— Люк — замоли се Блис, — послушай гласа на разума. Какво може да е по-важно от здравето ти?

Люк изчака Плъмб да излезе, за да донесе гореща вода и приборите за бръснене, преди да отговори.

— Да вземам сам решенията си. Сега разбираш защо не съм искал да се женя. Не се меси в живота ми, Блис.

— Само се опитвах да те предпазя.

— Живях досега без твоята помощ. А, ето го Плъмб. Ще обсъдим това по-късно, съпруго.

Блис го изгледа сърдито и изхвъркна от стаята, затръшвайки вратата след себе си.

Вечерята тъкмо беше обявена, когато Люк се появи, прясно обръснат и облечен в черни панталони, жълта брокатена жилетка над снежнобяла риза, украсена с дантели, и прилепнал черен жакет.

— Мога ли да се присъединя към тебе? Не съм ял цял ден.

Все още разстроена от грубото му поведение, Блис кимна късо.

— Съжалявам — започна Люк. — Не биваше да ти викам, но трябва да признаеш, че имах основателна причина.

— Как се чувстваш?

— Добре предвид обстоятелствата. Удареното място на бедрото не боли толкова и мога да се закълна, че подутината е изчезнала. Шевовете на ръката малко дърпат, но не е нещо, с което да не мога да се справя.

Той придружи Блис в трапезарията и я настани на мястото ѝ. Уилям дойде и донесе първото ястие.

— Остави всичко на масата, Уилям, ще се обслужим сами — нареди Люк.

— Това е хубаво — забеляза Блис. — Винаги вечеряхме неофициално у дома. Понякога дори Джени вечеряше с нас.

Разговорът замря поради липса на безопасна тема, затова те се хранеха мълчаливо. След десерта Люк запита:

— Искаш ли тази вечер да отидем на опера? Частната ложа на Бракстън винаги е достъпна за мене. Ще му пратя бележка да го осведомя, че имам намерение да я използвам.

— Наистина ли?

— Нямаше да питам, ако не го мислех. Още е рано. Ще имаш достатъчно време да се облечеш. Докато се приготвяш, ще уредя да дойдат двама частни детективи, за да ни пазят.

— Лорд Бракстън вече се погрижи за това.

— Какво?

Люк излезе в преддверието и погледна през страничния прозорец. Наистина двама мъже патрулираха пред къщата. Той отвори вратата и им махна.

— Ще излизате ли, милорд? — запита единият от мъжете.

— Да. Бракстън ли ви нае?

— Точно така. Аз съм Темпъл, това е Бърне. Не видяхме нищо необичайно тази вечер.

— Ще заведе съпругата си на опера и не искам нищо и никой да ѝ навреди. — Погледна часовника си. — Ще излезем след един час. Двамата можете да пътувате в каретата при нас.

— Няма нужда, милорд. Ще ви следваме на коне и ще държим под око нещата отвън. Лорд Бракстън ни осведоми, че е имало покушения срещу живота ви.

— Така е. Но вашата основна работа е да пазите съпругата ми. Тя трябва да бъде пазена през цялото време.

— Извинете, милорд, но лорд Бракстън ни нае, за да пазим вас. Той не смята, че съпругата ви е застрашена, но бъдете сигурен, че няма да я изпускам от очи.

Люк кимна, мъжете отстъпиха в сенките. Той затвори вратата и се върна в трапезарията.

— Милейди отиде в стаята си, милорд — осведоми го Уилям. — Каза да ви предам, че ще бъде готова след час. Сега Бърди е при нея.

Люк си пожела да беше помислил да ѝ купи някакви бижута, но умът му напоследък беше зает с друга неща. Точно след един час Блис се появи на най-горното стъпало. Неподготвен за нейната зашеметяваща красота, Люк усети как зяпва. После се свести и я зачака да слезе.

Блис изглеждаше невероятно изящна в рубинения сатен, поръбен с розетки и перли. Ушита в актуалния стил ампир, роклята беше прихваната точно под бюста с лента. Полата беше тясна, падаше плътно до тялото, деколтето на корсажа — квадратно и ниско изрязано. Дългите ѝ до лакътя ръкавици обгръщаха ръцете ѝ като втора кожа, шал в цвета на роклята лежеше в гънката на ръката ѝ. Люк си отбеляза да направи комплимент на мадам Било, когато я види.

Трябваше да има рубини на шията и на ушите, помисли Люк. Черната ѝ коса беше стегната във френски кок, подчертавайки стройната линия на врата ѝ. Докато слизаше по стъпалата, той

виждаше червените ѝ обувки да се подават изпод роклята. Никога не беше виждал по-привлекателна гледка.

Тогава тя застана преди него, кехлибарените ѝ очи сияеха възбудено.

— Готова съм.

Люк ѝ се усмихна, но усмивката му повехна. Не беше осъзнал, че роклята е толкова изрязана или че толкова прилепва до тялото ѝ.

— Какво носиш отдолу?

— Няма много нещо. Мадам Било каза, че роклята се носи само с една долна дреха. — Тя се завъртя, за да може той да я огледа. — Одобряваш ли? Мадам каза, че това е най-новата мода.

— Изглеждаш приказно и добре го знаеш, но не съм чак толкова въодушевен от начина, по който изглежда роклята. Много... много е недискретна.

Блис му подаде шала си със смях.

— Вече е много късно. Коя опера ще гледаме? Никога не съм била на опера, нито на театър. — Тя се опомни. — Сигурен ли си, че ще бъдеш в безопасност?

— Напълно, отиваме в Кингс Тиътър в Хеймаркет да гледаме „Вълшебната флейта“. Мисля, че ще ти хареса.

Уви шала около раменете ѝ и положи китката ѝ на прегънатата си ръка.

Уилям отвори вратата. Каретата ги чакаше. Апълби спусна стъпалцата и Люк настани Блис вътре. След като даде указания на Апълби, той седна срещу нея.

— Надявам се това да са детективите, които ни следват — каза Блис, след като нервно надникна през прозореца. — Ами ако са...

— Това са детективите — увери я Люк. — Говорих с тях. Те са причината да те отведе на опера тази вечер. Ще те пазят.

— Не аз съм в опасно положение — напомни му тя.

Люк пропусна покрай ушите си този коментар. Не искаше сега да говори. Вместо това заговори за операта и за това какво се разказва в нея.

Скоро стигнаха до подковообразната сграда на операта и се наредиха при другите екипажи, които чакаха ред да стоварят пътниците си.

— Представленията винаги са много посетени — обясни Люк — и тази вечер не е изключение. Довел съм те да си доставиш удоволствие, любов моя. Мисля, че принцът е тук. Това е каретата му — с кралския герб.

— Принцът ли? — прошепна Блис. — О, божичко, не съм очаквала това. Познаваш ли го?

— Да, дори много добре.

Един лакей отвори вратичката на каретата им и им помогна да излязат. С блеснали очи под светлините на каретата Блис пое предложената ѝ от Люк ръка и се опита да види всичко наведнъж, докато той я придружаваше към вътрешността. Залата беше опасана с пет етажа ложи, които се издигаха един над друг, а огромната галерия изглеждаше достатъчно голяма да побере няколко хиляди души. Люк я поведе два етажа нагоре, спря пред една ложа и дръпна завесата, за да може тя да влезе.

Дъхът заседна на гърлото на Блис. Ложата беше изящно обзаведена, с пурпурни кадифени завеси и няколко стола. Тя отиде към предната част и си избра място близо до парапета. Люк седна до нея.

— Какво мислиш? — запита той.

— Това е... Не мога да намеря думи. Нямам търпение да започне представлението. — Загледа се в редиците ложи. — Коя е ложата на принца?

— Погледни вдясно. Той тъкмо влиза в ложата си. Обграден е от толкова много хора, че едва се вижда. Не пропускаш много — подсмихна се той.

Блис още гледате захласнато към ложата на принца, когато завесата зад тях се раздели, пропускайки лорд Бракстън и една жена, за която Блис предположа, че е съпругата му.

Люк стана.

— Бракстън, получи ли бележката ми? Надявам се, не се натрапвам.

— Ни най-малко. Получих бележката ти и реших, че е най-удобният момент да подставя съпругата ти на Фийби. Тя пристигна вчера от провинцията.

Двете дами бяха представени една на друга, Фийби зае мястото до Блис, докато Люк и Рам се настаняха зад тях. Блис плахо погледна другата жена, Люк не ѝ беше казал колко красива е съпругата на

Бракстън. Лъскавата ѝ черна коса беше събрана на темето в елегантна прическа, а интеллигентните ѝ сини очи буквално блестяха от любопитство.

Блис беше изумена, когато Фийби се наведе към нея и изрече:

— Много се радвам, че Уестмор си е намерил жена. Бях започнала да се тревожа за него.

— Не съм сигурна, че ще ме одобрите — отвърна Блис.

Усмивка проблесна в очите на Фийби, когато потупа ръката ѝ.

— Рам ми каза всичко и не съм си развалила мнението за вас. Тъкмо пристигам в града и вече планирам бал, за да ви въведа в обществото.

Блис преглътна мъчително.

— Не съм сигурна, че съм готова да се срещна с обществото. Никога не бях срещала човек с титла, преди Люк да дойде в Сейнт Айвс.

— Ще се справите чудесно — увери я Фийби.

— Лорд Бракстън ми каза, че имате дете?

Фийби засия гордо.

— Имаме син. Само на няколко месеца е, но проявява характер и темперамент точно като баща си.

Тогава светлините угаснаха и Блис обърна вниманието си към операта. Беше великолепно и вълшебно. Пеенето беше превъзходно, макар че не разбираше думите. Когато дойде антрактът, тя се облегна назад на стола си.

— Как ти се стори представлението дотук? — запита Люк.

— Чудесно. Благодаря ти, че ме доведе.

— Искаш ли да слезем до бюфета? Или да ти донеса нещо?

— Ще дойда с тебе. Не искам да пропусна нищо.

— И ние ще слезем — каза Фийби.

Блис скоро се намери сред куп хора. Някак си се отделиха от лорд и лейди Бракстън, но тя се държеше за Люк с отчаяно упорство. Представиха ѝ толкова много хора, че не би могла да запомни имената им. Движеха се сред тълпата, докато Люк не успя да грабне по една чаша шампанско за двамата. Докато отпиваше от пенливата течност, погледът ѝ бродеше по претъпканото фоайе. Когато се обърна, за да каже нещо на Люк, той не беше до нея.

Обзе я паника, докато го търсеше в тълпата, която я притискаше отвсякъде. Бутана от всички посоки, тя едва можеше да си поеме дъх. Единствената ѝ надежда да избяга от тази тълпа, реши тя, е да се върне в ложата.

Една жена пристъпи към нея. Блис я позна незабавно — лейди Броудмор, бившата любовница на Люк, която беше срещнала при мадам Било.

— Добър вечер, лейди Броудмор. Харесва ли ви операта?

Блис помисли, че усмивката на дамата е по-скоро насилена.

— Операта е просто място, където човек може да бъде видян. Наистина не мога да кажа, че харесвам цялото това мяукане.

— Пеенето ми се стори превъзходно — отговори Блис.

— Колко освежително. Къде е съпругът ви?

— Изгубихме се един друг.

— Не е за учудване в такава блъсканица. Като познавам Уестмор, сигурна съм, че сега си прави среща с някоя от многобройните си любовници.

— Ревнувате ли? — стрелна я Блис.

Очите на лейди Броудмор блеснаха злобно.

— Наистина не. Сигурна съм, че често ще го виждам, щом се умори от вас. Познавам добре Уестмор, скъпа. Не го привличат жени като вас. Предпочита дръзки, изискани жени, не боязливи провинциални госпожички. Освен това сменя любовниците си по-често от ризите си.

Тя се взря в кръста на Блис.

— Може да ви е направил дете, но не очаквайте да го опитомите. Не е такъв.

Блис нямаше какво да каже на това, защото подозираше, че лейди Броудмор говори истината. Можеше и да е бременна, но това не беше причината, поради която Люк се беше оженил за нея.

За огромно нейно облекчение Люк се появи до нея.

— Ето те и тебе, любов моя. Да се измъкваме от тази тъпканица. Ще ни извиниш, нали, Лилиан?

Лейди Броудмор му отправи съблазнителна усмивка.

— Разбира се, милорд — потупа игриво брадичка с ветрилото си. — Очаквам скоро да ви видя. Съпругът ми се връща в града следващата седмица.

— Какъв късмет за вас, милейди — отвърна сухо Люк.

Когато той не каза нищо повече, лейди Броудмор тръгна.

— Какво ти е казала Лилиан? — запита Люк, докато водеше Блис през тълпата.

— Не много. Просто даде ясно да се разбере, че очаква да топли леглото ти в близко бъдеще. Напълно е убедена, че скоро ще се умориш от своята „провинциална госпожичка“, както сполучливо ме нарече.

Започнаха да се изкачват по стълбището.

— Не й обръщай внимание. Вече си е намерила някой друг.

— Тя е омъжена — каза Блис. — Съпругът ѝ не се ли интересува от това?

— Лорд Броудмор си има любовници да го утешават.

Блис забеляза:

— Казвах ми, че Лондон е упадъчно място, но нямах представа, че моралът сред женените е толкова разпуснат.

— Наивна си, ако мислиш, че браковете се сключват по любов. Повечето бракове са сделки. След като съпругата осигури наследник, и двамата партньори са свободни да си търсят любовници, стига да бъдат дискретни. Дискретността обаче невинаги се спазва, както Лилиан току-що демонстрира.

— Не ми харесва Лондон — каза Блис. — Защо не се оттеглим в провинциалното ти имение? Да — реши тя ентусиазирайки се все повече, — там трябва да е безопасно за тебе, а аз предпочитам провинциалния живот.

Когато стигнаха ложата на Бракстън, Люк усети бодване по тила си. Обърна се рязко, затърси причината, но не видя нищо. Апликът на стената беше угаснал, коридорът беше не само тъмен, но и безлюден. Преди да успее да въведе Блис в ложата, един мъж излезе от сенките близо до завесата. Люк бутна Блис зад себе си, когато мъжът направи заплашително движение към тях.

Люк чу хора да приближават, но не се осмели да отдели погледа или вниманието си от нападателя. Блис нямаше никакви съмнения и закрепця:

— Помощ! Помогнете!

След миг Люк чу Бракстън да казва:

— Какво, по дяволите, е станало с осветлението? Дръж се, идвам!

Грозна ругатня се откъсна от устата на нападателя, когато си плю на петите, изчезвайки през задния вход, който водеше към една тясна уличка. Бракстън стигна до Люк и Блис след секунди.

— И двамата сме добре — отговори Люк.

— Един мъж излезе от сенките — обясни Блис. — Щеше да нападне Люк, ако не бяхте дошли.

— Беше само един — проточи Люк. — Можех да го отблъсна. Ще сядаме ли? Действието скоро ще започне.

— Ще взема Фийби и ще дойда. Оставих я назад, когато чух Блис да вика за помощ. Какво е станало с осветлението?

— Нарочно угасено, предполагам.

— Как може да си толкова спокоен? Можеше да те убият — извика Блис.

Той я настани на мястото ѝ, преди да отговори.

— Съмнявам се. Дори не сме сигурни, че мъжът е бил въоръжен. Мисля, че просто е искал да ме сплаши. Иска ми се да знаех за какво е всичкото това. Ако знаех, щях да взема мерки да го спра.

— Добре ли сте? — запита Фийби, когато Рам я въведе в ложата.

— Дребно спречкване — обясни Люк.

Тогава завесата се вдигна, слагайки край на разговора. Но Люк не беше толкова унесен в представлението, колкото изглеждаше Блис. Мисълта, че някой се е осмелил да го нападне в операта, го смущаваше. Беше наредил на детективите да останат навън, предполагайки, че двамата с Блис ще бъдат в безопасност вътре в театъра. Кой би си дал толкова труд, за да сложи край на живота му? И по-важното — защо?

Щом операта свърши, Люк изведе Блис навън и я вкара в каретата, която ги чакаше. Двата детективи бяха наблизко и ги наблюдаваха. Апълби затвори вратичката и след броени мигове каретата пое по улицата.

— Мислил ли си да се оттеглиш в провинцията? — запита Блис. — Аз наистина смятам, че това е добра идея.

— Никъде няма да ходя, Блис. Но мисля, че ти би трябвало да заминеш. Който и да ме преследва, е много решителен. Не искам да ти се случи нещо лошо.

— Никъде не заминавам без теб — осведоми го Блис. — В Лондон има прекалено много лейдиброудморки, което не ми харесва.

Люк я изгледа с дяволита усмивка.

— Ревнуваш ли, любов моя?

Тя вдигна рамене.

— Обеща ми шест месеца и никой, дори лейди Броудмор, няма да ми ги отнеме.

— Каква жестока малка котка си била. — Погали я по бузата. — Обещах ти шест месеца и ще ги имаш. Но се тревожа как ще те опазя в безопасност.

Ръката му се спусна надолу по стройната колона на врата ѝ, пръстите му очертаха ниското деколте на корсажа ѝ. Чу я как затаява дъх и реши, че единственият начин да промени темата е да даде на мислите ѝ друго занимание, което и двамата харесваха.

Ръката му се плъзна в корсажа ѝ, намирайки освободена гърда, покрита само с тънък слой плат. Стон се изтръгна от гърлото му.

Ръката му обгърна топлото хълмче на гърдата ѝ, върховете на пръстите му запалиха зърното и го превърнаха в стегната пъпка. Тогава той я целуна, оставяйки я без дъх. Блис се изви срещу него, карайки го да си пожелае да беше казал на Апълби да обиколи парка един-два пъти. Бавна усмивка изви устните му, когато се запита какво биха си помислили детективите за това.

Нерешително извади ръка от корсажа на Блис и прекъсна целувката. Едва имаха време да поправят дрехите си, преди Апълби да отвори вратата. Люк слезе, грабна Блис на ръце и тръгна към вратата.

— Люк, пусни ме. Детективите... Апълби...

— ... няма да ни обърнат внимание. Свободни сте за тази нощ — подвижна той през рамо към детективите.

Апълби изтича пред тях и почука силно на вратата. Уилям сигурно ги беше чакал, защото вратата се отвори почти веднага. Люк тръгна към стълбите, носейки Блис. Нямахше търпение да се люби с нея. Беше толкова красива тази вечер, че той искате да я вкуси цялата. Не я остави да стъпи долу, докато не се озоваха в спалнята му.

— Никога не съм те виждала толкова нетърпелив — каза Блис, когато той започна да я съблича.

Той спря само колкото да я целуне.

— Аз съм на друго мнение. Никога нямам търпение да се любя с тебе.

— Не ми късай роклята — каза тя, когато ръцете му станаха груби. — Струва цяло състояние.

Люк не се интересуваше колко състояния струва проклетата рокля, просто искаше да я измъкне от нея. Накрая и двамата останаха голи. В миг се озоваха в леглото и започнаха да се любят прекрасно и без задръжки.

След това, докато Блис спеше в прегръдките му, той се замисли за шестте месеца вярност, който ѝ беше обещал. Никога не беше оставал верен на една жена толкова дълго време, но наистина мислеше, че Блис ще го държи по-дълго от другите. Година, може би? Шест години? Шестдесет години? Боже господи, откъде му беше хрумнала тази мисъл?

Нападенията срещу Люк спряха така необяснимо, както и бяха започнали. След като две седмици не се случи нищо странно, Люк освободи детективите и се върна към обичайните си дейности.

През това време Блис и Фийби бяха станали първи приятелки. Люк беше доволен, защото досега Блис още не беше приета в обществото. Беше го скандализирил доста често и сега Блис плащаше за поведението му. Балът, който семейство Бракстън даваха, за да представят Блис пред обществото, трябваше да ѝ помогне да установи социалното си положение, особено след като Батхърст се беше съгласил да присъства. Не вредеше маркиз да дойде на бала ти, особено щом прекрасната му съпруга Оливия щеше да го придружава.

— Вълнуваш ли се за бала? — запита Люк на закуска една сутрин. — Роклята в цвят шампанско ще ти стои много добре. Ще бъдеш кралицата на бала.

— Не искам да бъда кралицата на бала — измърмори Блис. — Дори не искам да ходя. Приятелите ти не ме харесват.

— Повечето мои приятели дори не те познават, а които те познават, те харесват изключително много.

— Не говорим за мъжете. — Тя го изглежда мрачно. — Като говорим за приятелите ти, те общуват с теб повече от мене.

— Спазих обещанието си към тебе, Блис. Ти си единствената жена в моя живот, единствената жена в леглото ми. Просто не мога да се откажа от приятелите си. Те мислят, че съм влюбен в съпругата си и не мога да понеса да се откъсна от нея.

Блис хвърли салфетката си и скочи на крака.

— Проклет да си! Знам, че не ме обичаш, но трябва ли да ми го напомняш?

Извърна се рязко и изхвърча от стаята.

Люк изруга. Не можеше да повярва, че тези думи бяха излезли от устата му. Наистина Блис не му беше безразлична, иначе нямаше да пренебрегва поканите за романтични изживявания, които получаваше всяка вечер. Проблемът беше, че се страхуваше да прекарва прекалено много време насаме с нея. Щом я представеше пред обществото, Люк беше сигурен, че ще започнат да пристигат покани и двамата щяха да прекарват повече време в безопасната среда на светските събития.

Докато дните минаваха, Люк имаше странното чувство, че го следят. Усещането не беше нещо, което да може да докаже, но го преследваше, където и да отидеше.

Три дни преди бала пристигна съобщение, докато Люк и Блис закусваха. Партридж го донесе на Люк на сребърен поднос. Съобщението беше написано само на един лист хартия, сгънат няколко пъти. Люк го прочете бързо и спря Партридж, преди да излезе.

— Кой го донесе?

— Някакво улично хлапе, милорд.

— Къде е сега?

— Подаде ми бележката и избяга. Лоши новини ли, милорд?

— Ъ-ъ не. Благодаря, Партридж.

Камериерът се поклони и излезе.

— Какво е това, Люк?

Той смачка хартията в юмука си със свирепо изражение.

— Нищо, за което да се безпокоиш. — Той стана. — Извини ме... ще бъда в библиотеката, ако имаш нужда от мене.

— Люк, не смей да излизаш! Кажи какво пише в бележката. От кого е?

— Казах ти, нищо не е. Ще поговорим по-късно. — С тези думи той излезе от стаята.

Щом се озова в кабинета и затвори вратата, Люк внимателно препрочете бележката. Беше предупреждение, че ако каже на някого какво му е казала лейди Сибил, преди да се хвърли в Темза, дните му са преброени.

Значи заради това бяха нападенията срещу него, замисли се той. Но какво, в името на бога, му беше казала Сибил, че да е толкова важно? Припомни си последния им разговор и отговорът му хрумна изведнъж.

Бащата на детето ѝ се страхуваше, че Люк ще го съсипе, ако Сибил му се е доверила, и се опитваше да го убие, за да му затвори устата. Негодникът не знаеше, че Сибил не беше сметнала за необходимо да разгласи името на любовника си.

Внезапно вратата се отвори и Блис нахлу в стаята.

— Не можеш да се измъкваш така, Люк. Имам право да знам, ако си в беда. Няма да излезеш от тази стая, докато не ми кажеш за какво е всичкото това.

Познавайки упорството на Блис, Люк ѝ подаде бележката. Беше време тя да научи истината.

Блис прочете бележката два пъти, но нищо не разбра.

— Коя е Сибил? Какво ти е казала?

Люк въздъхна.

— Нищо не ми е казала.

— Очевидно някой мисли, че е. Къде е тя сега?

— Мъртва. Хвърли се в Темза.

Блис си пое остро дъх.

— Защо?

— Седни, Блис. Историята е дълга и грозна. Когато свърша, ще разбереш какъв човек съм.

— Плашиш ме, Люк. Какво си направил? Не си я бутнал в реката, нали?

Люк отвърна поглед.

— Все едно че съм. Бях последният човек, който с видял Сибил жива. Ние... бяхме си уредили среща в един хан в околностите на Лондон.

— О!

— Казах ти, не е красива история.

— Продължавай.

— Готвех се да си тръгна, когато тя каза, че трябва да се ожения за нея. Не беше девица, Блис. Знаех го, преди да се съглася да се срещнем. Не ми е навик да съсипвам девици.

— Отказал си да се ожениш за нея — отгатна Блис.

— Иска ми се само това да беше, Сибил накрая призна, че носи дете от любовника си. От женения си любовник. Помоли ме да се ожения за нея и аз отказах. Но ѝ казах да почака, ще ѝ намеря съпруг до две седмици. Познавах неколцина души, непървородни синове, които с радост биха се оженили за Сибил заради щедрата ѝ зестра, независимо от детето.

— Защо те е избрала за съпруг?

— Предполагам, заради скандалната ми репутация. Предполагала, че бракът няма да сложи край на упадъчния ми начин на живот и че нямало да възразявам, ако тя продължи да се вижда с женения си любовник. Но грешеше, като мислеше, че ще приема детето на друг мъж.

Последва продължително мълчание. Люк заговори пръв.

— Когато Сибил беше намерена да плува в реката, ме връхлетя вина. Все едно аз я бях блъснал във водата. Ако се бях съгласил да се ожения за нея, щеше да бъде жива.

— Обещал си да ѝ намериш съпруг.

— Въпреки това, ако бях осъзнал колко е отчаяна, щях да направя нещата по друг начин.

— Щеше ли да се ожениш за нея?

— Господи, не знам. Може би щях, за да спася живота ѝ. Безсмислената ѝ смърт не е нещо, което да мога да пренебрегна. — Той затвори очи и преглътна мъчително. — Трябваше да се ожения за нея.

— Тази вина те докара в Сейнт Айвс — заподозря Блис — Трябва ли да предположа, че си се отказал от секса, защото вината ти го е изисквала?

Усмивка повдигна ъгълчето на устата на Люк.

— И двамата знаем как свърши всичко това.

Блис погледна бележката.

— Това е абсурдно. Заплашват живота ти заради информация, с която дори не разполагаш. Няма ли нищо, което да можеш да направиш, за да разрешиш това?

— Дори да знаех кой е баща на детето на Сибил, почти нищо не можех да направя. Родителите ѝ бяха съсипани от смъртта ѝ. Предположиха, че е злополука. Повторното повдигане на въпроса само ще ги измъчи.

— В същото време животът ти още е в опасност. — Тя тупна с крак. — Така просто няма да стане, Люк! Ако не направиш нещо, аз ще направя.

Веселост оцвети думите му.

— И какво възнамеряваш да направиш?

— Да мина в нелегалност, ако трябва. Да те следвам навсякъде, за да съм сигурна, че никой няма да те нападне. Има много неща, които

бих могла да направя. Не забравяй, дълго време съм действала извън закона.

— Как да забравя, като все ми го напомняш? — изрече сухо Люк.
— Не бива да се месиш, разбра ли?

— Но, Люк...

— Стига толкова, Блис. Ще го направя по моему. — Той стана. — Съсредоточи се върху бала. Фийби си дава много труд заради нас и искам всичко да мине безпроблемно. Всички значими хора ще бъдат там.

— Какво ще правиш?

— Имам нещо предвид, но ми трябва Бракстън и Батхърст, за да проработи. За щастие, Батхърст тъкмо се върна в града. Ще им пратя бележки да се срещнем тук в два часа.

— Може ли да присъствам?

— В никакъв случай! Защо не идеш при Фийби следобед? Всъщност, настоявам. Ще кажа на Бракстън да осведоми Фийби за посещението ти. До бала има три дни и съм сигурен, че имате много неща да обсъждате. Уилям ще те придружи.

И той излезе, преди Блис да успее да възрази.

Люк се разхождаше из кабинета, очаквайки Бракстън и Батхърст да пристигнат. Беше мислил много над плана си и смяташе, че макар и да има недостатъци, ще подейства, освен ако Блис не се намеси. Нейната намеса можеше да опрости всичко. За да попречи на любопитството ѝ, той я беше пратил с Уилям пет минути преди да пристигнат другите двама бивши женкари. Единственото, което го безпокоеше, беше безпрекословното съгласие на Блис. Не ѝ беше присъщо да се предава толкова лесно.

Бракстън и Батхърст пристигнаха заедно точно в два часа.

— За какво е всичкото това! — запита Рам. — Пак ли те нападаха?

— Бракстън ми обясни проблема ти по пътя насам — каза Гейбриъл лорд Батхърст. — С какво можем да ти помогнем?

Люк подаде ръка на Гейбриъл.

— Радвам се да те видя, Батхърст. Ще останеш ли в града за сезона?

— Да. Пристигнахме вчера, така че ще можем да присъстваме на бала, който Фийби дава във ваша чест. Оливия няма търпение да се запознае със съпругата ти. Поздравления. — Хитра усмивка подръпна ъгълчетата на устата му.

— Приемам, че целомъдрието не ти е понесло. Трябва да призная, старче, че си последният човек, когото очаквах да видя в брачни окови.

— Не е съюз по любов — измърмори Люк.

Рам и Гейбриъл размениха развеселени погледи.

— За женкар никога не е... в началото — проточи Рам.

— Шегата настрана, господа, имам да разисквам с вас нещо извънредно сериозно.

— Така и предположихме — каза Гейбриъл.

Люк подаде заплашителната бележка на Рам.

— Това дойде тази сутрин.

Рам я прегледа и я даде на Гейбриъл. Веждите на Гейбриъл се вдигнаха.

— Сега знаем защо са те нападнали. Бащата на детето на лейди Сибил ще бъде съсипан, ако се разбере, че е отговорен за смъртта ѝ. Имаш ли някаква представа кой е?

— Не. Това прави цялата работа толкова глупава. Сибил отказа да ми каже името на мъжа. Всичко, което знам, е, че е женен.

Рам поглади брадичката си.

— Очевидно, имаш план да го накараш да излезе от укритието си. Не искаш ли да споделиш?

— Всяко нещо с времето си. Колко голям бал е замислила Фийби за събота вечер, Бракстън?

— Поканила е всички. Ще бъде ужасна навалица, но тя иска да го направи както трябва за теб и Блис.

— Хубаво — каза Люк. — В такъв случай можем да допуснем, че преследвачът ми ще дойде.

— Загубих нишката — каза Гейбриъл.

— Просто е — обясни Люк. — Ти и Бракстън ще пуснете слухове.

— Какви слухове?

— Ще споменете, напълно случайно, разбира се, че знам нещичко за смъртта на лейди Сибил, което може да унищожи член на

доброто общество.

— Проклятие, толкова ли ти харесва да живееш опасно? — възкликна Рам. — Нарочно се излагаш на опасност. Ако твоят човек бъде на бала, лесно ще може да те намери.

— На това се надявам — отговори Люк. — Ще се направя на лесна мишена. Подновяването на клюките и спекулациите около смъртта на Сибил ще го накарат отчаяно да поиска да ми запуши устата... завинаги.

Гейбриъл поклати отрицателно глава.

— Прекалено опасно е. Двамата с Бракстън ще се опитаме да те защитим, но не можем да гарантираме, че виновникът няма да се изплъзне от очите ни в навалищата.

— На това се надявам — каза Люк. — Не искам някой от вас да ме следва и да го изплашите. Искам конфронтация лице в лице. Искам да погледна копелето в очите и да му кажа какво мисля за него. Възнамерявам да се разхождам сам, да бъда неустоима мишена. Не се тревожете, ще бъда въоръжен. Вашата работа е да задействате мелницата за клюки преди бала, аз ще се погрижа за останалото.

— Това не ми харесва — измърмори Рам. — Интересно ли ти е да се излагаш на опасност?

— Не особено, но нямам никакъв друг избор. Искам това да се уреди веднъж завинаги, преди Блис да бъде въввлечена.

— Това го разбирам — каза Гейбриъл. — Сигурен ли си, че искаш да минеш през всичкото това?

— Напълно. Ще изпълните ли вашата част?

— Да, но това не ми харесва — изръмжа Рам.

— И на мен — присъедини се Гейбриъл. — С Бракстън ще направим всичко възможно да защитим теб и съпругата ти. И двамата с Оливия много искаме да се запознаем с нея. Всеки, който би могъл да накара последния женкар да коленичи, е записан със златни букви в бележника ми. Време беше да се присъединиш към онези от нас, които вече славно паднаха.

— Казах ви, това не е...

— Знаем, знаем — засмя се Батхърст, — не е съюз по любов. Мисля, че протестираш прекалено силно.

Блис беше клекнала пред кабинета, долепила ухо до вратата. Уилям беше повярвал, когато му каза, че си е забравила чантичката и трябва да се върне в къщата, и търпеливо я чакаше в каретата да се върне, докато тя подслушваше Люк и приятелите му. Не беше чула всичко, но беше уловила достатъчно от плана им, за да разбере какво възнамерява Люк.

Когато започнаха да говорят за други неща, Блис се отдалечи на пръсти. След като се извини на Уилям, влезе в каретата и те потеглиха.

По време на късия път тя мислеше над чутото. Идеята на Люк да подмами нападателя си да излезе на открито беше опасна и безразсъдна. Макар да знаеше, че не може да го разубеди, имаше нещо, което можеше да направи. Нямахше да го изпуска от поглед през цялата вечер на бала. Щеше да се държи плътно до него, сякаш са сиамски близнаци.

И щеше да бъде въоръжена. При следващата си разходка възнамеряваше да си купи пистолет, достатъчно малък, за да се помести в чантичката ѝ.

Люк се усмихваше, докато се разхождаше из „Уайтс“ тази вечер. Брактън и Батхърст бяха свършили отлична работа, за да повдигнат отново темата за смъртта на лейди Сибил. Клюките вече бяха стигнали и до него. Лордовете Томасън и Дарлингън първи го осведомиха за носещите се слухове.

— Не знам кой раздуха прашасалите новини, старче — каза Томасън. — Сибил е мъртва от месеци. Но пък — добави замислено — имаше въпроси около смъртта ѝ. Беше доста мистериозна, ако си спомняш.

— Бих го приел като комплимент, ако ми се довериш каза Дарлингън. — Какво точно знаеш, Уестмор?

Тъй като Томасън беше младоженец, Люк нямаше основание да го подозира. Дарлингън, от друга страна, беше непознат.

— Не съм чул клюката, така че нямам представа за какво говорите.

Уелингъм се присъедини към тях тъкмо навреме, за да чуе коментара на Люк.

— Хайде, Уестмор, всички знаят, че смъртта на лейди Сибил те засегна много. Тя е причината да се откажеш от секса и да напуснеш града. Знаем какви тайни криеш.

Понеже Уелингъм беше щастливо женен. Люк се съмняваше да е бил забъркан със Сибил, но никой не беше извън подозрение. Не отговори на въпросите и учтиво се извини. Излезе от „Уайтс“ повече от доволен от начина, по който приятелите му бяха възобновили интереса към смъртта на Сибил.

В „Будълс“ беше обграден от жадни търсачи на клюки. Направи се, че не знае нищо, и пусна клюката, но нарочно остави всички нетърпеливи да научат нещо повече от парченцата информация, които им беше подхвърлил. Оттам отиде в игралната зала „Крокърс“ и така, докато не реши да се върне у дома в ранните утринни часове.

Не се случи нищо лошо, докато се прибираще у дома, но беше готов да се защитава, ако стане нужда. Отведе Барон в конюшната зад къщата, разседла го и го изтърка. После влезе в къщата и се изкачи по стъпалата към стаята си. Спря пред вратата на Блис, но се принуди да отmine. Тя вероятно спеше дълбоко в този ранен час.

Една-единствена свещ гореше в стаята му. Той не си даде труда да запали друга, докато се събличаше, миеше и лягаше гол в леглото. Въздъхвайки уморено, се обърна настрана в любимата си поза... и замръзна. Топло женско тяло се прилепи до него.

— Какво... Блис? Какво правиш в леглото ми?

— Искан да поговорим, когато се върнеш, но не бях сигурна, че ще дойдеш в стаята ми.

— Късно е, любов моя.

— Имаш време за приятелите си, и аз искам толкова, колкото отделяш на тях.

— Посред нощ ли?

— Всъщност, вече е почти сутрин. Знаем, че замисляте нещо с Бракстън и Батхърст, и искам да ми кажеш какво е.

Блис се надяваше Люк да потвърди това, което беше дочула. Беше разочарована, когато той каза:

— Това не е твоя грижа. Казах ти, че ще се справя сам.

Блис изсумтя раздражено и се дръпна.

— Къде отиваш?

— Тъй като си уморен, се връщам в леглото си.

Той я дръпна през кръста.

— Вече не съм уморен. Всъщност, се чувствам доста ободрен. Не сме се любили вече два дни.

— По чия вина? Ти беше толкова зает напоследък.

Люк близна нежната мека част на ухото ѝ.

— Липсваше ми. Знам, че не съм се задържал у дома много време в последните дни, но не съм ти изневерявал. Това искаше, нали?

— А, да, шестте месеца, които ми обеща — каза Блис. — Колко мило, че си го спомни.

— Мълчи и ме остави да те любя.

Блис знаеше, че щом Люк започне да се люби с нея, няма да получи никакви отговори от него. Тя беше неговата съпруга и това според нея означаваше, че той би трябвало да споделя плановете си с нея. Но Блис знаеше, че Люк не познава такъв род отношения. Всъщност, като че ли единственото, което искаше той от нея, беше секс. Макар може би да беше вярно за него, не беше точно така за нея. Тя го обичаше. За съжаление, той не споделяше чувствата ѝ.

Въпреки нежеланието му да се изповяда пред нея, тя беше решена да спаси живота му. Мислите ѝ се пръснаха, когато Люк съблече нощницата ѝ и започна да я целува — гърлото, ъгълчетата на устата, устните. Тя не можеше да намери воля да поддържа гнева си. Вместо това се стопи в ръцете му, доброволно жертвайки се на олтара на страстта му. Но това не беше истинско жертвоприношение. Люк можеше да не я обича, но тя го обичаше достатъчно и за двама им.

Той я целуваше до припадък, обхващайки гърдите ѝ, като ги масажираше, докато езикът му се плъзваше ритмично в устата ѝ. Неговият вкус, докосването му, ароматът му я изпълваха с копнеж. Тя изстена в устата му и се изви срещу него, изпълнена с пулсираща настоятелност, жадувайки да слее тялото си с неговото. Но Люк не бързаше, продължавайки да разпалва страстта ѝ с ласки до ритъма на треската.

Нажежена до бяло горещина опари вътрешностите ѝ, когато устата на Люк слезе над нея, оставяйки огнена следа, докато той облизваше и целуваше тялото ѝ, слизайки все по-надолу. Когато устата му намери нежните гънки между бедрата ѝ, езикът му се вмъкна във влажната ѝ сърцевина.

Първият път, когато се беше любил с нея, Люк я беше опарил с печата на желанието си и тя беше негова оттогава, духом и тялом. Тя изстена, когато той хвана ханша ѝ, задържайки я неподвижно на място въпреки дивото ѝ мятане.

Люк усети реакцията ѝ, почувства конвулсивното движение на ханша ѝ срещу устата си и животински глад се надигна между двамата им. Не можеше да чака повече. Почти изчерпал самообладанието си, той се дръпна назад и се заби дълбоко, а еротичната наслада от усещането как тя се стяга около него беше прекалено силна, за да я понесе.

Тръпнейки под силата на тласъците му, Блис се люлееше напред-назад срещу него, дърпайки го силно в себе си, искайки да го почувства целия. Мъчителното налягане се усилваше, усещане върху усещане се натрупваха и пулсираха из тялото ѝ. Мятайки диво глава, тя притискаше хълбоците си срещу неговите, шепнейки името му, докато трескавата жажда я караше да се разпада. Кулминацията ѝ дойде рязко и силно.

Тя изкрещя името му и заби нокти в гладката плът на раменете му, докато животинското удоволствие се разливаше на вълни из нея.

Стегнал здраво мускули, с издути жили на врата, с напрегнати сухожилия, той се заби в нея за последен път и замря. Дрезгав вик се изтръгна от него и оргазмът му експлодира като бурен поток.

Тя се вкопчи в него в последвалото отпускане и любовта ѝ към този възбуждащ мъж я накара да каже нещо, за които знаеше, че по-късно ще съжالياва.

— Обичам те, Люк.

Той се вцепени.

— Какво каза?

Тя си пожела да можеше да върне думите си назад.

— Нищо. Нищо не съм казала.

Той се надигна на лакти и се взря в нея.

— Каза, че ме обичаш. Истина ли е? Наистина ли ме обичаш?

Тя поклати отрицателно глава, отказвайки да отговори.

— Недей.

— Недей?

— Недей да ме обичаш. Не съм достоен. Една млада жена е мъртва заради мене. Заклех се да остана целомъдрен една година, а не

издържах и три месеца. Репутацията ми е опетнена. — Пое си дъх няколко пъти. — Дори не съм сигурен дали ще мога да ти остана верен през целите шест месеца, които искаш. Миналото ми е плачевно, любов моя.

— Има ли друга?

— Не! Просто... греховете ми са легендарни. Не съм сигурен, че ще мога да те направя щастлива.

— Не мога да престана да те обичам, Люк, каквото и да казваш. Виж Батхърст и Бракстън. Някой от двамата изневерявал ли е, откакто са се оженили?

— Не, доколкото ми е известно, но и двамата са отчаяно влюбени в съпругите си.

— Там е проблемът — изрече огорчено Блис. — Ти не ме обичаш. Знам го, Люк, но няма да се откажа от тебе. Бях достатъчно важна за тебе, за да се оженим, и това трябва да има някакво значение.

— Наистина би трябвало — отвърна Люк озадачено. — След като приключи тази работа около Сибил, можем да се разровим в нещата. През това време не влагай прекалено много доверие в мене. Не съм сигурен, че мога да бъда достоен за стандартите ти. Точно сега обаче не искам никоя друга, освен теб и обичам да се любя с тебе.

— Но не ме обичаш.

Гласът му потрепери от необяснимо чувство.

— Как, по дяволите, да разбере? Никога не съм искал, нито съм търсил любов. Не съм сигурен, че съм способен на любов.

Блис почувства нещо да се разбива в нея. Сърцето й? Въпреки това нямаше да се откаже от Люк. Той не беше неспасяем, просто мислеше, че е такъв. Тя имаше вяра в него. Той трябваше да потърси в сърцето си и да намери отговори.

— Прости ми, Люк, не исках да те разстройвам. Знам, че точно сега имаш много за какво да мислиш. Прав си, ще поговорим за това друг път. — Тя се сгуши в него. — Заспивай, но не очаквай да напусна леглото ти. Тук ми харесва.

— Никога не съм молил жена да напусне леглото ми. — Той я целуна и долепи тялото си до нейното. — Лека нощ, любов моя.

Следващите дни минаха бързо. Блис беше много нервна в деня на бала. Макар, да знаеше, че дебютът ѝ в обществото е важен за Люк, все още се чувстваше като натрапничка. Но най-вече се безпокоеше за Люк.

Точно както беше планирала, един ден се беше измъкнала само с Бърди и беше купила малък сребърен пистолет. Той можеше да стреля само веднъж, но точно това ѝ беше необходимо. Мерникът ѝ беше точен. Брейди я беше научил да стреля, преди да се захванат с контрабандата.

Седнала пред огледалото, Блис наблюдаваше как Бърди подрежда косата ѝ в сложна прическа на темето. Когато Бърди свърши, отстъпи една крачка, за да огледа работата си.

— Изглеждате прелестно, милейди. Негово благородие ще се гордее с вас. Ще облечете ли роклята?

Макар че Блис изобщо не бързаше да се представи през обществото, знаеше, че не може да отлага неизбежното. Освен това, Фийби беше работила упорито, за да осигури успеха на бала.

Копринената бална рокля в цвят шампанско прилягаше съвършено на фигурата на Блис. Корсажът, инкрустиран с перли, беше ниско изрязан, оголвайки горната част на гърдите ѝ, а разкроената пола, украсена с метри кремава дантела, извираше от прилепналата линия на талията. Атлазени пантофки в цвят шампанско със закопчалки, украсени със скъпоценни камъни, и копринени чорапи, вързани над коленете с панделки, допълваха пленителния тоалет.

Блис се чувстваше като принцеса. Бърди потвърди безмълвната ѝ оценка.

— Изглеждате като кралска особа, милейди.

— Наистина — обади се Люк от вратата.

Той влезе в стаята. Бърди излезе, затваряйки вратата след себе си.

Блис не можеше да не се загледа смаяна в Люк. Беше възхитителен в тъмносиния изрязан жакет и панталони, брокатена жилетка в цвят шампанско, бяла риза, отрупана с украса от дантели, и черни обувки с катарамы, украсени със скъпоценни камъни. Каквото и да облечеше, си оставаше внушителна фигура.

Люк я заобиколи полека, спирайки пред нея, и наклони глава.

— Изглеждаш великолепно, но на роклята ѝ липсва нещо.

Лицето на Блис помръкна.

— Мисля, че е свършена.

— Липсва ѝ блясък.

Тя нямаше представа за какво говори той.

Когато Люк извади една кадифена торбичка от джоба си, тя още не разбираше какво възнамерява да прави той. Но когато изсипа съдържанието ѝ в облечената си в ръкавица длан, Блис изгуби способността да диша.

— Това диаманти ли са? — хлъцна тя.

— Бяха на майка ми. Тъй като не смятах да се женя, бях ги забравил. Когато споменах, че ще изляза да ти купя бижута, Партридж ми напомни, че диамантите на майка ми още стоят в сейфа. Ще ги носиш ли?

Блис изпусна дъха, който беше задържала досега.

— Оставих у дома няколко бижута с полускъпоценни камъни, които ми бяха подарък от баща ми, но никога не съм имала диаманти. Великолепни са. Сигурен ли си, че искаш да ги нося?

— Майка ми ги беше предназначила за съпругата ми и тъй като ти си моята виконтеса, те са твои. — Подаде ѝ клипсовете и свали ръкавиците си. — Обърни се. Ще закопчая колието, докато ти си слагаш обиците.

Блис послушно се обърна. Усети хладината на диамантите да обгръща шията ѝ и наистина се почувства като принцеса. След като бижутата бяха вече на врата и ушите ѝ, Люк я обърна към огледалото.

— Какво мислиш?

Колието се състоеше от няколко реда малки диаманти, прикрепени към голям диамантен пандантив. Два големи диаманта висяха от ушите ѝ. Те като че ли промениха вида на балната рокля, правейки я още по-елегантна.

— Има и още нещо — каза Люк.

Застана зад нея, докато тя се гледаше в огледалото. Тя вдигна очи към него.

— Какво друго може да има?

— Това — каза той, вдигайки една диадема, която допълваше другите бижута. — Не мърдай.

Тя остана неподвижна, докато Люк внимателно нагласяваше диадемата на блестящите ѝ къдрици. После се дръпна назад да ѝ се

възхити.

— Тези бижута допълват вида ти. Беше великолепна и преди, но сега си несравнима.

— Не знам какво да кажа — изрече Блис, занемяла за първи път в живота си.

Сините му очи блестяха така ярко, както диамантите, които ѝ беше подарил.

— Можеш да изразиш благодарността си по-късно, след като се върнем у дома. — Намери новата ѝ кадифена наметка и я загърна около раменете. — Готова ли си да тръгваме?

Блис сложи дългите до лактите ръкавици и взе чантичката си. Успокояващата тежина на пистолета, скрит вътре, облекчаваше мислите ѝ за тази вечер. Искаше да бъде готова, ако някой се опита да застраши живота на Люк.

— Готова съм.

Той я поведе надолу по стъпалата. Уилям му подаде шапката и бастуна и двамата тръгнаха да излизат. Тъй като Бракстън живееше наблизко, Люк предложи да отидат пеша, за да избягнат блъсканицата при каретите. За щастие, времето беше хубаво и Блис лесно се съгласи.

Стигнаха до дома на Бракстън без инцидент. Бяха дошли рано, което им даде няколко минути, за да побъбрят с домакините, преди да се присъединят към тях на входа, за да посрещат гостите.

— Нервна ли си? — обърна се Фийби към Блис, когато Люк се отдалечи, за да поговори насаме с Рам.

— Много. Ами ако обществото прецени, че не съм достойна? Аз съм само дъщеря на ескуайър и всички го знаят.

Фийби стисна ръката ѝ.

— Баща ми не беше благородник, но бях приета. Просто се дръж естествено и всички ще те харесат.

Блис искрено се надяваше Фийби да е права. Тогава пристигнаха лорд и лейди Батхърст и Блис се запозна с маркиза и съпругата му Оливия. Сега разбра защо тримата женкари са били любимците на Лондон, преда да се оженят. Всеки от тях беше извънредно красив, всеки имаше силно присъствие, излъчваше чувственост и притежаваше тяло, на което мъже и завиждаха и за което жените се състезаваха. Въпреки привлекателността на приятелите на Люк, помисли Блис, нейният съпруг затъмняваше другите двама.

Оливия беше извънредно красива, с пламтяща червена коса и зелени очи. На Блис ѝ беше трудно да повярва, че е била разбойничка. Оливия ѝ стисна ръката и обеща скоро да я посети, намеквайки, че двете имат много общо.

Гостите започнаха да пристигнат и Блис трябваше да се съсредоточи върху поздравяващите я хора, които се редяха на опашка пред нея. Тя стоеше до Люк, докато членове на висшето общество, чиито имена беше малко вероятно да запомни, ѝ се представяха подред. Тя се усмихваше, докато не започна да ѝ се струва, че лицето ѝ ще се напука, и измърморваше учтиви думи на всеки представен ѝ човек.

Тогава Люк я представи на граф Мейхю.

— Къде е прелестната ви съпруга, Мейхю? — запита Люк.

Лорд Мейхю беше почти на годините на Люк и доста красив, ако човек харесваше мустаци и остри черти. Блис не харесваше.

— Барбара е в провинцията, очаква раждането на моя наследник — отвърна Мейхю.

— Какво правите тук? — избъбри Блис. — Не трябва ли да бъдете при съпругата си?

Мейхю обърна любопитния си поглед към Блис.

— Значи вие сте съпругата на Уестмор. Трябва да кажа, че не сте каквото очаквах.

Очите му се спуснаха към плоския ѝ корем.

Блис не хареса Мейхю и съжали съпругата му. Тогава той се отстрани и други заеха мястото му. Уелингъм и неговата съпруга, Дарлингтън със своята дама и лорд Томасън, който беше дошъл без съпругата си. Лейди Патриша, вдовстващата маркиза Батхърст, пристигна последна.

— Значи вие сте момичето, което докара Уестмор там, където трябва — изкудкудяка старата дама. — Никога не съм мислила, че това ще стане. На Уестмор му трябва опитомяване и гарантирам, че знаете точно как да се справяте с него. Поздравления, скъпа.

Блис се изчерви и измърмори нещо в отговор. Тогава лейди Патриша отмина. Сигурно всички бяха пристигнали, защото никой не остана на опашката. Блис въздъхна с облекчение, когато Фийби изрече:

— Да седнем ли за малко, Блис? Рам може да се погрижи за гостите, докато краката ни отпочинат.

Блис се съгласи веднага, Фийби я поведе пред тълпата към една малка ниша зад огромна папрат. Диванът беше свободен и Блис се настани на него с въздишка на облекчение.

— Точно от това имам нужда, преди да се изправя отново пред всичките тези хора — каза Блис.

— Не е толкова зле, както си мислеше, че ще бъде, нали?

— Дотук добре — въздъхна Блис. — Къде ли отиде Люк?

— Той е с Рам. Защо? Имаш ли нужда от него?

— Аз... Страх ме е да го изпускам от очи, да не би нещо да му се случи — призна тя. — Дочух нещо, което не биваше да чувам. Люк планира да примами врага си да излезе на открито тази вечер. Получи заплашителна бележка и иска да приключи с това веднъж завинаги. — Тя се наведе към ухото на Фийби. — Не бива да го знам, затова не споменавай нищо на съпруга си или на лорд Батхърст.

— Честна дума — каза Фийби. — Какво мога да направя, за да помогна?

— Помогни ми да държа Люк под око. Ако изчезне дори за миг, ми кажи.

— Сигурна съм, че Рам и Батхърст са осведомени за плановете на Люк. Те ще го пазят.

— Въпреки това ще се чувствам по-добре, ако не го изпускам от поглед.

Фийби стана.

— Да се връщаме при гостите, оркестърът се приготвя.

Люк правеше така, че да го видят всички, ходеше от група на група, докато чакаше Блис да се присъедини към него. След като я изведеше за първия танц, смяташе да я остави в способните ръце на Фийби и да потърси уединено кътче, надявайки се да насърчи врага си да го последва.

— Ето те и теб — каза той, когато Блис дойде при него.

— Да се поразходим ли, докато оркестърът започне?

— Щом искаш — изрече тя, поставяйки ръка над лакътя на неговата.

Не стигнаха далече, защото постоянно ги спираха приятели и познати на Люк, нямащи търпение да поговорят с него и със съпругата му. Когато се натъкнаха на лейди Броудмор и съпруга ѝ, Блис се насили да се усмихне.

— Поздравления, Уестмор — изрече с дълбок глас лорд Броудмор.

Приятен, красив мъж с тънки черти, но усмивката му изглеждаше неискрена като поздравленията му. Блис се запита дали знае, че съпругата му е била любовница на Люк.

— Диамантите ви наистина са великолепни, лейди Уестмор — измърка Лилиан. — Сигурно струват цяло състояние.

Отправи към Люк горещ поглед, преди съпругът ѝ да я поведе по-нататък.

Музиката започна и Люк изведе Блис за първия танц. Когато танцът свърши, тя беше обградена от мъже, които искаха да танцуват с нея, и не виждаше начин да отказва, макар и любезно.

Когато обърна глава, за да види къде е Люк, той беше изчезнал.

След като се увери, че нито Бракстън, нито Батхърст го наблюдават, Люк се измъкна през вратата на верандата в сравнителната прохлада на късната лятна нощ. Беше сам. Очевидно, всички танцуваха. Запаля пура и зачака. Тъкмо щеше да се откаже, когато Уелингъм се появи, изтривайки потта от челото си.

Забеляза Люк и се приближи. Люк замря, подготвяйки се за конфронтация. Хвърли пурата си и ръката му се насочи към джоба на жакета, където лежеше пистолетът му.

— Каква навалица — изрече Уелингъм. — Ако не беше съпругата ми, нямаше да дойда. — Засмя се. — Тя трябваше да се запознае с жената, която най-накрая опитоми и последния женкар. Съпругата ти е невероятна, Уестмор. Виждам какво те е привлякло.

— Благодаря — отвърна Люк.

Не чу нищо заплашително в думите на Уелингъм и се отпусна.

— Е, ще се връщам при съпругата си, иначе тя ще дойде да ме търси.

Изведнъж Блис дохвърча откъм френския прозорец. Дивият поглед в очите ѝ подсказваше на Люк, че тя знае какво е намислил. Спря до него.

— Добре ли си? — запита тя тихо.

Уелингъм я приветства с многозначителна усмивка.

— Съпругата ти има нужда от твоята компания, Уестмор. Ако беше моята съпруга, веднага щях да ѝ дам точно каквото иска.

И се отдалечи.

— Този ли беше? — запита Блис.

— Не знам за какво говориш.

— Не се прави, че не разбираш, Люк. Знаем, че ти и приятелите ти планирате тази вечер да извадите на бял свят тайния любовник на лейди Сибил.

Веждите на Люк се вдигнаха.

— Откъде знаеш?

Тя вдигна рамене.

— Събрах две и две и се досетих.

Люк не ѝ повярва, но не настоя. Все още предстоеше да търси любовника на Сибил. Единственото, което беше научил досега, беше, че Уелингъм не е неговият човек.

Хвана Блис за лакътя и я поведе към вратата.

— Ще се връщаме ли в залата?

— Ще изчезнеш ли пак?

— Вероятно.

— Люк, това е лудост.

— Както и нападенията срещу мене, и заплашителните писма. Не се меси, Блис, знам какво правя. А, идва Бракстън. Мисля, че иска да танцува с тебе.

— Не искам да танцувам.

— Но ще танцуваш.

Бракстън се поклонил и покани Блис на танц. Тя стрелна Люк с гневен поглед, преди да положи ръка на ръката на Рам. Люк му се усмихна благодарно и веднага се мушна в тълпата.

Лорд Томасън го застигна.

— Уестмор, може ли да поговорим насаме?

Люк вдигна вежди. Томасън беше най-малко вероятният заподозрян.

— Разбира се, ела в библиотеката.

— Няма да ти отнемам много време — каза Томасън.

Той се потеше обилно, карайки Люк да се запита дали има нещо, което да го притеснява.

Влязоха в библиотеката. След като се увери, че там няма никой, който да ги обезпокои, Люк затвори вратата.

— Какво мога да направя за тебе, Томасън?

Томасън се прокашля и прокара пръст под яката на ризата си, все едно го задушаваше.

— Това е доста лично.

— Така и заподозрях. Продължавай, цял съм слух.

— Става дума за една дама, която познаваш много добре, или си познавал, ако схващаш какво искам да кажа — намекна Томасън.

Люк започна да вярва, че Томасън е неговият човек, докато той не каза:

— Искам да стана любовник на лейди Лилиан Бродмор.
Ченето на Люк едва не се удари в пода.

— На Лилиан? Сериозно ли говориш? Тя е мъжемелачка.
Сигурен ли си, че ще се справиш с нея?

Томасън изфуча.

— Разбира се, че мога. Нямахте да ти се доверя, ако не бях сигурен в себе си. Искам да знам какво е необходимо, за да ѝ се харесам. Тя ме покани в дома си на среща, след като съпругът ѝ замина по работа следващата седмица. Дала му е наследник, затова той не се бърка в работите ѝ. Можеш ли да ми подкажеш нещо? Тоест, ако вече не се интересуваш от нея.

— Мислех, че си щастлив с булката си.

— Има ли щастливо женен мъж? — изсумтя Томасън. — Бърнис е изборът на майка ми и баща ми, не мой, въпреки че доста добре се разбираме. Но това ме изнервя. Лилиан е една от най-търсените жени в Лондон. Не знам защо ме е избрала.

— Ако търсиш съвет, Томасън, не мога да ти кажа много, освен че не си готов да се справяш с жена като Лилиан.

— Аз съм на друго мнение — натърти Томасън.

Люк въздъхна.

— Както искаш. Не е трудно да доставиш удоволствие на Лилиан, стига да си склонен да харчиш за нея. Тя обича бижута — колкото по-безвкусни, толкова по-добре. Изобретателна любовница е и не се притеснява да си казва какво харесва.

— Благодаря, Уестмор, оценявам честността ти. Сигурен ли си, че не настъпвам интересите ти? Ако Лилиан е твоя територия...

— Ни най-малко, старче. Не се интересувам от нея, нито от която и да било друга жена.

— Това е всичко, което исках да узная.

Томасън стисна ръката на Люк и излезе.

Липсата на интерес към която и да било жена, освен Блис накара Люк да се замисли. Какво не му беше наред? Мисълта да спи с някоя от предишните си любовници му се струваше отблъскваща. По дяволите! Почувства възел да се стяга около врата му.

Досега планът му да примами любовника на Сибил не беше дал съществени резултати. Дали заплашителното писмо и нападенията срещу него не бяха дошли от човек, когото не познава? Беше

възможно, но малко вероятно, защото той познаваше всички важни хора. И би заложил и последните си пари, че любовникът на Сибил е благородник.

Разочарован, но не и готов да приеме поражението, Люк реши да избере друго място, за да примами жертвата си. Решението да напусне библиотеката беше забавено, когато вратата се отвори и лорд Мейхю влезе вътре. Първата мисъл на Люк беше, че врагът му най-накрая е пристигнал.

— Томасън ми каза, че мога да те намеря тук — изрече Мейхю. — Имаш ли една минута?

Люк се изправи пред него.

— Какво има, Мейхю? Сигурен съм, че съпругата ми ме търси усилено.

— Знам, че не сме първи приятели — започна Мейхю, — и искам да се извиня за грубите си забележки.

— Ти? Да се извиниш ли? Прости ми, че изглеждам изумен.

— Щом се запознах със съпругата ти, разбрах, че забележките ми за нея са били неуместни. Тя в никакъв случай не е това, което очаквах. Тя е изящна и невероятно обаятелна. Наистина, аз ревнувах. Виждах колко си омаян от нея и си пожелах да беше така и в моя брак. Ще приемеш ли извинението ми?

Люк не можеше да повярва на ушите си. Омаян? Той? Боже господи, толкова ли е очевидно?

— Никога не сме били много близки приятели — продължаваше Мейхю, — но винаги сме си говорили приятелски. Бих искал това да продължи.

Люк кимна.

— Много добре, извинението е прието. Ако ме извиниш, бих искал да намеря съпругата си. Дължа ѝ още един танц.

Чувствата на Люк бяха объркани. Беше убеден, че Мейхю е неговият човек. Всички указания сочеха към него. Беше се оженил за пари, действаше потайно и не изглеждаше много привързан към съпругата си. Сега Люк беше пак на изходната точка.

Блис трябва да го беше забелязала в мига, когато той влезе в балната зала, защото се приближи към него и запита:

— Къде беше?

— Не се тревожи, Блис, Както виждаш, съм добре. Ще танцуваме ли? Свирят пак валс.

— Научи ли нещо? — запита Блис, докато се въртяха сред танцуващите.

— Три неща — каза сухо Люк. — Тайният любовник на Сибил не е нито Уелингъм, нито Томасън, нито Мейхю.

— Това действително стеснява полето. Вероятно е някой, когото най-малко очакваш. — Тя се намръщи. — От тримата бих предположила да е лорд Мейхю. Доста противен тип.

Люк реши да запази извинението на Мейхю за себе си, докато остане насаме с Блис.

— Не съм се отказал. Наистина смятам, че мъжът, когото търся, е тук тази вечер.

Когато танцът свърши, Люк предаде Блис на лорд Кранбъри, пълен джентълмен в напреднала възраст, който чакаше за обещания му танц с Блис.

Натъкна се на Бракстън, докато обмисляше следващия си ход.

— Някакъв успех? — запита Рам.

— Успях да елиминирам тримата първи заподозрени, и то преди среднощното хапване — измърмори Люк. — Какво, по дяволите, ще правя сега?

— Искан ми се да имах отговора — каза Рам. — Май Фийби ме вика. Ще поговорим по-късно.

Люк излезе отново на верандата, но този път не остана дълго там. Вместо това слезе по стъпалата към градината и тръгна по пътеката за беседката. Ако някой го наблюдаваше, можеше да очаква скоро да му дойде посетител.

Люк стоя в беседката не повече от десет минути, когато видя някой да идва по пътеката. Напрягна се, нервните му окончания тръпнеха в очакване. След няколко мига щеше да научи най-накрая идентичността на мъжа, който беше накара Сибил да се самоубие.

— Уестмор, ти ли си?

Люк се взря в мрака. Не бе възможно. Може ли да е той?

— Броудмор, ти ли си?

— Някой друг ли очакваше? Дама, може би? Сигурно не съпругата ми. Мисля, че Томасън сега ангажира времето й.

— Аз съм верен на съпругата си и това е повече от онова, което може да се каже за тебе.

— Ами! Аз съм толкова верен на Лилиан, колкото и тя на мене.

— Какво правиш тук навън? — запита Люк.

— Дишам чист въздух. Освежително, нали? Никога не съм виждал такава изключителна нощ.

Люк погледна към звездите. Нямахше основание да подозира Броудмор и се изненада, когато мъжът се приближи изотзад към него и притисна нещо твърдо и студено към гърба му. Пистолет? Той понечи да се обърне.

— Не се обръщай — предупреди го Броудмор.

— Значи ти си бил. Не съм и подозирал.

— Не се прави на света вода ненапита. Знаеше, че съм аз, през цялото време си го знаел. Какво точно ти каза Сибил?

— Че носи дете от любовника си... от женения си любовник. Знаеше ли, че ме помоли да се ожения за нея?

Броудмор се засмя.

— Защо не се ожени? Щеше да ти бъде изключителна съпруга. Глупаво вярваше, че щом се омъжи, можем да продължим да се срещаме, както преди да забременее с моето копеле. Но като научих, че е бременна, не исках повече да имам нищо общо с нея.

— Ти си подлец — нападна го Люк.

Понечи да се обърне, за да застани лице в лице с Броудмор.

— Не се обръщай. Стой на място.

— Смъртта на Сибил не означава ли нищо за тебе? Тя носеше детето ти, за бога.

Броудмор вдигна рамене.

— Точно затова трябваше да се отърва от нея. Пречеше ми. Но не съм я насърчавал да действа импулсивно. Тя взе нещата в свои ръце, когато не успя да те примами пред олтара.

— Обещах да ѝ намеря съпруг, но тя явно не ми е повярвала — каза Люк.

— Чух, че си се отказал от секса, защото си се смятал отговорен за смъртта ѝ. Нямах представа, че имаш толкова изтънчени скрупули. Кой да помисли? В действителност — каза той с развеселен глас — аз те предложих като потенциален съпруг за Сибил.

Темпераментът на Люк достигна точката на кипене.

— Копеле! Сибил не ми се довери. Нямах представа, че ти си бил любовникът ѝ. Единственото, което направиха нападенията срещу мене, беше да ме накарат да намеря мъжа, отговорен за смъртта на Сибил.

Броудмор изглеждаше потресен.

— Искаш да кажеш, че наистина не си знаел?

— Точно това казах — изстреля Люк през зъби.

— Какво ще правиш сега, като узна?

— Ще те съсипя, разбира се. Не е нищо ново мъжът да има любовници, но да съблазниш благородна девица, да ѝ направи дете и да я изоставиш е подло. Заслужаваш да бъдеш изключен от обществото.

Пистолетът на Броудмор се притисна още по-силно към гърба на Люк, Люк осъзна, че не биваше да предизвиква мъжа, но не можеше да се сдържи. Броудмор трябваше да си плати за смъртта на Сибил.

— Не ти съчувствам — проточи Люк, — нито пък ще ти съчувстват останалите равни на нас.

— Мъртвите не говорят — изсъска Броудмор.

— Ще ме убиеш ли? — изрече подигравателно Люк, печелейки време. — Другите ти усилия се провалиха и подозирам, че и това ще се провали.

— Този път не разчитам на други. Хитър си като лисица, Уестмор, но времето ти настъпи. Достатъчно далече сме от къщата, така че изстрелът ще бъде заглушен от музиката и шума вътре в залата. Пригответи се да умреш, Уестмор.

Ръката Люк се придвижи полека към джоба му. И двамата мъже бяха с гръб към вратата, така че не видяха една призрачна фигура да се вмъква в беседката.

Внезапно Люк почувства промяна в атмосферата. Чу Броудмор да си поема стреснато дъх и тогава пистолетът, опрян в гърба му, се махна. Той се обърна и кръвта му се вледени, когато видя Блис. Оръжието, което тя държеше в ръка, беше насочено към Броудмор.

— Пуснете оръжието, милорд. Никого няма да убивате тази вечер. Добре ли си, Люк?

— Блис! По дяволите, какво си мислиш, че правиш?

— Преча да бъдеш убит. Дръпнете се, лорд Броудмор, Знам как да използвам оръжие и ще ви застрелям, ако не направите каквото ви

казвам.

— Кучка! — изфуча Броудмор. — Откога се криеш зад женски поли, Уестмор?

Люк грабна пистолета от ръката му, после точно толкова бързо прибра и оръжието на Блис.

— Вече нямаш нужда от това, любов моя. Положението се промени. Върни се вътре.

— Никъде не отивам — намуси се Блис.

Тя би могла да каже, че Люк е бесен, въпреки факта, че му беше спасила живота. Мъжете бяха такива, не искаха да се доверят на жените за нищо.

— Оженил си се за жива главня, Уестмор — изръмжа Броудмор. — Не ти завиждам.

— Какво ще правиш? Ако ме обвиниш в опит за убийство, знаеш, че няма да издържи. Няма доказателство, което да ме свърже с нападенията над тебе.

— Аз видях и чух всичко — изрече предизвикателно Блис.

— Вие сте жена — изрече пренебрежително Броудмор. — Нищо не можете да направите по законен ред.

— Може би — отвърна Люк, — но мога да те съсипя. Щом дам храна на клюкарите, ще те изгонят опозорен от Лондон.

Напереността на Броудмор започна да изчезва.

— Знам, че ти и Лилиан бяхте любовници в миналото. И тя ще бъде съсипана заедно с мене.

— Трябваше да помислиш за това, преди да опропастиш Сибил. Жената те обичаше, за бога. Ти обаче не се интересуваше от нея. Видял си я, пожелал си я, взел си невинността ѝ. После си решил да я напуснеш.

— Сигурно не мислиш, че бих признал копелето ѝ? Щом разбрах, че е бременна, не исках да имам вече нищо общо с нея.

— Боклук! — изсъска Блис. — Люк ще те съсипе.

— Имам син — изхленчи Броудмор. — Ще го осъдите ли заради греховете на баща му?

— Не знаех — прошепна Блис. — На колко години е?

— Не знаех — прошепна Блис. — На колко години е?

— Четиринадесет. Пърси се роди през първата година от брака ни с Лилиан. Ние двамата наистина не се харесваме особено и живеем

отделно след раждането му.

Блис погледна Люк, опитвайки се да установи безмълвна връзка. Дали разбра какво се опитваше да му каже?

— Трябваше да помислиш за това, преди да съблазниш Сибил — натърти Люк. — Преди синът ти да излезе от училище, обществото вече ще се е заело с други скандали.

— Люк — започна Блис, — може би трябва...

— Искаш да забравя за това? — запита той невярващо. — Мислиш, че трябва да го пусна да си иде? Та той едва не ми отне живота.

— Има син, Люк. Животът на момчето ще бъде разрушен наред с живота на баща му.

Люк я гледа втренчено дълго време, толкова дълго, че тя се преве под товара на внимателния му поглед. След тежка тишина той изрече:

— Много добре, но няма да оставя Броудмор да се измъкне толкова леко.

Обърна се към Броудмор.

— Съпругата ми иска да пощадя репутацията ти заради сина ти. Ако не беше тя, щях да направя всичко, за да съсипя теб и семейството ти. Но не си мисли, че ще се изплъзнеш невредим. Ако реша да не те съсипя, имам условия. Първо, ако чуя, че си съблазнил друга невинна девица, всички ще научат, че си отговорен за смъртта на Сибил. Второ, вярвам, че един доста дълъг престой в провинцията ще бъде много желателен. И трето, още едно нападение над мен или над съпругата ми и ще се откажа от всичко, което току-що казах. Ясен ли съм?

— Напълно — изсъска Броудмор. — Не ми оставяш голям избор. Заминавам утре.

— Още нещо — каза Люк. — Вземи Лилиан със себе си. Тя влияе лошо на приятеля ми Томасън. Престой в провинцията ще ѝ се отрази много добре.

Броудмор кимна сковано и излезе от беседката.

— Благодаря, Люк — прошепна Блис. — Знам, че заслужава нещо много по-лошо, от това, което получи, но има дете и не искам то да бъде осъдено заради греховете на баща му.

Изражението на Люк не предвещаваше нищо добро за Блис. И тя разбра интуитивно, че не е защото беше пледирала в полза на Броудмор.

— Какво има? Какво съм направила?

— Откъде взе пистолета? — запита той през зъби.

— А, това ли — каза тя бодро. — Купих го. Човек никога знае кога ще му дотрябва.

— Жената би трябвало да остави съпруга си да я защитава — отвърна рязко Люк. — Какво те прихвана да ме последваш тук? Знаеше много добре, че съм заложил капан.

— Едва не се хвана в собствения си капан — напомни му тя. — И няма защо да ми благодариш — добави сладко, загатвайки за факта, че му е спасила живота.

— Можеше да те убият! — избухна Люк. — Броудмор говореше сериозно, не се преструваше.

— Нито пък аз — изсумтя Блис.

— Можех да се справя сам с него. Държах нещата в ръце.

Изящните ѝ вежди се вдигнаха.

— Така ли? Не ми се стори точно така.

— Оставих го да си повярва. Имам пистолет в джоба и щях да го разсея, за да взема неговия. Не искам никога повече да се излагаш на такава опасност. Мисля, че го казах съвсем ясно, когато те измъкнах от онова фиаско с контрабандата.

— Люк, обичам те. Ще направя каквото мисля за необходимо, за да спася живота ти.

— Блис... аз...

Каквото и да беше искал да каже, думите му бяха прекъснати, когато един глас го повика от тъмното:

— Уестмор, там ли си? Не виждам Блис. С теб ли е?

— Тук е. И двамата сме добре.

Бракстън нахлу в беседката, следван плътно от Батхърст.

— Надявам се да не сме прекъснали нещо — проточи Батхърст.
— Търсихме ви навсякъде.

— Люк разбра кой е бил зад нападенията срещу него — избъбри Блис.

— Мейхю ли беше? — запита Рам. — Не го харесвам.

— Ще се изненадаш. Беше Броудмор.

— И него никога не съм го харесвал.

— Не се изненадвам, макар че не него подозирах — изрече замислено Гейбриъл. — Какво стана тук?

— Броудмор извади оръжие срещу Люк и щеше да го убие — обясни Блис. — Ако не бях последвала Броудмор, Люк щеше да бъде мъртъв.

— Блис, преувеличаваш — смъмри я Люк. — Владеех нещата. — Отправи ѝ странен поглед. — Какво те накара да последваш Броудмор?

— Видях те да излизаш през вратата на верандата и наблюдавах да видя дали някой ще те последва. Когато видях Броудмор да излиза, го последвах, макар че не можах да тръгна веднага, защото танцувах с лорд Синклер.

— Кажи какво стана — настоя Рам.

Люк разказа накратко за спора си с Броудмор. Завърши разказа, отравяйки мрачен поглед към Блис.

— Никога не съм подозирал, че сладката ми малка съпруга ще носи пистолет в чантичката си.

— Смела жена — усмихна се Гейбриъл. — Нещо такова би направила моята Ливи. Шегата настрана, как ще съсипем Броудмор?

Люк въздъхна.

— Никак. Блис ме помоли да огранича действията му, вместо да разрушавам репутацията му. Щом чу, че той има син, не можа да понесе мисълта, че синът ще страда заедно с бащата. Държа заплахата над главата му и ако продължи да развращава невинни млади благороднички, ще го накарам да съжалява много. Другото съображение беше заради възрастните родители на Сибил — продължи Люк. — Ако научат, че тя се е самоубила, защото не е искала да ги посрами с бременността си, това би ги убило.

— По-мек си, отколкото аз щях да бъда — каза Гейбриъл. — Но щом можеш да го унищожеш, когато поискаш, предполагам, че той сам ще се ограничава. Може да сме били най-лошите женкари, но винаги сме стояли настрана от невинните девизи. — Прокашля се. — Това, което исках да кажа, е, че макар да не бяхме ангели, се оженихме за единствените девизи, които сме съблазнили. Това и фактът, че не сме били женени, ни отличава от хищници като Броудмор.

— Точно така — съгласи се Рам. — Ще се връщаме ли на бала? Почетните гости липсват вече от доста време.

Люк съпроводи Блис в къщата. Ако отсъствието им беше забелязано, никой не го спомена, Фийби и Оливия научиха за

случилото се от съпрузите си, за да знаят защо семейство Броудмор са си тръгнали така внезапно.

Блис беше прегладняла, когато Люк я придружи до бюфета. Разрешаването на мистерията около нападения на Люк беше подобрило настроението ѝ и тя най-накрая успя да се позабавлява, макар да не можеше да каже същото за Люк.

В него все още имаше тих гняв, който търсеше да намери отдушник, и тя подозираше, че голяма част от този гняв е насочен към нея.

Блис танцува толкова много до края на вечерта, че започна да не си усеща краката, и се запозна с много хора, с които се надяваше да поддържа приятелство и в бъдеще. Вярваше, че приемането ѝ в обществото се дължи колкото на вдовстващата маркиза Батхърст, толкова и на семейство Бракстън, които я бяха лансирали, и на семейство Батхърст, които ги бяха подкрепили. Вдовстващата маркиза ясно беше дала да се разбере, че е поставила на Блис печата на своето одобрение.

Люк не я беше канил да танцуват отново тази вечер. Не беше и помръднал от мястото си до една колона близо до танцуващите. Тя чувстваше очите му да я следят, докато минаваше от партньор на партньор, но когато се опитваше да привлече вниманието му, той нарочно отвърщаше поглед.

Люк беше наистина сърдит. Не го интересуваше с колко хора танцува Блис, ядосваше го нейното пренебрежение към собствената ѝ безопасност. Не искаше да ѝ се кара пред приятелите си, затова не размишляваше по въпроса, но беше твърдо решен да не изоставя тази тема.

— Зле си се накиснал, приятелю — каза Батхърст, присъединявайки се към Люк.

— За, какво, по дяволите, говориш?

— Само помисли. Не си откъснал очи от Блис цялата вечер, старче. Обичаш я. Признаците са ми добре известни. И аз живях с тях, преди да разпозная болестта и в крайна сметка да я приема.

— Ти си луд — проточи Люк. — Нашият съюз не е по любов.

Веждите на Батхърст се вдигнаха.

— Разправяй ги на баба ми. Блис обича ли те?

Последва дълго мълчание, преди Люк да заговори.

— Каза, че ме обича, но...

Точно тогава Блис погледна към него. Нямаше как да бъде сбъркано посланието в усмивката, която му отправи. Батхърст се засмя тихо и тупна Люк по гърба.

— Горкият измъчен глупак. Нямах шанс. Кажй й какво чувстваш, преди да си се пръснал. Е, мисля да намеря Ливи и да се прибираме.

Люк помисли, че прибирането у дома е добра идея. Мислите на Блис трябва да бяха вървели в същата посока, защото тя се приближи към него, преди да започне следващият танц, и каза, че е готова да си тръгват. Намериха семейство Бракстън, изразиха благодарността си за лансирането на Блис в обществото и се сбогуваха.

Тръгнаха си, когато ивици оранжева и пурпурна зора осветяваха небето, и се запътиха към дома си в мълчание — Люк все още беше ядосан, а Блис не му обръщаше внимание.

Не точно ядът срещу Блис караше Люк да мълчи. Мълчанието му имаше толкова общо с многозначителния разговор с Батхърст, колкото и с яда. Беше ли влюбен в Блис? Как би могъл да бъде сигурен? Ако признаеше, че я обича, това щеше ли да промени необратимо живота му?

Стигнаха до дома си. Люк отвори вратата и Блис влезе вътре. Без да каже и една дума, тя се заизкачва по стъпалата към спалнята си. Люк я последва, влезе в стаята й и затвори вратата зад себе си.

— Късно е, Люк — каза тя, прозявайки се. — Беше прекрасна вечер. Мисля, че твоите приятели ме приеха.

Люк пристъпи към нея.

— Все ми е едно колко е късно, Блис. Трябва да обсъдим намесата ти тази вечер. Имаш ли представа какво означава послушна съпруга?

Тя вдигна рамене.

— Не.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Не разбираш ли какво означава опасност? Изобщо от нищо ли не те е страх?

— От много малко неща. А трябва ли?

— Трябва да се страхуваш от мен точно сега... много да се страхуваш, Блис! Ами ако те бях загубил? Броудмор можеше да се обърне и да те застреля в миг.

Тя го зяпна.

— Нямаше ли да ти бъде безразлично? Звучиш така, сякаш ако ме загубиш, това ще означава много за тебе.

Той я хвана за раменете, изненадан да види, че ръцете му треперят.

— Глупаче такова. Обичам те. — Думите му го шокираха, но сега не можеше да спре. — Щях да умра, ако те бях загубил.

Блис ахна.

— Ти ме обичаш? Мислех... тоест... никога досега не си го казвал.

— Едва когато се втурна презглава в опасността, осъзнах колко много означаваш за мене. Съжалявам, Блис, аз съм един егоистичен негодник. Никога не ми беше хрумвало, че една жена може да ме задоволява до края на дните ми.

Той полека започна да я съблича.

— Да не би да ми казваш, че възнамеряваш да останеш завинаги верен, че ще бъда единствената жена в живота ти? — запита Блис.

— Искаш много от мене, любов моя.

— Ако не можеш да ми обещаеш, че ще е завинаги, значи не ме обичаш наистина.

Люк се засмя, настроението му значително се беше подобрило. Прекрасната му съпруга искаше неговата душа и той беше готов да ѝ я поднесе на сребърен поднос. Животът без Блис изглеждаше като ужасно скучна перспектива. Всъщност, той не знаеше как беше живял досега без нея.

Беше я съблякъл и я беше взел на ръце.

— Бих ти обещал дори повече от вечността, ако можех, но ще трябва да се примириш с вечността. Наистина те обичам, Блис. Сега можем ли да се любим?

— О, да, моля те.

Люк смъкна дрехите си, вдигна Блис и се стовари на леглото, притисна я в прегръдките си. Умората беше забравена, когато започна да я възбужда с уста, език и ръце. Докара я до кулминация, но не ѝ я позволи да стигне до самия край, а започна отново. Когато накрая

навлезе в горещия ѝ център, тя веднага стигна до кулминация. Но Люк не беше приключил с нея. Нарочно сдържаше страстта си, докато полека я възбуждаше отново. Този път, когато нейната кулминация дойде, той експлодира заедно с нея. Накрая двамата заспаха.

Блис никога не се беше чувствала толкова щастлива. Всичко вървеше прекрасно. Тя обичаше Люк и Люк я обичаше. Нищо не би могло да ги нарани сега.

Може би една седмица след бала Партридж ги събуди с новини, които те нито очакваха, нито желяеха.

— Простете, че ви будя, милорд, милейди — обади се той зад вратата, — но дойде един... господин и иска да ви види. Казах му да дойде по-късно, но той каза, че е наложително да ви види. Каза, че е стар приятел на лейди Уестмор.

— Кой предполагаш, че може да бъде? — запита Люк, докато обуваше панталоните си.

— Нямам представа. — Блис отвори вратата. Партридж ѝ представи измъчена физиономия. — Господинът каза ли как се казва? — запита тя.

— Да, милейди. Каза, че се казва Фред Денди и че вие и негово благородие със сигурност ще искате да се срещнете с него. Той е много... колоритен, ако мога така да се изразя, и много настоятелен.

— Поканете го в стаята за закуска и му предложете нещо за ядене — каза Люк. — Ние идваме веднага щом се облечем.

Партридж се оттегли, Люк затвори вратата след него.

— Какво според теб може да иска Фред Денди?

— Скоро ще разберем, нали? Трябва да е важно, за да дойде тук. — Блис въздъхна. — Като че ли вървим от криза към криза. Мислиш ли, че ще можем да продължим живота си спокойно? Бих искала да имам деца, ако и ти искаш.

— Никога не съм мислил, че ще се чуя да го казвам, но искам деца от тебе. — Той ѝ се ухили широко. — Може би вече носиш детето ми. Не съм вземал предпазни мерки.

Ръцете на Блис отлетяха към корема ѝ.

— Нямам нищо против. Просто се надявам, че каквото и да е довело Фред Денди тук, няма да пречи на живота ни.

— Нищо няма да попречи на любовта ни, колкото и да се нарушава животът ни — увери и Люк. Протегна ръка. — Да отидем да разберем какво са ни приготвили Фред Денди и съдбата?

Блис положи малката си ръка в голямата длан на Люк и двамата заслизаха по стъпалата.

Фред Денди стана, когато Люк и Блис влязоха в стаята за закуска. Беше облечен в груби рибарски дрехи и видимо се чувстваше неудобно в тази среда. Блис видя, че Партридж му е сипал обилно ядене и че Денди е погълнал по-голямата част от него.

— Какво те носи в Лондон, Денди? — запита Люк без никакъв увод. — Далече си от дома.

— Да, милорд — каза Денди, хвърляйки кос поглед към Блис. — Благодаря за закуската, милорд и поздравления за брака ви.

Погледът му намери Блис. Изражението му беше напрегнато, сякаш се опитваше да предаде безмълвно послание. На Блис не й трябваше много време, за да разбере, че Фред Денди иска да говори с нея насаме, но нямаше представа как да стане това.

— Благодаря и за двете — каза Люк. — С какво мога да ти помогна?

— Търся Мили — изрече Денди, мачкайки шапката в ръцете си. — Дойдох в Лондон, за да я намеря. Помолих я да се омъжи за мен преди известно време, но тя искаше да отиде в Лондон, да види повече от живота. Помислих, че може градът вече да й е омръзнал, и дойдох да я прибера у дома.

— Не сме я виждали, Фред — каза Блис. — И ние самите се чудехме какво ли е станало с нея. Негово благородие й даде достатъчно златни гвинеи, за да й стигнат за дълго време, ако бъде пестелива, така че не мисля, че е в беда.

— Посъветвах я да намери приятеля ми Батхърст, когато пристигне в Лондон — обясни Люк. — Казах й, че ще й помогне, но Батхърст още не се беше върнал в града. Нямам представа къде би могла да бъде.

— Нима да се откажа — настоя Денди.

— Лондон с голям. Може да е на най-невероятно място.

— Вече го разбирам, милорд. Но съм решил твърдо. Знам, че ви е навредила, но сигурно се разкайва.

— Наистина — каза Люк. — Няма да бъде лесно да я намериш. Дори да я намериш, не можеше да я върнеш в Сейнт Айвс. Капитан Скилингтън и хората му още ли са в района?

Погледът на Денди отново намери Блис, после се зарея настрани.

— Идват в Сейнт Айвс по-често, отколкото ни се харесва.

— Сложихте край на контрабандата, нали? — запита остро Люк.

Денди се изчерви и отвърна поглед.

— Ами, не съвсем, милорд. Брейди Бристъл реши, че не можем да си позволим да се откажем от толкова доходна работа. Сметна, че ако внимаваме, бихме могли да продължим с контрабандата, без да ни хванат.

Люк изригна проклятие.

— Какво казва баща ми за това? — запита Блис. — Обеща да държи селяните далече от неприятност.

— Това е другата причина, поради която съм тук. Джени ме помоли да ви кажа, че ескуайърът пак се разболя.

Блис пребледня.

— Много ли е зле?

— Да. Но той не иска да си идвате. Казва, че е прекалено опасно.

— О, не! Веднага заминавам. — Тя се обърна към Люк. — Може ли да взема каретата за пътуването?

— Никъде няма да ходиш — каза твърдо Люк.

— Не можеш да ме спреш.

— Мога и ще те спра. Чу Денди. Селяните не послушаха предупреждението ми и все още се занимават с контрабанда.

— Но татко...

— Ще уредя да бъде докаран в Лондон.

— Може да е твърде късно.

— Това е най-доброто, което можем да направим, любов моя. Твърде рисковано е за теб да се връщаш в Сейнт Айвс. — Той се обърна към Денди. — Ако намериш Мили, ще трябва да се установите другаде. Може би един ден ще бъде безопасно да се върнете в Сейнт Айвс, но сега не е. Мили ще бъде арестувана и накарана да свидетелства срещу теб и другите. Тя знае прекалено много за дейността ви.

Денди потърка брадичката си.

— Не съм мислил за това. Не мога да си изкарвам прехраната в Лондон, аз съм рибар, това е всичко, която мога да правя. Ако Мили се съгласи, ще намеря друг дом, някъде по крайбрежието, където да мога да работя по моя занаят.

— Сигурно много я обичаш — каза Блис.

— Така е — отвърна Денди. — Няма да си тръгна, докато не я намеря.

— Щом си така решен — каза Люк, — ще наема частни детективи да я намерят. Ела след няколко дни и може би ще имам информация за тебе.

— Не знам какво да кажа, милорд — изрече с благодарност Денди. — Не съм бил винаги любезен към вас, както би трябвало, но вие доказахте, че сте добър приятел на хората от Сейнт Айвс. Благодаря ви.

— Искан ми се Бристъл да споделяше чувствата ти. Той излага цялото село на опасност.

— Брейди ли сега е Сянката? — запита Блис.

— Да.

Тя се обърна към Люк, възбудата ѝ беше осезаема.

— Ако Брейди се нарича Сянката, в такъв случай не съм в опасност. Отивам у дома.

— Ще го обсъдим по-късно — изрече Люк през зъби.

Денди, изглежда прие това като намек.

— Най-добре да тръгвам.

— Не забравяй, ела след няколко дни и ще видим какво са намерили детективите.

— Ще те изпратя — каза Блис. — Люк, помоли Партридж да поднесе закуската след петнадесет минути.

Денди последва Блис до предната врата.

— Разбрах, че искаш да поговорим насаме — каза тя тихо. — Какво не можеш да ми кажеш в присъствието на съпруга ми?

— Джени каза, че ескуайърът бързо отпада и трябва да си дойдеш у дома веднага, ако искаш да го завариш жив. Не знаех как ще реагира съпругът ти на посланието на Джени.

— Видя как реагира. Не иска да заминавам.

— Какво ще правиш?

— Ще си ида у дома, разбира се. Благодаря ти, че ми каза, Фред, и късмет в намирането на Мили.

Люк сипваше храна пред бюфета. Тя взе чинията си и се присъедини към него.

— Люк...

— Никъде няма да заминаваш, Блис. Ще взема мерки да докарам баща ти в Лондон. Той ще получи тук най-доброто лечение.

— Може да е твърде слаб да пътува. Пътят до Лондон е дълъг.

— Просто трябва да се молим да не бъде прекалено слаб. Знаеш защо не можеш да се върнеш. Обичам те, Блис. Не мога да те загубя.

— Няма да ме загубиш, Люк. Сигурна съм, че връщането ми няма да предизвика голямо внимание. Сега има друга Сянка.

— Искане ми се да му извия врата на Бристъл — измърмори Люк. — Сигурен съм, че Скилингтън знае какво става. — Последва продължително мълчание. — Имам работа, която изисква вниманието ми.

— Не си го споменавал. Отскоро ли е?

— Не съвсем. Сделката беше в ход, когато напуснах Лондон. С Бракстън и Батхърст възнамеряваме да купим една нефункционираща транспортна компания. Смятаме, че можем да я направим печеливша. Дай ми няколко дни да уредя нещата и после лично ще те заведа в Сейнт Айвс.

— Колко дни?

— Не съм сигурен. Тези неща отнемат време. Ако тръгнем да купуваме, ще трябва да имаме работа с банка и адвокати. Собственикът на флотилията живее в Портсмут, затова трябва да замина за няколко дни.

— Кога тръгваш?

Люк я изгледа любопитно.

— Толкова ли бързаш да се отървеш от мене?

— Знаеш, че не е така.

— Смятаме да заминем вдругиден. Това е чудесна възможност. Говорим от известно време за това начинание. Когато заминах от Лондон, Батхърст и Бракстън решиха да изчакат да се върна, за да огледаме корабите и да довършим сделката.

— Обещавах ли да ме заведеши у дома като се върнеш?

— Имаш думата ми. — Изпи остатъка от кафето си и стана.

— Е, излизам. Трябва да се срещнем с Бракстън в „Уайтс“.

Целуна я леко по устните и излезе.

Блис забарабани с пръсти по масата. Колко време нямаше да го има Люк? Няма значение, не можеше да чака толкова много. Баща ѝ можеше да умре, преди да си е отишла. Щом Люк замине, и тя ще замине. Знаеше, че той ще се разсърди, но ако я обичаше, ще ѝ прости.

Тя веднага започна да се готви за пътуването. Напълни една торба с най-необходимите неща и я пъкна под леглото, докато се приготви и тя. Нямаше нужда от много багаж, защото повечето ѝ вещи бяха останали у дома, когато беше задържана и отведена. Следващото ѝ решение, извънредно важно, беше да избере как да се придвижи. Можеше да отиде с обществен транспорт, пощенската карета спираше два пъти седмично в Сейнт Айвс. Да, помисли тя, така щеше да стане добре.

Другото съображение бяха парите. Люк ѝ беше дал джобни пари, от които беше похарчила малко. Но можеше да не ѝ стигнат. Тя обаче знаеше къде държи Люк парите за домашни разходи. Партридж често вземаше оттам, за да плаща на търговците. Тя се съмняваше, че някой ще разбере, че липсват няколко гвинеи.

Блис имаше усещането, че предава Люк, когато той се върна за вечеря същата вечер и я поздрави сладко. Изглеждаше уморен. Но след енергичната им игра в леглото предната вечер тя не беше изненадана. Нареди да поднесат вечерята в стаята им и го последва горе. Помогна му да се изкъпе и му предложи да облече халата си, след като щяха да вечерят неформално.

— Само ако и ти си облечеш халат и се присъединиш към мене.

Тя се съгласи, събличайки се полека заради него, докато той сипваше на двама им, но едно малко бренди. Те се отпуснаха в столовете пред камината, очаквайки да пристигне вечерята им.

— Срещна ли се с Бракстън? — запита Блис.

Люк въздъхна.

— Трябва ли да говорим за работа? Имах ужасен ден.

— Просто исках да знам какви са плановете ти.

— Много добре, ако наистина се интересуваш, ще ти кажа. Първо, наех частни детективи да търсят Мили. После се срещнахме с Бракстън и отидохме у Батхърст. Нахвърляхме плановете за съвместното предприятие, докато обядвахме. Имаше да се обсъждат

много детайли, за които сега няма да говоря, преди да се отиде в Плимут.

— Трябва ли да отиваш?

— Не искам, но трябва. Батхърст няма да ни придружава. Повикаха го в имението му, затова оставаме ние с Бракстън. Оливия те кани да гостуваш при нея и близнаците, докато отсъствам.

— Ще си помисля.

— Ще ми липсваш — каза Люк. — Мислиш ли, че имаме време преди вечеря да...

Въпросът остана без отговор, когато на вратата се почука дискретно.

— Вечерята ни — каза Блис със силно разочарован глас. Усмихна му се. — Със сигурност ще имаме време след това.

Тя отвори вратата, върволица прислужници влязоха с подноси в ръце. Госпожа Дънбар си излезе последна, след като се увери, че всичко е наредено на масата точно така, както трябва да бъде.

Храната изглеждаше възхитително, но апетитите им като че ли вървяха в друга посока. Вечерята изстина, докато те лудуваха голи в леглото.

— Не искам да те оставям — прошепна Люк срещу ухото ѝ, докато се забиваше в нея. — Не и когато нещата са толкова хубави за нас.

По някакъв начин Блис събра пръснатите си мисли, за да отговори, макар да беше трудно, когато Люк се движеше дълбоко в нея.

— Кога заминаваш?

— Вдругиден.

Това беше последната дума, изречена по тази тема или по която и да било друга... за много дълго време. Любенето им беше бавно и продължително. Никакви думи не бяха необходими, за да изразят чувствата им, а и никакви думи не бяха изречени. Вече си бяха изяснили това.

Когато най-накрая се върнаха към храната си, я намериха изстинала и не особено привлекателна. Но вместо да поръчат нещо ново, то се върнаха в омачканото легло, за да продължат любенето си.

Люк остана буден дълго след като Блис беше заспала в ръцете му. Имаше лошо предчувствие за пътуването. Това беше първият път,

когато се отделяше от Блис след прибързания им брак, и Люк никак не искаше да я оставя сама. Но пътуването не можеше да бъде отложено. Ако той и неговите приятели не действаха бързо, можеше да им грабнат бизнеса преди сделката да бъде сключена.

Всичко щеше да бъде наред, каза си той. Какво би могло да се обърка? Сподави една усмивка. Всичко можеше да се обърка, като знаеше склонността на Блис да се забърква в бели.

От друга страна, детективите бяха постигнали успех. Бяха намерили Мили да работи в почтен хан в Източен Лондон. Когато Денди пристигнеше утре, щеше да му даде адреса ѝ и да остави ухажването на грижите на рибаря.

Мястото на Люк беше празно, когато Блис се събуди на следващата сутрин. Тя се измъкна от леглото и повика Бърди. Когато момичето пристигна, Блис поръча вана.

— Негово благородие каза, че ще искате вана — каза Бърди. — Водата се топли и ваната ще пристигне ей сега.

Блис облече халат и се загледа през прозореца, докато се приготвяше ваната ѝ. Имаше толкова неща да прави днес, че не знаеше откъде да започне. Най-напред в списъка ѝ беше да купи билет за първата пощенска карета, излизаща от града в деня, след като Люк заминеше. Щом той се върнеше и научеше какво е направила, знаеше, че ще я последва. Запита се дали да му остави бележка и реши, че няма да оставя. Той щеше да знае къде е отишла и защо е заминала.

След банята Блис се облече и слезе да закуси. Намери Люк в стаята за закуска. Фред Денди беше с него. Бяха приключили с яденето и оживено разговаряха.

— Точно навреме идваш — каза Люк, когато Блис влезе в стаята.

— Добро утро, Фред — каза Блис, докато си сипваше храна от бюфета.

— Добро утро, милейди — отговори Фред. — Точно казвах на лорд Уестмор колко съм му благодарен за всичко, което направи за мене.

Блис донесе напълнената си чиния на масата, Люк я настани на мястото ѝ.

— Какво е направил?

— Забравих да спомена това вчера. — Люк се засмя. — Нещо ме разсея. Детективите са намерили Мили. Тъкмо казвах на Фред къде може да я намери.

— Колко хубаво! — възкликна Блис. — Предполагам, че веднага ще отидеш да я видиш.

— Да. Но със сигурност ще послушам съвета на негово благородие. Ако Мили се съгласи да се омъжи за мене, ще си създадем дом в друго село, където пак ще мога да работя като рибар. Щом се установим, ще се върна в Сейнт Айвс за лодката си. Докато мога да правя това, което знам най-добре, ще се справяме.

— Ела в кабинета ми да ти дам нещо, с което да започнеш както трябва.

— Вече направихте достатъчно, милорд.

— Може би, но в полза на Блис е да държиш Мили далече от Скилингтън. Сигурен съм, че съзнаваш това.

Люк стана, после отиде до мястото, където седеше Блис. Наведе се и докосна с устни устата ѝ.

— Веднага щом изпратя Денди, ще изляза. Има много да се върши, преди да замина утре. Ще се видим на вечеря.

— Довиждане, Блис... ъ-ъ... милейди — каза Фред.

— Предай на Мили много поздрави и ѝ кажи, че ѝ прощавам.

Блис довърши закуската си сама. Когато излезе от стаята за закуска, Люк и Фред Денди бяха завършили работата си и бяха тръгнали.

Блис излезе след няколко минути, осведомявайки Партридж, че отива да се поразходи в парка и че няма нужда от компания. Излезе навън, преди икономът да успее да изрази неодобрението си.

Трябваха ѝ два часа, преди да свърши работата си. За нейна радост разписанието на пощенската карета беше удобно за плановете ѝ. Тя купи билет и се върна у дома, без да събуди подозрението на Партридж.

Тази вечер двамата с Люк вечеряха в трапезарията и се върнаха в спалнята си веднага след това. Люк започна да я съблича в мига, когато вратата се затвори зад него.

Смеейки се на бързането му, Блис изрече:

— Имаме цяла нощ, Люк.

— Знам, но мислех за това цял ден. Ще минат няколко дни, преди отново да можем да се любим. — Засмя се. — Както се любим често, изненадан съм, че не си забременяла.

— Рано е да се каже — възрази Блис.

Интуицията ѝ казваше, че е бременна, но тя не можеше да мисли за това точно сега. Не и когато заминаваше, без той да знае или да ѝ е позволил.

— Може би точно тази нощ ще ти дам дете — прошепна той, докато я отнасяше в леглото, смъкваше дрехите си и се присъединяваше към нея.

Любиха се свирепо, без задръжки или ограничения. Блис галеше, целуваше и облизваше тялото му, а после го пое в устата си. Нежните изтезания не траяха дълго, както ѝ се искаше.

— Стига толкова — изръмжа той, после я вдигна и я напъха под себе си.

Отвърна ѝ със същото, устата и езикът му дразнеха набъбналите листчета на секса ѝ, разпалвайки страстта ѝ.

Тогава се заби в нея, започна да навлиза и да излиза, чудесното триене отвеждаше и двамата им към кулминацията. След това заспаха, но се събудиха в най-тъмната част на нощта, за да се любят отново.

На следващата сутрин, докато Люк се обличаше, запита Блис дали е решила да гостува на Оливия.

— Предпочитам да си остана у дома — отговори Блис. — Няма да те има само няколко дни, в пълна безопасност съм тук с прислугата ти. Не че не ми харесва компанията на Ливи, харесвам я. Но е по-скоро глупаво да опаковам и да разопаковам багаж за толкова кратък престой. Тя е само на няколко пресечки отук, ако имам нужда от нея.

— Както искаш. Не исках да си самичка, докато ме няма, и помислих, че предложението на Оливия е великодушно. Ще я пратя бележка да обясня решението ти. Но винаги можеш да решиш друго. Ще осведомя Партридж за тази възможност.

През цялото време на закуската Блис отбягваше да поглежда Люк. Никак не искаше да го лъже, но се налагаше. Ако баща ѝ умреше, преди тя да стигне при него, никога нямаше да си го прости. И се замоли дано Люк да ѝ прости, че го е измамил.

Тя изкара деня някак си. Имаше усещането, че всеки знае плановете ѝ, и най-вече избягваше Партридж, който беше по-

проницателен от другите. Прекара известно време в кабинета, защото там се чувстваше по-близо до Люк. Когато излезе от стаята, от чекмеджето му липсваха няколко златни гвинеи. По-късно се навечеря в стаята си, защото не би могла да понесе да се храни в трапезарията, без Люк да седи срещу нея.

Легна си рано, защото знаеше, че следващите няколко дни ще бъдат тежки. Пътуването с пощенска карета не беше най-удобният начин за придвижване.

Събуди се рано на следващата сутрин и повика Бърди. Още имаше много време, защото пощенската карета нямаше да тръгне преди пладне, а ѝ бяха казали, че обикновено закъснява.

Първата стъпка от пътуването ѝ щеше да започне. Блис си пое дъх, за да се успокои, докато се готвеше да преодолее първото препятствие по пътя си.

— Реших все пак да гостувам на лейди Батхърст — каза тя на Бърди. — Тук ми е доста самотно без лорд Уестмор.

Бърди кимна многозначително.

— Негово благородие каза, че може да решите така. Да ви приготвя ли багажа?

— Вече се погрижих, Бърди. Кажете на Партридж, че ще сляза за закуска след двадесет минути.

— Да ви помогна ли да се облечете и да ви подреда косата?

— Благодаря, няма да ходя далече, затова ще облека нещо простичко. Можеш да ми подредиш косата, след като се върнеш.

Бърди направи реверанс и излезе. След това Блис извади торбата изпод леглото и провери съдържанието ѝ. Щом прибавеше четката за коса, щеше да има всичко необходимо. Когато Бърди се върна, Блис я остави да довърши прическата ѝ.

Щом се приготви, тя слезе по стъпалата. Беше посрещната от Партридж, който изглеждаше осведомен.

— Бърди каза, че сте решили да гостувате на лейди Батхърст, милейди. Лорд Уестмор спомена, че може да решите да приемете поканата на лейди Батхърст.

— Тук е по-скоро тъжно без негово благородие — каза Блис на загрижения иконом. — Лейди Батхърст сигурно също се чувства така, предполагам. Лорд Батхърст замина по работа в имението си. Можем да се развличаме заедно, докато съпрузите ни отсъстват.

— Много добре, милейди — отговори Партридж. — Кога заминавате?

— Веднага щом закуся. Вече приготвих багажа си.

— Ще кажа на Апълби да докара каретата.

— Няма нужда. Не е далече, мога да се поразходя. Тъй като няма да стоя дълго, багажът ми е лек.

— Не мога да го допусна, милейди, нито пък милорд би го допуснал. Апълби ще ви откара до дома на семейство Батхърст. Бърди ще ви придружи ли?

— Не. Прислугата на лейди Батхърст е голяма, сигурна съм, че ще може да ми осигури каквото ми е необходимо. Нека Бърди си отпочине няколко дни.

— Както желаете, милейди.

Блис кимна без ентусиазъм. Трябваше да се досети, че Партридж не би й позволил да излезе самичка. Планът й обаче беше добър и тя нямаше да го изостави само заради налагащото се незначително отклонение.

Партридж се отдръпна, за да може тя да продължи към стаята за закуска. Тя се нахрани добре, дори напъха няколко хлебчета и една ябълка в джоба си, за да не гладува между спирките. След по-малко от един час Партридж и Бърди и магнаха за довиждане, докато Апълби насочваше конете към намиращия се наблизо дом на семейство Батхърст.

Смущението й се засили, когато Апълби спря пред предния вход и спусна стъпалцата. Ами ако Ливи случайно гледа през прозореца и познае каретата на Уестмор? Ако някой слуга ги види?

— Да ви изпратя ли до вратата, милейди? — запита Апълби.

— Не е необходимо, Апълби. Мога да намеря пътя, а багажът ми не е тежък.

Апълби като добър служител се усъмни.

— Все пак...

— Наистина, Апълби, всичко е наред. — Тя започваше да се безпокои. — Свободен сте.

Не искаше да говори с този тон, но отчаяно искаше вече да тръгне.

Апълби не протестира, поклони се, качи се на капрата и каретата се отдалечи. В момента, когато тя се скри, Блис тръгна с почти

неприлична бързина. Не забави крачка, докато резиденцията на семейство Батхърст не остана далече зад гърба ѝ. Тогава викна един свободен файтон и даде на файтонджията адреса. Стигна до пощенската станция един час по-рано, но чакането тук беше по-добре, отколкото да рискува плановите ѝ да пропаднат заради добросъвестни прислужници.

Пътуването на Сейнт Айвс не беше лесно, но тя не беше и очаквала да бъде. През повечето време се друсаше заедно с каретата, която подскочаше по изровените пътища. Въртеше се нетърпеливо на многото спирки по пътя за качване и слизане на пътници и доставяне на пощата. Но тя знаеше какви са капаните, свързани с безразсъдното ѝ бягство, и според нея рисковете си струваха.

През привидно безкрайното пътуване из Англия Блис имаше много време да мисли над последиците от безразсъдството си. Ако Люк я обичаше, щеше да ѝ прости, нали? Тя знаеше, че той ще тръгне след нея в мига, когато научи, че е заминала, и мислеше, че има само няколко дни преднина. Ако Люк се върнеше в Лондон по-рано и тръгнеше да я гони на кон, можеше да настигне пощенската карета. Тази мисъл не беше приятна. Не беше готова да се изправи пред него.

Работата на Люк отне повече време, отколкото беше очаквал. Собственикът на недействащата транспортна компания се колебаеше за предложението на Люк и Рам. Според него не беше достатъчно щедро. Макар Люк и Рам да бяха проучили корабите и да ги бяха сметнали годни за плаване, нямаха интерес да платят за тях повече, отколкото струват. Двамата приятели знаеха, че съпругите им са се разтревожили, когато не се върнаха навреме, затова написаха бележки и ги изпратиха по куриер. Ако сделката не станеше до края на седмицата, щяха да се откажат и да се върнат у дома.

— Фийби няма да се зарадва на отлагането — каза Рам, след като пратиха писмата.

— Предполагам, че и на Блис няма да ѝ хареса. Не искаше да заминавам. Получи съобщение, че баща ѝ е сериозно болен, и искаше да замине веднага, за да се погрижи за възстановяването му. Заплаши,

че ще тръгне сама, но отказах да ѝ го позволя. Казах ѝ, че ще дойда с нея, след като свършим работата тук, но на нея не ѝ хареса това отлагане. Опитах се да ѝ внуша, че Сейнт Айвс вече не е безопасно място за нея.

— Беше освободена от всички обвинения, нали?

— Да, но ако отиде там сама, може да се изкуши да възобнови незаконните си занимания.

— Сигурно няма — каза Рам.

— Само трябва да си припомниш приключенията на Оливия като разбойничка, ако се съмняваш на какво е способна Блис.

— Знам какво искаш да кажеш — съгласи се Рам. — Нека приключим тази сделка, за да си идем у дома при съпругите си.

Разчорлена и уморена от петте дни непрекъснато пътуване, предимно в неспирен дъжд, Блис стигна в родното си село в средата на следобед, макар почти да не си личеше, че е ден, поради гъстата мъгла, която изяждаше дневната светлина. Никой не я посрещна, когато слезе от каретата с торбата в ръка. Но не беше очаквала никого. Мъжете вероятно бяха в кръчмата и се оплакваха от времето, а жените по домовете готвеха вечеря за семействата си.

Хванала торбата, Блис се заизкачва по склона, който водеше към дома на ескуайъра, с разтуптяно от безпокойство сърце. Какво ще намери, като влезе? Късно ли пристигаше? Или баща ѝ пак се е поправил като по чудо?

Блис се устреми към предната врата и я отвори със замах. Къщата тънеше в мъртва тишина — беше прекалено тихо. Дали най-лошите ѝ страхове се бяха осъществили?

— Джени, дойдох си!

19

Джени изтича откъм кухнята, бършейки ръце в престилката си. Блис пусна торбата и се хвърли в протегнатите ѝ ръце, прегръщайки я здраво.

— Как е татко? — запита тя. — Нали не е...

— Не, дете, ескуайърът се държи. След като помолих Фред Денди да ти занесе бележката, разбрах, че не биваше да правя нещата да звучат толкова страшно.

— Колко болен е татко? Болестта същата ли е като преди?

— Да, излезе, че е същата. Само че сега знаем какво е. Дойде нов доктор в града. Пое практиката от доктор Симънс, когато той обяви, че има намерение да се пенсионира. Доктор Ландри е практикувал в Лондон, но се отказал, защото предпочитал провинцията.

— Лекува ли татко?

— Да, и то доста добре.

— Каква диагноза му постави?

— Сърцето е. Гръдна жаба, така, мисля каза докторът. Лекува го с билкови отвари и хапчета против болки.

— Какво означава всичкото това?

— Означава, че ако ескуайърът внимава да не се напруга и редовно да си взема лекарствата, ще бъде сред нас още доста години.

— Искам да го видя — каза Блис, не искайки да повярва, докато не види всичко със собствените си очи.

— Той спи. Проверих го малко преди да пристигнеш.

— Какво е гръдна жаба?

— Докторът каза, че е отслабване на сърцето. Има болка и слабост, която се повтаря периодично. Ескуайърът не е много добре, но не мисля, че е на умирање.

Блис едва не припадна от облекчение.

— Слава на бога за доктор Ландри. Доктор Симънс щеше да пусне кръв на татко и да го чака да се подобри.

Блис се зачуди защо Джени поглежда към вратата.

— Чакаш ли някого?

— Съпруга ти. Къде е?

— Люк не може да дойде, затова дойдох сама. Страхувах се, че татко ще умре, преди да пристигна, затова заминах без него.

— Надявам се лорд Уестмор те е пратил с каретата си и с много конници за охрана.

Блис се прокашля.

— Дойдох с пощенската карета, но те уверявам, че Люк скоро ще дойде.

Едва ли някога са били изричани по-верни думи. Джени изглеждаше учудена.

— Не мога да повярвам, че Уестмор ще ти позволи да направиш нещо толкова безразсъдно.

— Той не знае. Замина по работа. Не съм му казала, че заминавам, но съм сигурна, че ще ме последва, щом научи какво съм направила. Страхува се да не изпадна в беда, след като Фред Денди ни каза, че селяните пак са се захванали с контрабанда.

— Ще поговорим за това по-късно — каза Джени. — Изглеждаш така, сякаш имам нужда от баня. Ще кажа на Били Пиджън да донесе вода горе. След като ти замина, го наехме за постоянно. Същински божи дар. Добре се грижи за баща ти. Вдовицата Пиджън също помага.

— Радвам се, че имаш помощ. — Блис вдигна торбата си и се насочи към стълбите. — Ще погледна най-напред татко.

Обещавам да не го будя.

— Спалнята му още е в кабинета. Доктор Ландри каза, че не бива да се качва по стълби, дори когато е достатъчно добре, за да се движи. Кабинетът е достатъчно голям, за да се устрои там, и е по-практично.

— Добра идея. Нека Били да донесе горе ваната и водата, когато бъде готова. Няма да се бавя много при татко.

Блис отвори вратата на кабинета и надзърна към баща си. Той спеше мирно, гърдите му се вдигаха и спадаха равномерно. Тя се приближи на пръсти към леглото и се вгледа в него. Стори ѝ се блед и по-слаб, откакто го беше видяла последно, но поне беше жив. И ако можеше да се вярва на доктор Ландри, щеше да се възстанови.

Тя се наведе и леко го целуна по челото, а после излезе, качвайки се горе в собствената си стая. Изглеждаше точно както я беше

оставила. Дрехите ѝ още висяха в гардероба и личните ѝ принадлежности бяха подредени на тоалетката. Макар да се чувстваше у дома си, имаше разлика. Люк нямаше да споделя леглото с нея.

Блис не можеше да не мисли за гнева му, когато научи, че е напуснала Лондон против желанието му. Щеше ли безразсъдното ѝ заминаване да разруши щастието, което бяха намерили? По някакъв начин трябваше да го накара да разбере защо не е могла да го дочака, за да я придружи.

Ваната и водата за къпане пристигнаха. Блис прогони мрачните си мисли и се съсредоточи върху банята, от която отчаяно се нуждаеше. Кожата ѝ беше набита с мръсотия от пътуването, косата ѝ представляваше объркана маса. След като изми косата си и изтърка тялото си, тя се отпусна във ваната и лежа там, докато водата не изстина. После облече една от старите си рокли, изчетка косата си, докато тя не изсъхна, и я върза на тила си с панделка. Тогава слезе долу да види дали баща ѝ се е събудил.

Той беше буден. Били подреждаше възглавници зад него, когато тя влезе. Лицето на ескуайъра светна, щом я видя.

— Били ми каза, че си си дошла. Ела да прегърнеш стария си татко.

Били излезе тихо от стаята, когато Блис се хвърли към Оуен и го прегърна здраво. После седна на ръба на леглото и го хвана за ръката.

— Липсваше ми, дъще — каза Оуен. — Щастлива ли си в брака? Надявам се да не съм те вкарал в недопустимо положение?

— Получаваше ли писмата ми?

— Да, но искам да чуя от тебе, че не съм ти навредил, като поисках от Уестмор да се ожени за тебе.

Блис се усмихна, припомняйки си всичко, през което бяха минали двамата с Люк, за да намерят щастието.

— Отначало не беше лесно. Имаше много неща в живота на Люк, за които не знаех. Но щом той ми се довери, нещата като че ли потръгнаха. Обичам го, татко, и той ме обича.

Искаше да му каже, че е заминала без знанието или одобрението на Люк, но се боеше да не би това да го разстрои.

— Къде е виконтът?

— Скоро ще дойде. Има да върши една работа. Аз дойдох първа. Оуен се намръщи.

— Не ми звучи като нещо, което Уестмор ще позволи.

— Всичко е наред, татко — изрече Блис, преди Оуен да започне да я разпитва. — Не искам да те уморявам, а и искам да говоря с Джени, но не се безпокой, ще си бъда у дома известно време, така че ще имаме много възможности да говорим.

— Доктор Ландри каза, че ще се възстановя. Мислиш ли, че съм щял да умра? Заради това ли си тук?

— Тревожех се за тебе, но сега виждам, че си добре, мога да се отпусна и да се радвам на гостуването си. — Тя го целуна по челото. — Ще вечерям с тебе, ако искаш.

— Бих се радвал — отговори Оуен.

Блис остави Оуен и отиде при Джени в кухнята. Госпожа Пиджън също беше там. Тя топло поздрави Блис.

— Мога ли да помогна с нещо? — предложи Блис.

— Ти седни да си бърбриш с нас, докато работим — каза Джени. — Ние с Телма Пиджън сме се погрижили за всичко. Говори ли с баща си?

— Да. Изглежда слаб, но гласът му е силен. Надявам се доктор Ландри да знае какво говори.

— Знае. Можеш да прецениш сама, когато дойде утре да прегледа ескуайъра.

Блис хвърли поглед към вдовицата, преди да запита Джени:

— Можем ли да говорим свободно?

— Разбира се, скъпа. Телма знае какво става и не го одобрява, повече от мене.

— Ние, жените, се тревожим за нашите мъже — каза Телма. — Били е всичко, което имам. Бирниците още са подозрителни и ни наблюдават. А Брейди Бристъл е безразсъден и ненадежден. Не е както когато ти беше начело. Ти повече се грижеше за нашите мъже.

— Но мъжете го следват — забеляза Блис.

— Харесва им да изкарват пари — обясни Телма. — Изхранването с рибарство е трудна работа. През лятото не могат да откарат улова на пазара, преди да се развали.

— В крайна сметка ще ги хванат — предсказа Блис. — Уестмор ще бъде разочарован да разбере, че моят опит не ги е научил на нищо. Ако не беше Люк, щяхме да бъдем арестувани, съдени за контрабанда и вероятно обесени.

— Това е работа на Брейди — каза Телма. — Той уговори другите да го последват. Имаше само една доставка, след като ти замина.

— И една е достатъчна, за да ги хванат. Възнамерявам да говоря с Брейди утре сутрин. Някой трябва да му втълпи малко разум.

Блис осъзна, че говори точно като Люк, когато беше научил, че се занимават с контрабанда. Той я беше предупредил, а тя не му беше обърнала внимание.

Тази вечер Блис вечеря с баща си. Той не яде много, но достатъчно, за да бъде тя доволна. После започнаха да говорят и говориха, докато той не започна да се прозява. Тъй като и тя беше уморена след дългото пътуване, си легна веднага след като се раздели с него. Леглото ѝ беше самотно.

Колко време ѝ оставаше, преди Люк да пристигне, запита се тя. Щеше ли да бъде толкова сърдит, че изобщо да не дойде? Заспа с тази неприятна мисъл.

На следващия ден Блис реши да посети Брейди. Не очакваше с нетърпение да го види. Знаеше, че Брейди е инатлив и понякога неразумен. Не беше тайна, че винаги беше искал да заеме мястото ѝ като Сянката. Беше осъществил желанието си, но неговото безразсъдно ръководство би могло да донесе бедствие на селяните.

— Къде отиваш, скъпа? — запита Джени, докато Блис връзваше връзките на бонето под брадичката си.

— Да видя Брейди. Днес времето е твърде непостоянно, за да изкара лодката си. Вън е по-скоро нощ с тази мъгла, която се вдига от морето.

— Сигурно ще го намериш в къщата му — каза Джени, — но не мисля, че трябва да ходиш там сама. Майка му е на гости у сестра си в Пензанс.

— Аз съм омъжена жена, Джени. Всичко ще бъде наред. Освен това, с Брейди се познаваме от деца. Моли се да успее да му втълпи малко здрав разум.

— О, ще се моля, Блис, ще се моля. Нямам роднини, които да участват, но Телма се тревожи за Били и аз се тревожа.

Блис се сбогува с Джени и излезе в мъгливия, влажен ден. Тъй като в Сейнт Айвс много от дните бяха такива, тя беше свикнала, а и Лондон често беше точно такъв мъглив и влажен. Разликата беше, че когато си поемеше дълбоко дъх в Лондон, смрадта понякога я задушаваше. Но щом вдъхнеше чистия, свеж въздух на Сейнт Айвс, дробовете ѝ се изпълваха с чисто блаженство.

Селото бе малко, лесно за обхождане. Блис скоро стигна до къщичката на Брейди. Почука силно на вратата и зачака. След няколко минути Брейди ѝ отвори. Лицето му светна от удоволствие, когато я видя.

— Не знаех, че си се върнала — каза той, хващайки я за ръката, за да я дръпне вътре.

Затвори вратата и се облегна на нея, погледът му се плъзна по лицето и фигурата ѝ с интензивност, която я накара да се почувства неудобно.

— Твоят високопоставен и могъщ виконт да не се е уморил вече от тебе?

— Защо мислиш така?

— Просто предчувствие. Уестмор с тебе ли е?

— Сега го няма, но скоро ще дойде. Ние с Люк сме много щастливи — каза тя бързо. — Дойдох да ти внуша малко разум, Брейди.

— Влез в хола. Има огън в огнището да поизгони студа от стаята. Искаш ли чай? Горедолу това мога да правя в кухнята.

— Не, благодаря, но ще поседна, ако нямаш нищо против.

— Непременно.

Блис се настани и Брейди седна срещу нея.

— Изглеждаш сериозна — каза той.

— Така е. Трябва да спрете контрабандата, Брейди. Не научихте ли нищо от моя опит?

Той изфуча.

— Разбира се, че научих. Да внимавам повече. Сега аз съм Сянката и не можеш да ми казваш какво да правя. Ръководя нещата по моему.

— Джени каза, че капитан Скилингтън още е подозрителен, и то основателно.

Брейди се намръщи.

— Парите ни трябва. Ти имаш всичките пари, които искаш, защо ти се зловиди приятелите ти да имат малко сигурност?

— Нищо не ми се зловиди. Но много добре осъзнавам последиците, за да си седя спокойно и да оставя приятелите ми да попаднат в беда. Може всички да свършите в затвора... или по-зле.

— Не можеш да ме разубедиш, Блис. Сега това е моя операция. Всички ми се възхищават като на водач. Винаги ми е било неприятно да следвам заповедите ти. — Очите му се присвиха. — Освен това, не съм ти простил, че скочи в леглото с мъж, когото едва познаваше.

— Стига, Брейди. Познаваме се достатъчно, за да си спестим оскърбленията. Никога не съм се съгласявала да се омъжа за теб и ти много добре го знаеш. Цупи се колкото си искаш, това няма да промени нищо. Обичам Люк и той ме обича. Но още не ми е безразлично какво става с тебе и приятелите ми и искам да бъдете в безопасност.

— Хабиш си думите, Блис. Или да кажа милейди?

— Блис е достатъчно. Защо си толкова упорит?

— И аз мога да те питам същото. Ако си спомням правилно, ти пренебрегна предупреждението на Уестмор, въпреки че знаеше за опасността.

— Бях глупава. Кога е следващата доставка?

— Надявам се да не планираш да се присъединиш към нас.

Блис го изгледа язвително.

— Тази част от живота ми отмина. Кога, Брейди? Утре? Следващата седмица? Следващия месец?

Той вдигна рамене.

— Предполагам, няма да навреди да ти кажа. Очакваме следващата доставка всеки момент.

— Само това ли ще ми кажеш? Кога?

Брейди изсумтя раздражено.

— Вече не участваш в операциите ни, Блис. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— Брейди, всички мъже, които участват, са мои приятели. Аз си научих урока, но очевидно ти не си научил нищо. Всички ще бъдете арестувани, може би дори убита. Помисли за жените и децата, които ще трябва да се справят сами.

— Ти като че ли не се безпокоеше за това. Защо аз да се безпокоя?

— Защото разбрах колко погрешно съм постъпвала. Моля те, не прави така, Брейди.

— Прибери се у дома си, Блис. Баща ти има нужда от теб. Друго няма какво да ти кажа.

Блис осъзнаваше, че молбата ѝ попада в глухи уши. Излезе решително, възнамерявайки на всяка цена да спаси приятелите си, каквото и да ѝ струва. Какво щеше да прави вдовицата Пиджън без Били? Можеше да назове десетина и дори повече семейства, които щяха да пострадат, ако техните мъже бъдеха арестувани. Чувството на Брейди за лъжлива сигурност щеше да се окаже неговият провал, точно както беше станало и с нея.

Блис прекара една приятна седмица с баща си. Нейното присъствие, изглежда, го ободряваше. Ден след ден той се възстановяваше малко по малко. Тя обикновено се хранеше в спалнята му, развличайки го с интересни истории, разказваше му за приключенията на Оливия като разбойничка и за неприятностите на Фийби с правителството.

Билковите лекарства на доктор Ландри като че ли действаха. Сега Оуен можеше да става от леглото за кратки периоди и да седи на слънце в дните, когато то се появяваше сред облаците.

Но дори докато се грижеше за възстановяването на баща си, Блис се притесняваше за приятелите си. Всяка нощ стоеше на прозореца си, очаквайки признаци за необичайно раздвижване в селото.

Уморен и покрит с мръсотия от пътя, Люк влезе в къщата си, викайки Блис. Партридж се появи незабавно.

— Милорд, добре дошъл у дома.

— Хубаво е да си у дома, Партридж. — Люк подаде на иконома шапката и бастуна си. — Съпругата ми тук ли си е?

— Не, милорд.

— Къде е? Скоро ли ще си дойде?

— Милейди замина в деня, след като тръгнахте за Плимут.

Устата на Люк се стегна, нервните му окончания запулсираха. Най-лошият сценарий, който би могъл да си представи, беше Блис да не го е послушала и да е отишла сама в Сейнт Айвс.

— Къде е отишла?

— При лейди Батхърст, милорд. Каза, че се чувства самотна, и реши да последва съвета ви да погостува на лейди Батхърст във ваше отсъствие. Да кажа ли на Апълби да я доведе?

Люк се отпусна.

— Не, няма нужда. Сам ще отида, след като се изкъпя и се преоблека. Пратете Плъмб горе, трябва да се обръсна, след като се изкъпя. И кажете на Апълби да докара каретата след около един час.

След един час, прясно обръснат, изкъпан и в чисти дрехи, Люк влезе в каретата, за да измине с нея късото разстояние до дома на Батхърст. Минуты по-късно се приближи към предната врата, нямайки търпение да види Блис и да я прегърне. Ужасно му беше липсвала и не можеше повече да търпи да не бъде с нея. Утре или в другиден щеше да я заведе в Сейнт Айвс, точно както беше обещал.

Намръщи се, когато видя, че чукчето е откачено от вратата — знак, че собствениците не са в дома си. С хаотично биещо сърце той почука на вратата с месинговата дръжка на бастуна си.

Минутите минаваха. Той почука отново. Накрая вратата бе отворена от икономата на Батхърст — Питърсън, бившият партньор на Оливия в разбойничеството.

— Лорд Уестмор — каза Питърсън. — Няма никого. Лорд и лейди Батхърст трябва да си дойдат утре. Искате ли да оставите картичката си?

Паниката на Люк нарасна.

— Лейди Батхърст с негово благородие ли е заминала? Знаех, че той отива по работа в имението си, но ми казаха, че лейди Батхърст ще остане в Лондон с децата.

— Наистина — каза Питърсън. — Но вдовстващата маркиза Батхърст помоли милейди да ѝ погостува, докато негово благородие го няма. Тя толкова обича близнаците, че милейди реши да прекара няколко дни с нея.

— Ами съпругата ми? — запита Люк. — Тя придружи ли лейди Батхърст?

Веждите на Питърсън се вдигнаха.

— Лейди Уестмор ли, милорд? Не съм я виждал, макар да предполагам, че се очаква да дойде, защото пристигна една бележка за нея. Беше пратена от вашия иконом. На подноса е, очаква да бъде взета.

— Може ли да я видя?

— Разбира се.

Питърсън донесе бележката от подноса и я подаде на Люк. Люк я отвори и изруга, когато видя, че е същата бележка, която беше пратил по човек от Плимут. Партридж трябва да беше я препратил тук.

— Не сте ли виждали съпругата ми?

— Съжалявам, милорд.

— Благодаря, Питърсън.

Люк се върна при каретата с необичайна скорост.

— Нещо не е наред ли, милорд? — запита Апълби.

— Всичко не е наред — изрече Люк през зъби. — Къде закарахте съпругата ми, след като заминах за Плимут?

— Помоли да я докарам в дома на лорд Батхърст и я докарах тук.

— Придружихте ли я до вратата?

— Предложих, но тя настоя, че сама ще отиде. Когато протестирах, тя ми каза да си тръгвам.

— Разбирам — изрече Люк и наистина разбираше. Импулсивната му съпруга беше отпътувала за Сейнт Айвс без охрана или защита. — Закарайте ме у дома, Апълби. После ми пригответе кон. Заминавам за Сейнт Айвс веднага щом си приготвя багажа.

Люк влезе вбесен в къщата. Как смееше Блис да предприема такова опасно пътуване без негово знание! Не му ли вярваше, че ще се погрижи за нея и за баща ѝ? Винаги беше знаел, че е безразсъдна и безотговорна, но това отиваше отвъд всичко, което беше очаквал от нея.

Партридж го посрещна пред вратата, но усмивката му изчезна, когато видя мрачното изражение на Люк.

— Лейди Уестмор не е ли готова да се върне у дома, милорд?

— Лейди Уестмор не беше при лейди Батхърст. Не е отишла там.

— Но Апълби...

— Нямам време да обяснявам. Заминавам веднага. Пратете Плъмб да ми приготви багажа. Ще имам време само да напиша бележка до лорд Бракстън, за да обясня отсъствието си.

След по-малко от час Люк потегли.

Междувременно Блис наблюдаваше здравето на баща си съобразно инструкциите на доктор Ландри, докато следеше и движенията на селяните. Беше очаквала Люк да пристигне преди няколко дни и се питаше защо още не е дошъл.

Толкова ли ѝ беше сърдит, че вече не се интересува от нея? Помисли да се върне в Лондон, но не искаше да остави баща си, въпреки че доктор Ландри беше ѝ казал, че той се възстановява, макар и бавно. Ами ако пак се влоши? Защо Люк не можеше да разбере, че Оуен Хартли е единственият ѝ жив роднина и че здравето му беше извънредно важно за нея?

Блис беше вечеряла с баща си тази вечер, както обикновено, и се беше оттеглила в стаята си. Очакването и безпокойството ѝ се отразяваха. Сега знаеше, че носи детето на Люк. По-рано днес се беше обърнала към доктор Ландри и той беше потвърдил състоянието ѝ.

Като имаше толкова неща, за които да мисли, сънят бягаше от нея. Тя отиде до прозореца и се загледа навън към спящото село. Беше десет часът, когато повечето селяни си лягаха. Блис понечи да се дръпне, когато видя една сянка да минава под едно дърво. После още една и още една, докато не започна да ѝ се струва, че цялото село е в движение.

Тя веднага разбра, че контрабандистите отиват към заливчето. Страхът се надигна у нея, но не можеше да направи нищо, за да ги спре.

Извърна се от прозореца. Знаеше от опит какво прави всеки мъж, какви са индивидуалните му задължения. Това, което не знаеше, беше как ще реагира Брейди на пречките, ако се появят неочаквано. Или може би знаеше. При последната им срещи със закона той беше избягал, оставяйки я сама и уязвима. За щастие, Люк беше пристигнал навреме, за да я спаси. Но куршумът в ръката ѝ не беше приятно преживяване.

Блис чу часовника в преддверието да отмерва единадесет часа. След минути чу тропот на конски подкови по калдъръма. Обърна се отново към прозореца. Това, което видя, смрази кръвта във вените ѝ.

Бирници!

Бяха десетина. Спряха пред къщата. Разпозна Скилингтън, когато той слезе от коня и се приближи към предната врата.

После чу силно чукане по вратата.

Навлече пеньоара си, отвори вратата на стаята си и се приближи към стълбището. Джени стоеше най-долу и ѝ махаше трескаво.

— Стой на място — изсъска тя. — Остави аз да се справя с тях. Ще ги задържа колкото мога. Не искам да те видят.

— Не мога да седя тук и да не правя нищо. Докато ги задържаш, ще слеза при заливчето и ще предупредя мъжете.

— Били подметна, че доставката е тази нощ, но не ти казах, защото се страхувах да не се забъркаш. Съпругът ти ще ме утрепе, ако ти се случи нещо.

— Нека аз да се тревожа за Люк.

Блис не се и съмняваше, че трябва да помогне на приятелите си. Да спаси живота на хората, които познаваше от деня на раждането си. Без да мисли за собствената си безопасност, тя извади една тъмна дреха от гардероба си и я облече. Дочу гласове откъм предната врата, докато бързате надолу по задното стълбище.

Нощта беше свършена за контрабанда. Тънкият лунен сърп беше отчасти закрит от облаци, гъста мъгла се надигаше откъм морето. Ако не знаеше къде е пътеката, никога нямаше да я намери.

Люк знаеше, че е късно, но не искаше да спира да ношува, след като беше толкова близо до Сейнт Айвс, ето защо продължи пътя си. Беше безбожен час да чука на чиято и да било врата, но нямаше друг начин. Трябваше да знае, че Блис е в безопасност, а щом научеше, че е пристигнала жива и здрава, щеше да я натупа здравата. Или да се люби с нея, докато тя не започне да се моли за милост. Точно сега чувствата му клоняха към първия вариант.

Почти беше стигнал до къщата на ескуайъра, когато забеляза коне да тъпчат и да сумтят около предната врата. Блуждаещ лъч лунна светлина се отрази в медни копчета. Люк съпостави фактите и намери верния отговор.

Бирници!

След всичко, което се беше случило с нея, Люк беше смаян, че Блис пак се е захванала с контрабанда. Още ли беше Сянката? Щеше

да ѝ извие хубавото вратле, ако научи, че е подновила престъпния си живот.

Той остана в сянката на едно високо дърво, наблюдавайки бирниците да се отдалечават. Щом престана да ги вижда, приближи към къщата и почука силно на вратата.

— Казах ви всичко, което знам! — извика Джени, отваряйки вратата. — Какво още искате... О, лорд Уестмор! Не ви очаквах.

Той мина покрай нея.

— Очевидно. Къде е съпругата ми? Какво правят тук бирниците?

— Капитан Скилингтън искаше да говори с ескуайъра. Чул, че се готви доставка на контрабанда в областта, и предположил, че ескуайърът знае за това. Казах му, че ескуайърът е твърде болен, за да отговаря на въпроси. — Тя изсумтя недоволно. — Глупакът не ми повярва, докато не видя лично ескуайъра.

— Къде е Блис?

— Задържах ги колкото можах.

— Къде... е... съпругата ми?

Устата на Люк беше толкова стегната, че едва се движеше, докато той изговаряше думите.

— Пратих бирниците при друг залив, за да спечеля време за Блис.

— Джени...

Това беше предупреждение и Джени го разбра.

— Отиде да предупреди другите.

— Не ми казвай, че пак се е захванала с контрабанда.

— Нищо подобно! — отвърна оскърбено Джени. — Брейди Бристъл сега е Сянката. Блис се опита да го вразуми, но той не искаше да я послуша. Тя много се тревожеше за приятелите си, но беше достатъчно умна да знае, че няма нищо, което да може да направи.

— Защо не е тук? Защо се втурва в опасността, когато знае в какво се забърква?

— Приятелите ѝ... искаше да бъдат в безопасност.

— Къде отиде?

— В заливчето.

— Кое заливче?

— Където я видяхте за първи път.

Люк изтича навън, сякаш го гонеха хрътките на дявола. Умът му работеше трескаво. Знаеше, че на бирниците ще им трябва време, за да стигнат до другия залив, и че това ще му даде възможност да стигне до Блис и да предупреди приятелите ѝ. По дяволите, сякаш отново преживяваше миналото. Колко пъти трябва да я спасява, преди да е осъзнала, че може да умре там, на брега?

Блис тичаше бързо, колкото можеше, докато гърдите не я заболяха и краката ѝ не омекнаха като желе. Видя кораба, неразлично очертание в мрака. Един фенер светеше на върха на мачтата, но иначе целият кораб тънеше в тъмнината. Тогава тя видя някой да сигнализира от брега. Когато налучка пътеката, се срина надолу, викайки Брейди, а после и своето име, за да се идентифицира. — Брейди изтича към нея. Хвана я за раменете и я разтърси.

— Какво, но дяволите, правиш тук? Мислех, че не искаш да участваш.

— Не искам. — Тя си пое дъх. — Бирниците. Дойдоха около полунощ. Джени ги насочи към друг залив. Трябва да бягате. Викни хората.

— Не мога. Сега товарим последната каруца. Почти свършихме.

— Веднага, Брейди, веднага! Остави каруцата. Прати хората да си вървят. Бирниците са на коне, може вече да са разбрали грешката и да идват насам.

— Това е моята операция, Блис. Аз вземам решенията. Не ми се пречкай.

Той я бутна настрана. Блис падна на колене, но бързо се изправи.

— Не ме ли чу? Бирниците идват.

— Ще се махнем много преди да са дошли.

Той пак я избута. Този път тя тупна назад.

— Проклет да си, Брейди Бристъл. Само да докоснеш пак съпругата ми, ще те обеса за топките.

Блис погледна към Люк и се облегна назад на лакти. Ярост пламтеше в очите му, сковаваше тялото му. Никога не беше изпитвала такъв страх.

Люк почти не гледаше към Брейди, когато хвана ръката на Блис и я дръпна към пътеката и към безопасността. Как можа да му го причини? Може вече да не беше Сянката, но все още се занимаваше с контрабанда. Нуждата да предупреди приятелите си не беше никакво оправдание за това, което беше направила. Какво, по дяволите, да прави с нея?

Какво би правил и без нея?

Тази неприятна мисъл затвърди решимостта му да я спаси от собствената ѝ глупост.

Внезапно нощта експлодира около тях.

— Те са тук — ахна Блис. — Мислех, че ще имаме повече време.

— Къде можем да се скрием? — запита Люк.

— Никъде... освен може би...

— Къде, Блис? Времето лети.

И наистина летеше. Бирниците стреляха по тъмните фигури на брега откъм върха на скалата. Нямахше да мине много време, преди да се втурнат надолу по пътеката към брега.

— Има един нос, който навлиза във водата, малко по-далеч е оттук, издадени скали и големи камъни. Можем да се скрием между скалите, докато стане безопасно да се върнем у дома.

— Води — изръмжа Люк, докато бирниците атакуваха брега.

Блис вдигна полите си и се затича по пясъка. Тъй като краката на Люк бяха по-дълги, той я хвана за ръката и я повлече след себе си.

След няколко минути забеляза носа. Камъните и скалите се извисяваха като тъмни стражи срещу черното небе. Чуваше как Блис диша тежко, усещате как краката ѝ отказват и се уплаши, че тя няма да може да тича наравно с него. Спря, вдигна я на ръце и я понесе нататък.

— Люк, пусни ме. Много съм тежка, за да ме носиш.

Той не отговори, предпочитайки да си пази силите за това, което им предстоеше. Спря, когато стигна носа, вдигайки поглед, за да

проучи скалистата издатина.

— Има ли бряг отвъд носа?

— Не, скалите стигат до самата вода.

— Тогава ще трябва да се скрием между камъните — реши Люк.
— Ще тръгна пръв. Не тръгвай, докато не ти дам знак. Внимавай, камъните са хлъзгави, не искам да паднеш.

— Почакай — каза Блис. — Някой идва.

Люк спря и хвърли поглед назад.

— Бирниците — прошепна тя.

Той я бутна зад себе си, готов да я защитава с цената на живота си, но не беше необходимо. Глас, който разпознаха, ги повика тихо:

— Блис! Уестмор! Вие ли сте?

— Брейди — прошепна Блис. — Сигурно и той е имал същата идея като нас.

— Били е с мен — извика Брейди. — Какви са плановете ви?

— Трябва да се скрием, преди бирниците да са ни намерили — каза Люк, когато Брейди и Били ги настигнаха задъхани.

— Качвали ли сте се по онези камъни? — запита Брейди.

— Не, а ти? — запита Блис.

— Аз съм се качвал — намеси се Били. — Няколко пъти. Има много места, където можем да се скрием. Аз ще ви водя. Блис може да ме следва, после Уестмор. Брейди, ти върви последен. Внимавайте, тъмно е като в рог.

Били се закатери по влажните, обрасли с лишей скали. Блис тръгна по стъпките му, леко възпрепятствана от полата си. Беше се изкачила на малко разстояние, когато погледна надолу, очаквайки да види Люк зад себе си. За нейно учудване той още стоеше на мокрия пясък. Понечи да го повика, но преглътна думите си, когато видя един мъж да тича по брега към тях. Страх я обзе, когато видя Люк и Брейди да се прилепят до един камък в очакване мъжът да се приближи. Приятел ли беше, или враг? Блис залепна за камъка, пожелавайки си да можеше да се стопи в него. Сега виждаше по-ясно преследвача и разбра, че е войник.

Той спря при носа и вдигна очи към нея. За негово нещастие се забави малко повече. Брейди излезе от сенките и го удари с един камък. Мъжът тупна долу и остана неподвижен. Когато Брейди щеше отново да го удари. Люк го спря.

— Не искаш да те обвинят и в убийство, освен в контрабанда, нали?

Брейди пусна камъка и мъжете започнаха да се изкачват.

— Идвам, Блис — каза Люк. — Върви. Били е най-вътре и те чака да ти помогне.

Изкачването беше бавно, но неособено тежко. Два пъти Блис усети камъни да се изплъзват изпод краката ѝ, но ръката на Люк винаги я подхващаше. Накрая тя стигна най-горе. Били я хвана за ръцете и я издърпа при себе си. Люк я последва, след него и Брейди.

— Сега какво? — запита Брейди. — Щом войникът се свести с боляща глава, ще докара приятелите си да ни търсят.

— Трябва да се качим по скалите, преди да се е свестил — каза Люк. — Много опасно е да чакаме. После ти и Били се оправяте сами. Блис е моя отговорност, ще я опазя.

— Знам пътя — каза Били. — Няма пътека, затова може да е трудно за Блис.

— Била съм тук и преди — каза тя. — Седяла съм на носа и сме ловили риба с баща ми, когато бях малка. Върви, Били, следвам те.

Изкачването беше по-трудно, отколкото тя предполагаше, особено в пола. Когато буди пръст се отрониха изпод краката ѝ и тя се плъзна надолу, Люк я задържа, докато тя успя да се приготви да продължи нагоре.

— Няма да те оставя да паднеш — каза той.

Точно когато ѝ се стри, че няма да може да направи още една стъпка, ръцете на Били се пресегнаха към нея и я издърпаха над ръба на скалата. Тя седна на земята, дишайки тежко, докато Люк и Брейди се изкатериха след нея.

— Добре ли си? — запита я Люк.

В гласа му имаше още гняв, който я накара да потрепери.

— Добре съм.

— Хубаво. — Той я накара да се изправи. — Да се махаме оттук.

— На брега е тихо — каза Били.

— Бирниците сигурно конфискуват брeндитo, което изоставихте. Това би трябвало да ги държи заети известно време. Трябва да се разделим. Късмет в прибирането у дома.

— Не трябва ли и ние да тръгваме? — запита Блис.

— Конят ми е вързан на скрито място. Ще изчакаме луната да се скрие зад облак, после ще изтичаме към дърветата.

Гласът му беше лишен от чувство, студен, рязък, като че ли тя беше чужд човек, а не собствената му съпруга.

— Сега — изсъска той.

Хващайки я за ръката, я дръпна след себе си и пое на зигзаг през откритото пространство напред към дърветата.

Доведе я право при коня си. Барон изцвили тихо, когато го позна. Без да каже и дума, Люк я настани на седлото и се качи зад нея. Отбягвайки пътеката, те поеха по заобиколен път към селото.

За да се влоши още повече положението, небесата се отвориха и започна да вали студен, проливен дъжд. И двамата бяха измокрени до кости, когато стигнаха селото. Блис се гушеше до Люк, за да попие колкото топлина успее да открадне от тялото му.

Селото изглеждаше тихо и спокойно, когато Люк насочи коня си към конюшните.

— Надявам се всички да са се прибрали благополучно — каза Блис, когато Люк я свали от седлото.

Той не отговори, а поведе коня към задната ясла, изтърка го и му даде овес. После се промъкна към вратата и провери дали е безопасно да излязат.

— Да вървим — каза той. Хвана я за лакътя и я поведе през дъжда към къщата ѝ. — Задната врата заключена ли е?

— Сигурно, но ключът е над горния праг.

Промъкнаха се към задния вход. Люк намери ключа, двамата влязоха и той заключи вратата зад себе си.

Блис ахна изненадана, когато Джени излезе от стаята си, изплашеното ѝ лице беше осветено от свещта, която държеше. Светлината заслепи Блис и тя премига.

— Слава на бога, че сте в безопасност — каза разтреперана Джени. — Изкарайте ми акъла.

— Опасно беше, но се отървахме благополучно — каза Люк.

— Но не гарантирам за останалите.

— Приличате на удавени плъхове. Вървете да си лягате — нареди Джени. — Ще намерите прясна вода в стаята си. Знам, че сте яздили през по-голямата част от деня и нощта, за да стигнете дотук,

милорд, затова сигурно умираете за сън. Спете колкото искате, никой няма да ви безпокои.

Блис беше объркана. Люк почти не беше говорил с нея. Беше студен и дистанциран като непознат, не искаше да остава насаме с него. Не познаваше този Люк и не искаше да го познава. Беше го виждала разсърден и преди, но никога толкова дистанциран и недосегаем.

— Благодаря, Джени. Ще поговорим утре. Ела, Блис.

Блис се заизкачва по стъпалата, усещайки здравата хватка на Люк над лакътя си. Приблужи се към стаята си с вдървени крака и спря пред вратата. Люк я отвори, бутна я вътре и затвори вратата зад себе си. Паника я обзе, когато чу ключа да се обръща в ключалката.

— Влизай в леглото — нареди той строго.

— Люк...

— Чу ме. Махай тези мокри дрехи, преди да си се простудила смъртоносно.

— Има ли значение? — измърмори тя под нос.

Люк или не я чу, или се престори, че не я е чул, докато стъкваше огъня.

Блис започна да съблича, но не за да угоди на Люк, а защото треперете в мокрите си дрехи. Отиде гола към умивалника, сипа топла вода в легена и изми ръцете, лицето и тялото си. Люк не се обърна, макар че сигурно знаеше какво прави тя. Още стоеше пред камината, когато тя взе нощницата си от едно чекмедже, навлече я през главата си и я спусна надолу. Тогава, треперейки от студ — или от страх? — се пъкна под завивките.

— Люк...

— Нищо не казвай, Блис, не мога да го понеса точно сега.

Ръцете му бяха стиснати в юмруци, гърбът скован.

Отдели се от мястото си пред камината и отиде с вдървени крака към умивалника. Изля водата, която тя беше използвала, през прозореца и напълни легена с прясна вода. После се съблече и започна да се мие.

— Люк — опита се тя отново.

Устните му се изпъкнаха в права черта през лицето, думите му бяха отсечени.

— Не сега.

— Трябва да поговорим.

Горчив смях беше единственият му отговор.

Въздъхвайки, тя млъкна, докато го наблюдаваше с присвити очи. Огънят осветяваше стегнатите му мускули и възлестите сухожилия, придавайки им силен златист оттенък. Беше красиво мъжествен и великолепно надарен.

Накрая той хвърли настрана кърпата и се приближи към леглото. Блис преглътна мъчително. Хладното му поведение и презрителният блясък в очите му не предвещаваха нищо добро за нея. Атмосферата беше изпълнена с напрежение, когато той се взря в нея. Тя срещна погледа му, без да трепне. Никога не беше се огъвала пред лицето на опасността и не възнамеряваше да започва сега.

Когато Люк вдигна ръка, тя се надигна на колене, готова да се защити.

— Да не си посмял да ме удариш, Лукас Уестмор!

Думите ѝ оказаха желаня ефект. Люк като че ли се сгромоляса вътрешно. Лицето му доби пепеляв оттенък и той се разтрепери.

— Мислеше, че ще те ударя ли? Господи, Блис, как може да помислиш, че съм способен да постъпя като страхливец? Никога през живота си не съм удрял жена.

Отпусна се на ръба на леглото и зарови лице в дланите си. Блис се дръпна, за да му направи място. Отчаян звук, който можеше да е изхлипване, се откъсна от гърлото му. Тя предпазливо докосна мократа му глава.

— Люк, какво има? Кажи ми.

Когато той най-накрая се обърна към нея, бузите му бяха мокри, очите блестяха от влага.

— Проклета да си! Как можа да ми го причиниш? Не знаеш ли, че не бих могъл да живея без тебе?

Той не можеше да престане да трепери. Отначало, когато Джени му беше казала къде да търси Блис, студен гняв беше изместил всички емоции у него, с изключение на страха. Не можеше да си спомни да е бил някога толкова ядосан през целия си живот. Адреналин, подхранван от всеизяждащ ужас, беше управлявал действията му от момента, когато беше научил, че Блис е отишла сама в Сейнт Айвс.

Когато тя докосна рамото му, той отмести ръката ѝ. Не можеше да понесе да го докосват точно сега. Беше твърде раним. Някаква

лудост го беше овладяла и трябваше да се стегне, преди да се изправи лице в лице с Блис. Лека-полека гневът и ужасът се оттекоха от него. Той вдигна глава и погледът му се сблъска с този на Блис.

— Съжалявам — прошепна тя. — Прости ми.

Извинението ѝ го изненада.

— Кажи ми, че не си част от днешното фиаско. Кажи ми, че не си Сянката.

— Не съм Сянката. Отказах се от този живот, когато се омъжих за тебе. Брейди е Сянката.

— Значи причината да отидеш в заливчето беше...

— ... да предупредя приятелите си. Мислех, че Джени ти е обяснила.

— Джени би казала каквото и да било, само и само да ти спаси кожата.

— Моля те, повярвай ми. Ако бирниците не бяха дошли, щях да си остана в леглото по време на доставката. Трябва да разбереш, че не можех да оставя приятелите си да бъдат арестувани и затворени. Чувствах се длъжна да ги предупредя.

Лицето на Люк се смъкна, когато я привлече в обятията си и прошепна:

— Обичам те.

После устата му завладя нейната. Зацелува я с отчаяна жажда, пръстите му стискаха раменете ѝ, сякаш го беше страх, че тя ще изчезне.

Когато Блис разбра, че Люк все още я обича въпреки гнева си, почувства, че някаква голяма тежест се смъква от гърба ѝ. Обви ръце около врата му и отвърна на целувката му с цялата любов на сърцето си.

— Люби ме, Люк.

Беше толкова отдавна, тя копнееше за утехата на тялото му. Имаше нужда отново да бъде близо до него.

— Имаш ли представа как жадувах да замина от Плимут и да се върна в Лондон при съпругата си? — запита той. — Планирах да вечеряме спокойно в стаята си и да те любя безкрайно.

— Искам го сега, Люк. Нека тази вечер да бъде твоето завръщане у дома. Аз съм в безопасност, ти си в безопасност, а любовта ни е силна, както винаги.

С потъмнели от желание очи той измъкна нощницата над главата ѝ и я хвърли настрана. После я притисна към мекия дюшек, целувайки я отново и отново, дъхът им се смесваше, езиците им се срещаха в дързък чувствен двубой.

Обхвана гърдите ѝ и започна еротично да ги масажира. Целуваше я, докосваше я, показваше ѝ колко силно я желае, как всичко, което иска на този свят, е да я има под себе си. Нейният вкус, ароматът ѝ, докосването ѝ запълваха сетивата му, възбуждаха страстта му.

— Искам те в мен, Люк.

Той се плъзна между бедрата ѝ, членът му беше набъбнал, натезал от жажда, но не влезе в нея. Със страст, достатъчно гореща, за да я обгори, започна да облизва и да целува тялото ѝ, слизайки надолу, като засмукваше зърната ѝ и облизваше нежната долна повърхност на гърдите ѝ. Но въпреки че кръвта пулсираше тежко из цялото му тяло, въпреки толкова силната си жажда по нея, че се страхуваше за здравия си разум, той си проправи път през ярките къдрици на нейното хълмче и плени с уста чувствителното ѝ женско връхче, облизвайки го с грапавата възглавничка на езика си.

Блис потръпваше под него, надигайки ханша си, за да приближи женствеността си по-плътено до устата му. Той я изтезаваше нежно и безпощадно, безжалостно, докато тя не изкреця и не се разпадна.

Пулсиращата неотложност да зарови неудържимата си страст в горещата ѝ ножница беше толкова голяма, че вече не беше възможно да се въздържа. Плъзвайки се нагоре, той се заби дълбоко в нея. Беше твърд като желязо, тя се надигаше нагоре, той се плъзгаше все по-надълбоко. Галеше копринената ѝ шия с целувки, вкусвайки влажността на кожата ѝ, докато чакаше страстта ѝ да се разпали. Тя дишаше тежко, той стенеше. Вътрешните ѝ мускули се стегнаха и той едва не се изгуби в нея тогава. Но искаше да я доведе до кулминация още един път, преди да намери собственото си удоволствие.

Блис се извиваше нагоре, обгърнала кръста му с крака, посрещайки тласъците му, и страстта ѝ ескалираше. Той се забиваше в нея още по-силно, по-дълбоко, по-бързо. Тя изведнъж се вцепени и изпусна рязка въздишка, извивайки се силно срещу него, докато я обливаха вълни от наслада. Кулминацията ѝ отключи неговата и той се

разпиля в нея мигове по-късно, сгромолясвайки се безпаметно над ръба.

Дъхът му полека започна да се успокоява. За първи път в живота си на зрял мъж вече не го беше грижа да поддържа репутацията си на женкар. Любовта на Блис беше прочистила ума му. Животът в разврат беше свършил в деня, когато я беше срещнал. Не можеше да си спомни по-съвършен момент от този и се страхуваше да помръдне, за да не наруши магията.

Съзнавайки, че е твърде тежък за нея, той се премести на своята част на леглото. Блис се обърна заедно с него и зарови лице във врата му, сгушила глава под брадичката му. Той я задържа здраво, докато треперенето ѝ не спря. Задоволен и заситен, той се наслаждаваше на топлината на дъха ѝ и на сладкия аромат на секс, който изпълваше въздуха наоколо им.

Блис въздъхна и вдигна поглед към него. Виждаше ясно лицето му под светлината на зазоряването, която огряваше стаята.

— Заспивай, любов моя. Изтощени сме и двамата.

Блис поклати глава.

— Искам да поговорим.

— Мислех, че вече сме си казали всичко.

— Може би ти си, но аз не съм.

Челото му се набръчка, когато се надигна и опря глава на таблата на леглото. Блис се надигна на лакти, той я привлече в прегръдките си.

— Много добре, за какво искаш да говорим?

— За гнева ти. Освен че ме изплаши, помислих, че ще ме удариш.

— Никога не бих те ударил, любов моя. Никога не съм вдигал ръка срещу жена в гнева си и не възнамерявам да започвам сега.

— Но ти наистина вдигна ръка — настоя Блис.

Люк изглеждаше объркан.

— Така ли? Не си спомням да съм го направил. Никога досега не съм бил толкова уплашен и точно това почувствах, когато те видях на брега снощи. Моля те, повярвай ми, когато ти казвам, че никога не бих направил нещо, с което да те нараня. Но — добави той строго — очаквам да сдържаш поведението си и да се държиш с достойнство през оставащите години от брака ни.

— А ти ще се държиш ли подобаващо, Люк? Опитомих ли женкаря в теб?

— Със сигурност опитоми дивото животно в мен — засмя се той.
— Как да искам друга жена, когато имам най-доброто?

— Ах, Люк, много си очарователен, за да ти е от полза, но ти вярвам. — Тя му се усмихна широко. — Имам нещо да ти казвам.

— Какво?

— Вече не искам онези шест месеца вяръност, които ми обеща.

Веждите му вдишаха нагоре.

— Защо? Умори ли се вече от мен?

— Люк, как можеш да питаш такова нещо? Шест месеца просто не вършат работа. Искам те завинаги.

— Завинаги е дълго време за непоправим женкар да остане верен на една жена. Искаш ли по-разумните сто години?

Блис поглади брадичката си.

— Хм-м. Много добре, съгласна съм.

— Сега може ли да спя? Не съм спал повече от два часа на ден вече цяла седмица.

— Още нещо — каза Блис.

Люк изстена.

— Обещах ти сърцето си, душата си и сто години от живота си. Какво още искаш?

— Нищо. Бременна съм.

Клепачите му започнаха да се затварят.

— М-м-м, това е хубаво, любов моя.

— Доволен ли си?

Тишина.

— Люк, моля те, кажи ми, че си щастлив.

— Разбира се, че съм щастлив — изрече той с дълга, изтощена въздишка. — Лека нощ.

Обърна се и моментално заспа.

Разочарована от хладната му реакция на щастливите събития, Блис по-скоро искаше да го удари. Вместо това тупна по възглавницата си и го последва в сладкия унес.

Люк се събуди с гризяща празнота в стомаха. Отвори с мъка едното око, после другото, изненадан да види, че дневната светлина гасне. Бяха ли проспали двамата с Блис целия ден?

Изведнъж се надигна с изражение, което беше нещо средно между шок и възторг.

— Господи, ще ставам баща!

Погледна към Блис и я намери да го гледа втренчено, зелените ѝ очи искряха от веселост.

— Добре дошъл в света на действителността. Дълго време ти отне.

— Предполагам, че съм чул каквото ми каза, но съм бил прекалено изтощен, за да реагирам. Живеех на адреналин напоследък, след като заминах от Лондон, минавах с малко храна и с още по-малко сън. Не знам откъде намерих сили да се любя с теб снощи.

— И го направи много хубаво — закачи го тя.

— Наистина ли ще ставам баща?

— Доктор Ландри потвърди подозренията ми. Радваш ли се толкова, колкото и аз?

— Удивително, но наистина се радвам — изрече замислено Люк. — Никога не съм искал съзнателно да ставам баща, но пък и никога не съм срещал жена, която да ме интересува достатъчно, за да искам деца от нея, докато не срещнах теб. Децата всъщност са прекрасна идея. Радвам се, че си помислила за това.

— Неизбежно беше, независимо дали го искаме, като се има предвид колко често се любим.

— Блис, аз... — Думите му замряха внезапно и лицето му доби странен зелен оттенък. — Божичко! Носила си детето ми, докато си била снощи в заливчето! Да не си полудяла? Не те ли е грижа за детето, което носиш?

Той скоочи от леглото и започна да навлича панталоните си.

— Къде отиваш?

— Да убия Брейди Бристъл.

Тя стана от леглото и се изправи пред него.

— Люк, моля те, успокой се. Какво ще постигнеш?

— Ще се почувствам много по-добре. Не мога да повярвам, че си се държала толкова безразсъдно, когато си знаела, че носиш детето ми.

Навлече ризата над главата си.

— Не очаквах неприятности, Люк, просто възнамерявах да предупредя приятелите си и да се върна у дома. Съжалявам. — Тя докосна корема си. — Детето ни означава всичко за мен. — Внезапно лицето ѝ позеленя като очите, както изглеждаше Люк допреди малко. Едната ѝ ръка се вдигна към устата, докато другата сграбчи стомаха и. — Ще...

Люк реагира спонтанно и бързо. Донесе нощното гърне, настани Блис на ръба на леглото и я държа, докато тя изпразваше нищожното съдържание на стомаха си. Когато тя нямаше какво повече да повърне, той бутна нощното гърне настрана и се строполи на леглото.

— Добре ли си, скъпа? — запита той обезпокоен.

— Случва се за първи път — каза Блис, потръпвайки. — Може ли малко вода?

Люк сипа вода в една чаша и ѝ я подаде. Тя изплакна устата си и я избърза с кърпата, която той ѝ донесе. Тогава той седна до нея, прегърна я и я задържа, докато тя не престана да трепери.

— Мисля, че сега бих могла да хапна нещо — каза тя ободрена. — Прегладняла съм.

Поразен, Люк поклати глава.

— С това ли ще трябва да се справям по време на цялата ти бременност?

— Знам, че неразположението ще трае само няколко седмици, но сигурно ще те подлудявам по всякакъв начин, докато бебето се роди. Бъдещите майки могат да станат взискателни, капризни и абсолютно неразумни. — Тя се взря в очите му. — Можеш ли да изтърпиш това, Люк?

— Да, мога, ако и ти можеш да изтърпиш покровителствената ми природа, когато става дума за теб. — Изглежда я строго. — Няма да има повече рисковани приключения по време на брака ни. Ако ти харесва в провинцията, можем да прекарваме известно време в имението ми в Кент. Щом наследникът ми е на път и с вероятността да имаме още деца в бъдеще, къщата в Лондон няма да ни е достатъчна. Хубава беше като за ерген, но сега, когато имам семейство, трябва да купя подходящ дом, достатъчно голям и за баща ти и за Джени, ако решат да се присъединят към нас.

— Още ли си ми ядосан?

— Много, но вече не искам да убивам, когато и да било. Не сме същите, каквито бяхме вчера.

— Разбира се, че сме. Нищо не се е променило.

— Всичко се е променило. Ти вече не си контрабандистка, а бременна жена, а и аз се промених от женкар в прилежен съпруг и бъдещ баща. Сестра ми ще бъде смаяна да ме види установен, когато се върне от чужбина.

— Няма ли да се отегчиш от живота си? — подразни го Блис.

Той се засмя, прегърна я и я целуна звучно.

— Животът ми никога няма да бъде отегчителен, щом ти си в него. — Целуна я пак. — Ще кажем ли на баща ти и на Джени нашите добри новини?

Облякоха се бързо и излязоха от светилището на спалнята си. Възхитителни миризми ги посрещнаха, когато слязоха по стълбището. Стомахът на Люк изръмжа.

— Надявам се, че не сме закъснели за вечеря.

— Точно навреме идвате — каза Джени откъм най-долното стъпало. — Били ми каза, че е чул да се раздвижвате. Знаех, че ще бъдете гладни, когато се събудите, затова прекарах целия ден да приготвям любимите ви блюда.

— Радвам се, че Били се с върнал у дома благополучно — каза Блис с очевидно облекчение. — Ами другите?

— Всички се върнаха живи и здрави. Били каза, че всички, с които е говорил, вече не искали да имат нищо общо с контрабандата. Мисля, че жените и семействата им доста са настоявали.

— Радвам се — каза Люк. — Сериозно мисля да осигуря на селяните доходна работа. С приятелите ми купихме няколко кораба, с които ще търгуваме с Америка. Всеки мъж, който желае, може да намери работа на корабите ни.

Блис стисна ръката му.

— Това е великодушно от твоя страна, Люк. Сигурна съм, че селяните ще оценят предложението ти.

— Вечерята чака — обяви Джени. — Ескуайърът се чувства достатъчно добре, за да се присъедини към вас. Очаква ви в трапезарията.

Блис плесна с ръце.

— Чудесно! Ще дойдеш ли и ти, Джени? Ти си ми като майка и искаме да присъстваш, когато кажем на татко добрите ни новини.

Джени се изчерви от удоволствие.

— Ще дойда, щом яденето бъде на масата.

— Татко! — възкликна Блис, когато двамата с Люк влязоха в трапезарията. — Толкова се радвам да те видя на крака. Сигурно се чувстваш по-добре.

— Както можеше и да се очаква — сви рамене Оуен. — Хубаво е да ви видя, Уестмор. Време беше да дойдете. Изглежда, нашата Блис се е забъркала в неприятности.

— Разбрал си? — ахна Блис.

— Да, дъще, и това не ми харесва.

— Мога да ви уверя, сър, че това няма да се повтори — изрече твърдо Люк.

Джени влезе в стаята и се настани на един празен стол срещу Блис.

— Тук съм. Какви са добрите новини, които искаше да ни кажеш?

Оуен се оживи моментално.

— Добри новини ли? Не ни дръж в напрежение, дъще.

— Може би първо да хапнем и да оставим новините за после — обади се Люк.

Коремът му беше залепнал за гръбнака.

— О, не, недейте — избъбри Оуен. — Първо новините, яденето после.

Люк погледна към Блис и кимна. Тя се прокашля и каза:

— Очаквам дете след седем месеца. Доктор Ландри го потвърди.

Лицето на Оуен грейна.

— Чудесно! Поздравления. Сега имам за какво да живея. Освен това — добави, обръщайки лукав поглед към Люк — Уестмор е намерил съвършен начин да те държи далече от неприятностите.

— Така е, нали? — каза Люк, готов да се пръсне от гордост. — Колко умно от моя страна.

Блис го ритна под масата.

— Това не е всичко, татко. Люк ще купи по-голяма къща, да може да приюти теб и Джени, както и растящото ни семейство.

— Нямам желание да живея в Лондон, Блис, но ще идвам на гости от време на време, ако доктор Ландри позволява. Все още съм тукашният ескуайър и хората ми зависят от мене. Изоставих ги, когато бях много болен, но Били ми каза, че селяните вече не се интересуват от контрабандата, а това е хубава новина.

Той взе вилицата си и започна да се храни.

— Съжалявам, че няма да дойдеш при нас — каза Блис с очевидно разочарование. Погледна към Джени. — Искан ми се да можеше да бъдеш при мен, но време на принудителното ми заточение у дома, Джени. Ще ми бъде по-добре, ако ми помага някой, когото познавам.

Оуен остави вилицата си.

— Джени може да замине при теб в Лондон, ако иска. Всъщност, настоявам. Сигурен съм, че вдовицата Пиджън ще бъде щастлива да заеме мястото ѝ като моя икономка. Парите ще ѝ дойдат добре сега, след като Били се е отказал от контрабандата.

Блис плесна с ръце.

— Великолепно! Ще дойдеш ли, Джени? Моля те! Наистина имам нужда от тебе.

Джени като че ли се разкъсваше. Остава безмълвна дълго време, докато Люк не каза:

— Моля те, кажи „да“, Джени. Искан съпругата ми да бъде щастлива, а очевидно, ако ти бъдеш при нея, това ще ѝ хареса.

— Ако Блис ме иска, разбира се, че ще дойда. Знам, че Телма и Били ще се грижат добре за баща ти, докато ме няма.

Вечерята продължи с още приятни разговори. След това Оуен се оттегли в стаята си, Джени изчезна в кухнята, а Люк и Блис се качиха в спалнята си.

— Чувстваш ли се по-добре? — запита той.

— Да, много по-добре. Храната направи чудеса за мене.

— И за мене, бях прегладнял. — Той отвори ръце и тя се хвърли към него. — Уморена ли си?

— Ни най-малко. Спала съм цял ден. Какво си намислил?

— Искан да се любя с тебе. Кажи ми, че ме искаш. Очите ѝ блеснаха дяволито.

— Само ако първо ми обещаеш нещо.

— Каквото и да е.

— Не се променяй прекалено много. Харесва ми да имам опитен женкар в леглото си.

Присвивайки развеселено очи, той я отнесе към леглото и доказа, че в някои отношения женкарите никога не се променят.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

Лейди Мери Ан, сестрата на Люк, графиня Белчър, люлееше мъничкия си племенник в ръцете си, гукайки му нежно, докато гордият му баща ги наблюдаваше. Почитаемият Джеймс Уестмор й гукаше в отговор, сякаш осъзнавайки любовта на леля си.

— Прекрасен е, Люк — каза Мери Ан. — Знаеш колко си щастлив, че намери Блис, нали? Трябва да призная, вече не вярвах, че някога ще те видя оженен, и още не съм сигурна, че заслужаваш Блис. Не знам как е успяла да превърне един непоправим женкар в любящ съпруг и баща.

— И аз не знам точно как го постигна — засмя се Люк, — но се радвам, че го направи.

Все още сияеща след почти една година брак, Блис влезе в детската стая.

— Подготовката за кръщенето е в ход — каза тя. — Гостите трябва да започнат да пристигат от утре. Радвам се, че дойде по-рано, Мери Ан. Поне един човек от семейството на Люк ще празнува с нас.

Малкият Джейми започна да рита и Мери Ан го подаде на Блис, казвайки:

— Всичко, което ни липсва, е татко.

Люк изсумтя.

— Лишен съм от наследство, не помниш ли? Защо да идва на кръщенето на внука си?

— Хората се променят — каза Блис с тон, изпълнен с надежда.

Когато бебето започна да търси гърдата й, тя се извини и го отнесе да го накърми.

— Ескуайърът е долу в приемната, Мери Ан. Да отидем ли при него? — каза Люк.

Мери Ан хвана брат си за ръка и двамата слязоха заедно по стълбите.

— Новата ти къща е внушителна — каза ентузиазирано Мери Ан. — Сигурна съм, че татко би се гордял с постиженията ти.

Люк се изсмя.

— Той се е отказал от мене. Късно е да си променя отношението. Освен това, има си ново семейство, няма нужда от мене.

Тъкмо бяха стигнали най-долу, когато звук от колела на карета обяви рано пристигнал гост.

— Чудно кой ли може да бъде — каза Люк. — Гостите трябва да започнат да пристигат от утре.

Партридж излезе от долния етаж на къщата, за да отвори вратата. Люк почти загуби способността да диша, когато разпозна високия, внушителен джентълмен, който мина величествено покрай иконома.

— Татко! — извикаха Люк и Мери Ан в един глас.

— Наистина — изрече граф Олдрич, когато Мери Ан го прегърна бързо. — Прекрасно е да те видя отново, дъще. — Обърна поглед към Люк. — Добре си се погрижил за себе си, Уестмор. Едва повярвах, когато чух, че си се оженил. Нямам търпение да се запозная с необикновената жена, която е извършила това чудо.

— Добре дошъл, татко — поздрави го Люк. — Доволен съм, че реши да дойдеш на кръщенето на сина ми. Колкото до Блис, ще се запознаеш след малко с нея. — Погледна към каретата. — Доведе ли семейството си?

— Не и този път. Пристигнах сам.

— Партридж ще се погрижи за багажа ти. Влез в приемната да се запознаеш с бащата на Блис.

— А, да, ескуайър Хартли. Нямам търпение да се запозная с него. Ако не беше писмото му, нямаше да бъда тук сега.

Люк зяпна.

— Ескуайър Хартли ти е писал?

— Да. Съобщи ми какъв чудесен, сериозен мъж си и колко си ощастливил дъщеря му. Помислих да дойда в Лондон и сам да видя това чудо.

Оуен Хартли и лорд Олдрич бяха представени един на друг и бързо стана ясно, че между двамата ще се зароди приятелство. Когато Блис влезе в приемната, нямаше представа на кого я представят, докато Люк не каза:

— Графът е моят баща. И на Мери Ан, разбира се.

Графът помогна на Блис да се изправи след дълбокия реверанс и я целуна по двете бузи.

— Скъпа, значи вие сте жената, която върна в правия път блудния ми син. Каква красавица сте само. Не съм сигурен обаче, че я заслужаваш, Уестмор.

— Аз съм късметлиейката — каза Блис. — Не бих могла да си пожелаая по-добър съпруг и баща на нашия син. — Протегна ръка към Люк, той я обхвана и целуна пръстите ѝ. — Обичаме се, милорд.

— Виждам — каза графът. — Но се изненадах, когато ескуайърът ми лиса, че сте нарекли сина си на мене.

— Казвате се Джеймс? — запита изненадана Блис. Отправи въпросителен поглед към Люк. — Не знаех. Синът ви никога не ми го е казал. Приех, че просто харесва името, и на мен ми харесва.

— Седнете, скъпа — каза графът. — Имам да споделя с вас новини, които мисля, че ще ви харесат.

Блис седна до Люк на дивана. Изражението му не издаваше объркването, което навярно чувстваше, и Блис стисна ръката му.

Графът се прокашля и изрече:

— Възстанових Люк като мой наследник и съм извънредно щастлив да видя, че действията ми са оправдани. Люк ще наследи титлата ми и всичко, което имам, след като умра.

— Благодаря ти, но не е необходимо, татко — каза Люк.

— Доволен съм да си остана виконт. Моят полубрат може да задържи титлата, нямам нищо против.

— Не се дърпай, синко. Титлата по право е твоя. Сега, след като това вече е уредено, бих искал да видя внука си.

— Ще те заведа в детската стая — предложи Мери Ан.

— И аз ще дойда с вас — каза Оуен.

Тримата излязоха от приемната.

— За какво мислиш? — запита Блис, когато забеляза замисления поглед на Люк.

— Че съм благословен и не го заслужавам. Знаеш, че ми е все едно за титлата, но съм доволен, че татко се върна в живота ми. — Замълча със замислено изражение. — По едно време се присмивах на Батхърст и Бракстън, че са избрали брака пред живота в разврат и хедонистични удоволствия. Тогава срещнах теб, една огнена разбойничка, която показваше „дълъг нос“ на кралските закони. И то

прекрасен нос. — Той положи целувка на вирнатото ѝ носле. — Сега си моя, любов моя, за вечни времена.

Тя се извърна в ръцете му.

— Никога няма да съжеляваш, че си ме избрал пред предишния си живот — обеща тя. — Ще се погрижа за това.

— Не съм съжелявал от деня, в който се срещнахме. — Целуна я бързо. — Да се присъединим ли към семейството в детската стая?

— Не мога да измисля друго място, където да искам да бъда. Обичам те, женкарю Уестмор.

— Не повече, отколкото аз те обичам, сладката ми — засмя се той. — Кой да помисли, че последният женкар ще бъде опитомен с любов?

— Кой да помисли, че контрабандистка и разпуснат женкар имат нещо общо? Изглежда, любов моя, че сме си лика-прилика. — Тя вдигна лице към него. — Може ли една порядъчна целувка, преди да се присъединим към другите в детската стая?

Една целувка доведе до друга. Много по-късно, ръка за ръка, двамата се качиха по стълбите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.